

அடித்துப் நுஜங்கள்

(சிறுகதைத் தொகுப்பு)

கலாபூசணம் நடராசா இராமநாதன்

வெளியீடு: பிரதேச செயலகம்
புதுக்குடியிருப்பு, முல்லைத்தீவு

மின்னஞ்சல்: dsptk mulaitivu@gmail.com

அழுத்தும் நிஜங்கள்

சிறுகதைத் தொகுப்பு

கலாபூஷணம்
நடராசா கிராமநாதன்

வெளியீடு:
மீரதேச செயலகம்,
புதுக்குடியிருப்பு,
முல்லைத்தீவு.

அழுத்தும் நிஜங்கள்

சிறுகதைத் தொகுப்பு

எழுதியவர்	: கலாபூஷணம் நடராசா இராமநாதன்
முகவரி	: கோகுலம், உடையார் கட்டு வடக்கு.
தொலைபேசி	: 0771265704
பதிப்புரிமை	: ஆசிரியருக்கு.
வெளியீடு	: பிறதேசசெயகம் புதுக்குடியிருப்பு
பக்கம்	: XI + 91
முதற்பதிப்பு	: 2015 டிசம்பர்
அட்டை வடிவமைப்பு	: மகிழிவிஷன் அச்சுக்களையகம்
அச்சுப்பதிப்பு	: மகிழிவிஷன் அச்சுக்களையகம்
விலை	: ரூபா. 350/=

Aluthum Nijankal (Short Stories)

Author	: Kalapooshanam Nadarasa Ramanathan
Aderess	: Kokulam, Udayarkaddu North
Tele Phone	: 0771265704
Copy Right	: The Author
Puplisher	: Divisional Secretariat Puthukkudiyiruppu
First Edition	: 2015 December
Cover Desining	: Multivision Printers
Printing	: Multivision Printers
Page	: XI + 91
Price	: Rs. 350/=
ISBN No	: 9789554247109

ஆசியுரை

நடராசா இராமநாதன் நாடறிந்த ஒரு கலைஞன் இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்துறைகளிலும் முத்திரை பதித்தவர். அவரது ஆற்றல்களை அருகிருந்து ரசிக்கும் பேறு பெற்றவன் நான் என்ற வகையில் அவரது இலக்கிய முயற்சியான “அழுத்தும் நிஜங்கள்” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலுக்கு ஆசியுரை கூறுவதில் மகிழ்வடைகிறேன். சமூகப் பொறுப்புணர்வும், இலக்கிய ஆளுமையும் கொண்ட இராமநாதன் சுமார் 50 வருடங்களுக்கு மேலாக செய்த கலைப்பணியின் பெறுபேறே இச் சிறுகதைத் தொகுப்பு எனலாம்.

எமது பிரதேச செயலகத்தால் நிகழ்த்தப்பட்ட பல்வேறு விழாக்களிலும் சிறந்த அறிவிப்பாளராக மட்டுமல்லாது, சிறந்த கலைஞராகவும் இனங்காணப்பட்டவர். கலைப் போட்டித் தெரிவுகள் பலவற்றிலும் இவரது படைப்புகள் பிரதேச, மாவட்ட, தேசிய ரீதியில் முதலிடங்களைப் பெற்றுள்ளன. எமது வருடாந்த மலரான “புதுவையாள்” மலருக்குப் பல ஆக்கபூர்வமான கட்டுரைகளை ஆய்வு ரீதியிலே தந்தவர். மலராக்கக் குழுவின் உறுப்பினர் என்ற வகையில் அவரது பங்களிப்புகள் கனதியானவை எனலாம்.

இலக்கிய நாடகத் துறைகளில் “கலாபூசணம்”, “கலைச்சிகரம்”, “விஸ்வம் ராமண்ணா”, “நடிகமாமணி” எனப்பட பட்டங்களையும் பெற்றவர். ஈழத்தின் முன்னணிக் கலைஞர்களான கலாபூசணம் வீ.க.செல்லத்தம்பி, மரபுக் கலைச் சுடர் இ.கனகரத்தினம், நடிக கலாமணி வி.செல்வரத்தினம், கலாபூசணம் தைரியநாதன், சுழிபுரம் சிவராசா, கலாபூசணம் த.செல்வராசா, இலங்கை வானொலி புகழ் செ.விவேகானந்தன், வ.கற்கண்டு போன்ற ஆற்றல் மிகு கலைஞர்களுடன் இணைந்து நடத்தவர்.

இவரது 50 வருட கால கலை அனுபவத்தில் பரிசுக்குரிய சிறுகதைகள், சஞ்சிகைகள், வார இதழ்களில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் பதினான்கும் “அழுத்தும் நிஜங்கள்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலாக பிரதேச செயலகத்தால் வெளியிடப்படுவதையிட்டு மகிழ்வடைகிறேன்.

இச்சிறுகதைகள் வெறும் போலிக் கற்பனைகள் அன்றி மனித வாழ்வின் கலை மாறுபாடுகளையும், வாழ்வியல் நிஜங்களையும் படம் பிடித்துக் காட்டுவதோடு, சமூக சிந்தனைக் களங்களாகவும் அமைகின்றன பாரதி, பாரதிதாசன் புதுமைப்பித்தன், ஈழத்து மகாகவி, போன்றோர் சமூகத் தேவைக்காக இலக்கியம் செய்ததுபோல் இன்றைய காலத்துக்குத் தேவையான சமூக சிந்தனைகளின் தொகுப்பாக இச் சிறுகதைத் தொகுப்பு அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம். ஒவ்வொரு

சிறுகதையும் உள்ளார்த்தமான ஒரு சமூக விழுமியத்துக்கு வழிகாட்டுவதனை நோக்கலாம் அவ்வகையில் எழுதிய அவரது கரங்கள் ஓயாது என்றும் எழுதிய வண்ணமிருக்க எல்லாம் வல்ல இறைவன், நிறைந்த ஆரோக்கியத்தையும், நீண்ட ஆயுளையும் அவருக்கு வழங்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

திரு.இ.பிரதாபன்.
பிரதேச செயலாளர்,
பிரதேசசெயலகம்,
புதுக்குடியிருப்பு.

அணிந்துரை

தமிழர்கள் காலந்தோறும், இராமாயணம், மகாபாரதம், புராணக் கதைகள், கிராமியக் கதைகள், பஞ்சதந்திரக் கதைகள், மரியாதைராமன் கதைகள், தெனாலிராமன் கதைகள், விக்கிரமதித்தன் கதைகள் என பல்வேறு கதைகளைக் கேட்டு வருகின்றனர். கதைகளின் வழியாக ஒழுக்கநெறிகள் அறிவுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இதன் போக்கில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியில் சிறுகதை, நாவல்களின் தோற்றம் ஏற்பட்டது.

19ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து, தமிழ் இலக்கியத்தின் பரப்பிலும் வடிவத்திலும் பல்வேறு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வந்துள்ளன. அச்சுப்பொறியின் பயன்பாட்டினாலும், ஆங்கில மொழியின் செல்வாக்கினாலும் தமிழ்ச் சிறுகதை வழக்கில் ஒரு பெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. வாய்மொழியாக வழங்கி வந்த கதைகள் பல நூல் வடிவில் அச்சுப் பெற்று வெளியிடப்பட்டன. இவ்வகையில் முதன்முதலில் அச்சில்வந்தது வீரமாமுனிவரின் “பரமார்த்த குருவின் கதை” யாகும்.

வ.வே.சு.ஐயரின் “குளத்தங்கரை அரசமரம் சொன்ன கதையை முதன்முதலில் அறிமுகப் படுத்தியது விவேக போதினி ஆகும். இதுவே தமிழில் முதற் சிறுகதை என குறிப்பிடப்படுகின்றது. இவரே தமிழ்ச் சிறுகதையின் தந்தை என அழைக்கப்பட்டார். இலங்கையில் முதற் சிறுகதையை ஆர்னோல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை என்பவர் எழுதியிருக்கின்றார்.

எந்த வகைப் படைப்பிலக்கியத்திற்கும், ஆர்வத்திற்கும் மேலாக மூன்று அடிப்படைகள் தேவைப்படுகின்றன.

1) வாழ்க்கை அனுபவம் 2) வாழ்க்கையைக் கூர்ந்து நோக்கும் ஆர்வம் 3) கற்பனைத் திறன் ஆகியனவாம். இத்தன்மையிலேயே சிறுகதைப் படைப்பிலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. இன்றைய படைப்பிலக்கியங்களின் கதைக்கரு மனித வாழ்விலிருந்தே உருவாகிறது. இவ்வகையில் மனிதர்களின் அனுபவங்களும், எண்ணங்களும் சிறப்பாக - சுதந்திரமாக வெளிப்படும் பொழுது படைப்பிலக்கியங்கள் தோன்றுகின்றன. இவ்விலக்கியங்கள் நாவல், சிறுகதை, நாடகம், கவிதை என்று பல்வேறு வடிவங்களைக் கொண்டு விரிவு பெறுகின்றன. இவற்றுள் சிறுகதை மனித வாழ்க்கையோடு மிக நெருங்கி இருக்கும் இலக்கிய வகையாகிறது.

“அரைமணிமுதல் இரண்டு மணிநேரத்துக்குள் படித்து முடிக்கக்கூடியது சிறுகதை” என்பார் எட்கார் ஆலன்போ. சுருங்கச் சொல்லுதலும், சுருக்கெனச் சொல்லுதலும் இதன் உத்திகளாகும். அதனால் நீண்ட வருணனைகளுக்கு இங்கு இடமில்லை. “குதிரைப் பந்தயம் போலத் தொடக்கமும் முடிவும் சுவைமிக்கனவாக இருத்தல்

வர்க்கப் பாட்டாளிகளை நாயகர்களாக்கி பல கதைகள் வெளிவந்துள்ளன. அந்தவரிசையில் இராமநாதனின் சிறுகதைகளும் பலர் தொடராத கருக்களை கொண்டு தொழிலாள மாந்தர்களை நாயகர்களாக்கி உருவாக்கப் பட்டிருக்கிறது. இயற்கை, பெண்விடுதலை, விலங்குகள், சூழல் மாசடைதல், குடிப்பழக்கம், புகைத்தல் என அவரின் கதைக்கருக்கள் சிந்தனைக்குரிய உயர்ந்த கருத்துக்கள் கொண்டவையாக காணப்படுதலும், மிகவும் எளியநடையில் எழுதப்பட்டிருப்பதால் யாவரும் வாசிக்கக் கூடியதாக அமைந்திருப்பதுமே இராமநாதனின் வெற்றியாக காணமுடிகிறது.

“வெள்ளைப்பூனை” என்ற கதையில் மாமரத்தில் விளையாடிய அணில்கள் இரண்டில் ஒன்றை பூனை பிடித்த விதத்தை அழகாக படம்பிடித்துக் காட்டியிருக்கிறார். அணில்களில் ஒன்றை மோனத்தவமிருந்த பூனை வாயிற் கெளவிக் கொண்டது என்ற அழகான வார்த்தையால் பூனையின் நிலையை கோடிட்டிருக்கிறார்.

“மழை” என்ற சிறுகதையில் மேசன் தொழிலாளர்களின் நலிந்த வாழ்க்கையை தறுமு என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் வெளிக்கொணர்ந்திருக்கிறார். மேசன் வேலையில் உள்ள சொற்பதங்கள், நடைமுறைகள் எல்லாவற்றையும் விலாவாரியாக விபரித்திருக்கிறார். அடைமழையால் கூலித் தொழிலாளர்கள் படும் கஸ்டங்களை கதையாக்கியிருக்கிறார். நானைமுதல் குடிக்கமாட்டேன் சத்தியமடி தங்கம் என்ற வரிகளை உள்வாங்கி “சத்தியம்” என்ற கதையை எழுதியுள்ளார். இதில் மதுப்பழக்கத்தின் கொடுமையை விபரித்திருக்கிறார். விசேடமாக கிடுகு பின்னுவலில் உள்ள சுளிவு நெளிவுகளை இராசமலர் என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் கதையில் கொண்டுவந்திருப்பது சிறப்பு.

“காடு விளைஞ்சென்ன மச்சான்” என்ற கதையில் கந்தசாமி அப்பு என்ற மேசன் தொழிலாளி மூலம் சுரண்டலை அழகாக வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளார். அதற்கான தலைப்பின் கனதியான அர்த்தமே கதைவாசித்து முடிந்தபின் புலப்படுதல் அருமை. கார்த்திகேசு என்பவர் மூலம் வேண்டுகை என்னும் சிறுகதையில் முதுமைபற்றி அழகாக கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளார். கார்த்திகேசுவின் வீட்டை வர்ணிக்கும்போது மூலைகள் அரிக்கப்பட்டபடி கறுப்பு வெள்ளைப் புகைப்படங்கள் “இணைக்கப்பட்ட கூட்டுப்படம்” ஒன்று ஆணி அடித்துக் கொழுவப்பட்டுள்ளது என குறிப்பிட்டிருப்பது. நாயகனின் வீட்டுநிலையை அப்படியே காட்டி நிற்கிறது.

கசிப்பும், வெற்றிலை பாக்கும் எவ்வளவு கொடுமையானவை என்பதை சுந்தரலிங்கம் என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் “அன்புள்ள மக்களே” சிறுகதையில் சொல்லியிருக்கிறார். சயிக்கின் ஓட்டப்போட்டியில் உள்ள குட்குமங்கள் பற்றி “இறுதிவரை” என்ற கதையில் விக்கினேஸ்வரன்

என்ற பாத்திரத்தை படைத்து உலாவவிட்டுள்ளார். “வெளியில் தெரியா பிம்பம்” மிகவும் சிறப்பான சிறுகதை. மரங்களை அழிப்பதைப் பற்றிய கருவைப்பதித்தவர், சிதம்பரி அப்புமூலம் ஒரு திருப்பத்தை எற்படுத்தி சிறப்புப்பெறுகிறார். சபதம் என்ற சிறுகதையில் செல்லம்மா என்னும் பாத்திரத்தின் மூலம் பெண்கள் படிக்காவிட்டால் ஏற்படும் அவலங்களை அழகாக நகர்த்திச் சென்றிருக்கிறார்.

கிராமங்களில் உள்ள பெண் ஒடுக்குமுறைமீதான தனது பார்வையை “அழுத்தும் நிஜங்கள்” என்ற கதை மூலம் வெளிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார். புகையிலையும் புற்றுநோயும் என்ற செய்தியை சாரு என்ற சிறுமிமூலம் “நஞ்சு” என்ற கதையில் சொல்லியிருப்பது அழகு. புகையிலைக்கு புகைப்போடும் பக்குவம் சொல்லப்பட்டிருப்பது சிறப்பு. கிராமங்களில் விஞ்ஞான வளர்ச்சிகளின் வருகைக்காக பசுமையை அழிப்பது என்பது யாரும் தொடாத விடயம். அதனை “கிராமத்துப் பெரியம்மா வீடு” என்ற கதையில் மிகவும் இலாவகமாக உலாவ விட்டிருக்கிறார். “வலி” என்ற கதையில் பேருந்துப் பிரயாணத்தை அழகாக படம்பிடித்திருக்கிறார். முதியவரின் மனிதம் பற்றிய உணர்வுகள் பலருக்கு முன்னுதாரணம்.

கதை சொல்லும் விதம், கிராமிய மணம்கமழ கதை மாந்தரை உலாவவிட்டிருக்கும் தன்மை, மறந்துபோன கிராமிய நடைமுறைகள், கிராமிய சொல்வழக்குகள் என்று பலவகைகளாலும் தனக்கே உரிய பாணியில் தனித்து அடையாளம் காட்டப்படும் இராமநாதன் பாராட்டுக்குரியவர். நாடகம், சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை என பலதளங்களில் நின்று தடம்பதித்துவரும் இராமநாதன் இன்னும்பல சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளிக்கொண்டுவர வேண்டும். இலக்கிய உலகில் நிலைத்து நின்று பேசப்பட வேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறேன்.

பல்கலைச் சுடர். துமிழ்மணி.
கே.கே. அருந்தவராஜா (மேழிக்குமரன்)
சின்னப்புதுக்குளம், வவுனியா

புதுக்குடியிருப்பு மத்திய கல்லூரி அதிபர் வழங்கிய அனுபவ உரை.

நடராசா இராமநாதன் தமிழ்த்தாயின் தவப்புதல்வன் கலாபூஷணம், கலைமகளின் கலைச்சிரகம், விஸ்வம் ராமண்ணா, நடிசுமாமணி ஆகிய பட்டங்களைப் பெற்றுக்கொண்டவர். தமிழ் மொழிக்கு இவர் ஒரு பெரும்பேறு. தன் வழியில் எத்தனையோ புத்தி ஜீவிகளைப் பாருக்கு அளித்துக்கொண்டிருக்கும் அறிவுக்கடல். இவர் தான் கற்கின்ற காலத்திலிருந்து இற்றைவரை மரபுவழி இலக்கியப் புலமையும், நவீன இலக்கியப் பரீட்சையும்கூட உடையவராக விளங்குவதையும் நன்கு அவதானித்து வருகின்றேன். இவரது இம்முயற்சி நவீன இலக்கியப் புலமையின் ஆழத்திற்கும், அகலத்திற்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது. காலத்தின் தேவையறிந்து எளிய மொழி நடையில் சமூகப் பிரச்சனைகளை இத்தொகுப்பின் மூலம் வெளிக் கொணர்கின்றார். பல்வேறு வேலைப் பழுக்கள் மத்தியிலும் நூலாக்க முயற்சி, கலை முயற்சிகள் எனப் பல சாதனைகளைக் கண்டுக்கொண்டிருக்கிறார்.

இவர் சிறுகதைத் துறையில் அதிக நாட்டம் கொண்டிருந்தாலுங் கூட நாடகம், கட்டுரை, பாடலாக்கம், போன்ற துறைகளிலும் விற்பனராக விளங்கியுள்ளார். நானிலம் தழைக்க தன்னை மெழுகாக உருக்கி பல படைப்புக்களை உருவாக்கி பாரெங்கும் பெயர் பெற்ற இவரின் புகழ் பொன் எழுத்துக்களால் பூமியில் பொறிக்கப்பட வேண்டும். அத்தோடு இவரது கலையார்வமானது இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்துறைகளிலும் வளர்ந்து இவர் சிறந்த கலைஞனாக மிளிர்ந்து கொண்டிருப்பதையிட்டு நான் மகிழ்வடைந்தோன்.

“நாமும் நமக்கென ஓர் நலியாக் கலையுடையோம்” என்றான் ஈழத்து மகாகவி. அவ்வகையில் நமது கலைகளை நலியவிடாமல் காக்கவென்று காலம் தோறும் அவதரிப்பவர்கள் கலைஞர்கள். இதனால் தான் நம் கலை என்றும் நலியாக் கலையாக மிளர்கின்றது. உள்ளீடு இல்லாதவை எவையுமே வெளியீடாகமாட்டது. அந்த வகையில் இன்று வெளியீட்டு விழாவைக் கொண்டாடும் இராமநாதனின் “அழுத்தும் நிஜங்கள்” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பு அவரது ஐம்பது வருட கலைப்பயணத்தின் உள்ளீடுகளின் கோர்வை எனலாம். மண்வாசனை நோக்கிய அவரது பயணம் மீண்டும் எம்மை இலங்கையார்கோன், வைத்திலிங்கம், மகாகவி உருத்திரமூர்த்தி காலத்துச் சிந்தனைகளை அசைபோட வைத்திருக்கிறது. பொதுவாக வடபுல பாரம்பரிய பண்பாட்டு விழுமியங்கள், பேச்சு வழக்கு என்பவற்றை மீண்டும் இவரின் சிறுகதைத் தொகுப்பினாடு சந்திக்கின்றோம். பழைமை மாறாத புதுமையான மொழிநடை மலரிலே சேர்ந்த வாசனையாக, எளிமையாக எமது பழைய நினைவுகளை மீட்டுச்செல்கின்றன. இத்தகைய இவரின் சிறுகதைப்போக்கு

இன்றைய இலக்கிய உலகிற்கு ஒரு வரப்பிரசாதம் அன்றி வேறில்லை எனலாம். இராமநாதனின் கலைப்படையல்களை எல்லாம் அருகிலிருந்து சுவைத்த அனுபவமே என்னை இவ்வாறு எழுதத்தூண்டியது என்றால் மிகையில்லை.

“வாழ்க அவர் பணி தொடர்க அவர் இலக்கியப்பயணம்.”

“கலையை வளர்ப்போம் கலையால் நாம் வளர்வோம்.”

சி.சுப்பிரமணியேஸ்வரன்,
அதிபர்,
மத்திய கல்லூரி,
புதுக்குடியிருப்பு,

தொடர்ந்து யாழ் இலக்கிய வட்டம் தனது வெள்ளிவிழாவையொட்டி நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் 1994 இல் முதலாவது பரிசையும், புதுக்குடியிருப்பு பிரதேச செயலகம் நடாத்திய இலக்கிய கலைப் போட்டிகளில் 2013, 2014 ஆண்டுகளில் முதற்பரிசுகளையும் வடமாகாண சமூக சேவைகள் திணைக்களம் மாகாண மட்டத்தில் 2015ம் ஆண்டு நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் புதுக்குடியிருப்பு பிரதேச செயலகம் சார்ந்து முதற்பரிசையும், யேர்மன் தமிழ்ச்சங்கம் 2014 ஆம் ஆண்டு நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் ஜயாயிரம் ரூபா பணப்பரிசினையும் பெற்றுள்ளேன். இவ்வாறு வெற்றி பெற்ற சிறுகதைகள் பல இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன.

இலக்கியப் படைப்புக்களை ஆக்குவதற்கு முதற்படியான வாசிப்பு பழக்கத்தை என்னுள் ஏற்படுத்திய எனது மாமன்மார்களான தி.சின்னையா, சி.மாசிலாமணி, அரியாலையூர்க் கவிஞர் வே.ஜயாத்துரை போன்றோரும், எழுத்துலகில் என்னேடு இணைந்து நடந்த நண்பர்கள் செ.செல்வராசா (உதவிக்கல்விப் பணிப்பாளர்), சி.முருகானந்தன் (எழுது வினைஞர்) ஆகியோரும் மறக்க முடியாதவர்கள். இன்னும் எனது ஆக்கங்களைப்படித்து உடனுக்குடன் நல்ல காதத்திரமான விமர்சனங்களைத் தந்த குழந்தைவிநாயகம் (அதிபர்), சி.சிவநேசன் (கலாபூஷணம்) சி.தேவராசா (கிராமசேவையாளர்), சி கணேசன் (அதிபர்), மு.இராசநாயகம் (உதவிக்கல்விப் பணிப்பாளர்), கே.ஆர்.திருத்துவராசா (கவிஞர்) மற்றும் எனது மனைவி, பிள்ளைகள் ஆகியோரும் நன்றிக்குரியவர்கள்.

தீபம் சுடர்விட தூண்டும் விரல்களாய் நின்று இந்நூலை ஆக்குவதற்குப் பெரிதும் துணைநின்ற புதுக்குடியிருப்பு பிரதேச செயலர் இ.பிரதாபன் அவர்களும், புதுக்குடியிருப்பு பிரதேச செயலக கலாசார உத்தியோகத்தர் வீ.பிரதீபன் அவர்களும் என்றும் மறக்க முடியாதவர்கள்.

மற்றும் புதுக்குடியிருப்பு பிரதேச செயலக கலாசாரக் கிளையில் பணிபாற்றும் திருமதி. கோ.அஜித்தா, செல்வி. க.வினோதினி ஆகியோரும் மிக மிக நன்றிக்குரியவர்கள்.

மேலும் இந்நூலுக்கான வாழ்த்துரையை எழுதித்தந்த புதுக்குடியிருப்பு பிரதேச செயலாளர் இ.பிரதாபன் அவர்களுக்கும், அணிந்துரையை எழுதித்தந்த மேழிக்குமரன், தமிழ்மணி கே.கே.அருந்தவராசா அவர்களுக்கும் அநுபவ உரையை எழுதித்தந்த புதுக்குடியிருப்பு மத்திய கல்லூரி அதிபர் சி.சுப்பிரமணியேஸ்வரன் அவர்களுக்கும் எனது மேலான நன்றிகள் என்றென்றும் உரித்தாகும். அத்துடன் இந்நூலை அழகுற அச்சிட்டு உதவிய வவுனியா மலர் விஷன் அச்சகத்தாருக்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகும். மேலாக இந்நூல் உருப்பெற அனுசரணை வழங்கிய வடமாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்கழத்தினருக்கும் எனது மேலான நன்றிகள் உரியதாகும்.

நல்லது சிறுகதைப்பிரியர்களே, இதுவரை நான் உங்களோடு பேசினேன். இனி இந்நூலில் உள்ள சிறுகதைகளைப் படித்துவிட்டு

நீங்கள் என்னோடு பேசுங்கள். நன்றி மீண்டும் ஒரு நூலின் ஊடாகச் சந்திப்போமே. அதுவரை அன்பு வணக்கங்களுடன் விடை பெறுகிறேன் என்றும் உங்கள் அன்பின் நடராசா இராமநாதன்

“கோகுலம்”

ஆலடி,
உடையார்கட்டு வடக்கு,
உடையார் கட்டு.
10.2015

**கா
ணி
க்
றிக்**

கலாரசனையுடன் கூடிய கட்டடக் கலையில்
வேகமும், விவேகமும் கொண்டு
அழகுற கட்டடங்களை ஆக்கி
அதனுடிக் என்றும் கிம்மண்ணில் நிலைத்து வாழும்
என்றும் என் அன்புக்குரிய அமரர்கள்
குஞ்சையா -கிளையதம்பி கிராசையா
தம்பி -நடராசா யோகநாதன் (பொன்னுத்துரை)
ஆகியோருக்கு கிந்நூல் காணிக்கை....

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
01. வெளியில்தெரியா பிம்பம்	01
02. அன்புள்ள மக்களே	08
03. மழை	13
04. வெள்ளைப் பூனை	20
05. நஞ்சு	25
06. வலி	31
07. அழுத்தும் நிஜங்கள்	35
08. காடு வீளைஞ்சென்ன மச்சான்.....	41
09. சபதம்	47
10. குஞ்சியப்பு	55
11. கிறிதீவரை	64
12. கிராமத்துப் பெரியம்மா வீடு	69
13. வேண்டுகை	75
14. சத்தியம்	80

“அம்மா... கோயிலடிப் பக்கம் போட்டுவாறன்” என்று கூறிய படியே வீட்டுக்கு வெளியே வந்த சுரேன், தாழ்வாரத்தில் குனிந்து வாசலில் இருந்த செருப்புகளை அணிந்தபடி தாழ்வாரத்துக்கு வெளியே வந்து நிமிர்ந்து, முற்றத்தில் நின்ற மரத்தில் கொழுவியிருந்த கண்ணாடியில் தன் முகத்தை பார்த்து விட்டுவீதிக்கு வருகிறான்.

“எந்த நேரமும் கோயிலடி கோயிலடி கொஞ்ச நேரமெண்டாலும் வீட்டில இருந்து படிப்பம் எண்டில்லை கோயிலடிக்கு போறாராம்... ‘ஓ.எல்’ சோதினையும் கிட்ட வருகுது ...ம்...” என்ற தாயின் புறுபுறுப்பு காதில் விழுந்த போதும் அதை பொருட் படுத்தாது சுரேன் போய்க் கொண்டிருக்கிறான்.

படலையைத் திறந்து ஒழுங்கையில் இறங்கி முடக்கு ஒன்றில் திரும்பி, நிமிர்ந்து பார்த்தால் அந்தக் கோயிலடி தெரியும், சடைத்து வளர்ந்த ஆலமரத்தின் கீழே பிள்ளையார் அமர்ந்திருந்தார். ஊரில் உள்ள அனைவரதும் குறைகளையும், கவலைகளையும் அவர் அறிந்திருந்தார். வீதியில் வருவோர் போவோரும் கோயிலைச் சூழ இருப்போரும் தங்கள் தங்கள் கவலைகளையும், குறைகளையும் அவருக்குச் சொல்லியே செல்வர்.

கோயிலடியில் சிறுவர்கள் சிலர் “போளை” அடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். வைகாசிக் காற்று ஆரம்பித்து சில நாள்களே ஆகின்றன. மெல்லியதாய் காற்று மேனி தடவ சுரேனும் கோயிலடியை அண்மித்து விரிந்து பரந்த ஆலமரத்தின் வேரிலே அமர்ந்து சிறுவர்கள் ‘போளை’ அடிப்பதைப் பார்த்தபடி இருந்தான்.

‘ஐஸ்’பழம் விற்கும் வாகனத்தின் பாடல் ஓசை காற்றில் தூரத்தே இருந்து வந்து மீண்டும் தூரச் சென்று அழிந்து போனது. இயற்கையின் அமைப்பு சுரேனுக்கு மிக நன்றாகவே பிடித்திருந்தது. திரண்டு பெருத்து நீண்டு வளர்ந்திருந்த ஆலமரத்தின் கிளைகள்..., குருவிகளின் “கீச்...கீச்...” ஓசை..., அணில்கள் ஒன்றை ஒன்று துரத்திச் செல்லுவதும் மரத்தின் கிளைகளில் மேலும் கீழுமாக ஓடி மறைந்து மீள வருவதும், ஒன்றை ஒன்று துரத்திச் செல்லும் மேகக் கூட்டங்கள் அந்த மேகக் கூட்டங்கள் காற்றின் நெருடலில் உருக்கள் மாறும் விதம்..., இவற்றின் அழகினை இரசித்த வண்ணம் இருந்த சுரேனின் கண்களில் சிதம்பரியப்பு தூரத்தே வருவது தெரிந்தது.

தலையிலே துவாயை மடித்து கட்டி, தோளிலே கோடரி ‘சைக்கிள்

கான்ரிலில்' கொழுவியிருந்த பையிலே கத்தி, "கரியறில்" பெரிய வடக் கயிறு, பனை மரங்களைப் பிளக்கும் வல்லிட்டுக்குற்றி, இவற்றை கட்டிய படி 'சைக்கிளை' உருட்டிக் கொண்டு வருகிறார் சிதம்பரி அப்பு.

சுரேனின் அயல் வீடுதான் சிதம்பரி அப்புவின் வீடு. அவரை பார்க்கும் போதெல்லாம் சுரேனின் முகத்தில் வெறுப்புத் தோன்றி, கோபமாக வெடிக்கும், ஆனாலும் ஒரு முறையேனும் அந்த வெறுப்பை, கோபத்தை நேரடியாக காட்டிக் கொள்ள வில்லை சுரேன்.

அவரது வாழ் நாள்களில் எத்தனை மரங்களை வெட்டி வீழ்த்தியிருப்பார் சிதம்பரியப்பு. அதை எவ்வளவு வீரப் பிரதாபமாக சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்ந்திருப்பார்கள். அவரும் அவரின் விசிறிகளும். மரங்கள் இயற்கையின் செல்வம். அவற்றை வெட்டுவதென்பதை சுரேனால் ஜீரணிக்க முடிவதில்லை.

பச்சை மரங்கள் தரும் அந்தப் பசுங்காற்று உடலுக்கு எவ்வளவு இதமாக இருக்கும். பிராணனை வாழவைக்கும் அருமருந்துதானே அது. அதை வழங்கும் மரங்களை, கிளைகளை வெட்டி வீழ்த்துவதென்பது சே....

சிதம்பரி அப்பு 'சைக்கிளை' மெல்ல மெல்ல உருட்டிக் கொண்டு ஆலமர நிழலுக்குள் வந்ததும் சற்று இளைப்பாறினார். 'சைக்கிளை' வேலியிற் சாத்தி விட்டு தோளிலே கிடந்த கோடரியை இறக்கிவைத்த பின், வீதியோரத்தில் கிடந்த கல்லொன்றில் அமர்ந்தார். உடம்மெல்லாம் வியர்த்துக்கொட்டியது அவருக்கு. தலையில் கட்டியிருந்த துவாயை அவிழ்த்து வியர்வையைத் துடைத்து விட்டு, இடுப்பில் சொருகியிருந்த வெற்றிலைச் சரையை எடுத்து, ஒரு வாய் வெற்றிலையைப் போட்டு வாயை குதப்பிக் கொண்டார்.

இயற்கையை இரசிப்பது போல், சிறுவர்களின் 'போளை' அடியைப் பார்ப்பது போல், சிதம்பரி அப்புவின் செயற்பாடுகளையும் ஓரக் கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டான். சுரேன்.

தனக்கு தானே எத்தனை சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டாலும் சிதம்பரி அப்பு மேலுள்ள வெறுப்பும் கோபமும் அவனுக்குத் தீரவேயில்லை.

காலை எழுந்து பாடசாலைக்குப் போவதற்கு தயாராகிறான் சுரேன். வானொலியில் பாடல் போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

"சுரேன் சாப்பிட வா...." தாயின் அழைப்பு காதில் விழ, கை

கால்களைக் கழுவ கிணற்றடிப்பக்கமாக வந்தவனின் காதில், சிதம்பரி அப்பு கோடரியை மரக் குற்றியொன்றில் தீட்டும் ஓசை கேட்கிறது. ம் சிதம்பரிக் கிழவன் கோடாலியைத் தீட்டுறார். இண்டைக்கும் எங்கையோ மரங்களை வெட்டி விழுத்தப் போறார் போல. ம்..." தலையை குனிந்து வாய்க்குள் விட்டிருந்த நீரை கொப்பளித்த படியே குசினி வாசலில் வந்து நின்றவனை, தாய் பார்த்து விட்டு "என்ன சுரேன் யோசிக்கிறாய் வாவன்சாப்பிட" என அழைக்க "எனக்கு சாப்பாடு வேணாம் பசிக்கேல்ல..." என்று கூறி விட்டு புத்தகங்களை எடுத்துக் கொண்டு பாடசாலைக்கு புறப்பட்டான் சுரேன். அவனது மெல்லிய உணர்வுகளில் ஏற்பட்ட காயங்களினால் சுரேனுக்கு பசி எங்கோ பதுங்கிக் கொண்டது.

சுரேன் பாடசாலை ஆரம்பமாவதற்கு முன்னதாக பாடசாலைக்குச் சென்று விட்டால், உடனே இவன் செல்வது பாடசாலையில் மரங்கள் நாட்டப்பட்டிருக்கும் தோட்டத்துக்குத் தான். அங்கே அழகாக செழித்து வளர்ந்திருக்கும் பூமரங்களையும் மற்றும் இளமரங்களையும் பார்த்துப் பார்த்து இரசித்த படி இருப்பான். வாடியமரங்களுக்கு நீர் ஊற்றுவான். பூக்களைப் பறிக்காமலே முகர்ந்து பார்ப்பான். அவற்றின் செழிப்பைப் பார்த்து தடவிக் கொடுப்பான். "எடே சுரேன் எங்கயடா"

என்ற மாணவர்களின் கேள்விக்கு

"அவன் அங்க பூந்தோட்டத்துக்க தான் நிற்பான் போய் பார்"

என்ற பதிலே இன்னொரு மாணவனால் கிடைக்கப்பெறும், இயற்கையை பெருமளவு இரசிக்கும், நேசிக்கும் சுரேனின் மனப்பாங்கு மற்றவர்களை விட அவனை வேறுபடுத்திக் காட்டியது. இந்த இரசனைக்கும் நேசத்துக்கும் எதிரான ஒரு ஆளாக சுரேனுக்கு, சிதம்பரியப்பு தென்படுகிறார்.

அவரது கைகளில் இருக்கும் கோபரி, கத்தி, மற்றும் மரங்களை இழுத்து விழுத்தப் பயன்படும் அந்தப் பெரிய கயிறு, எந்த மரங்களையும் பிளந்து தள்ளும் ஆப்புகளும் வல்லிற்றுக் குற்றியும் இவற்றுடன் முகத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கும் பெரிய முறுக்கு, மீசை, வெற்றிலை போட்டுப் போட்டுக் காவி படிந்த பெரிய பற்களைக் கொண்ட வாய், உயர்ந்த கரடுமுரடான உடற் கட்டு, இவையெல்லாம் சிதம்பரியப்பு மேல் வெறுப்பையே தோற்றுவித்தன.

இரவு அமைதியாக இருந்தது. நேரம் இரண்டு மணியைத் தாண்டியிருந்தது. சுரேனுக்கு நித்திரை வரமுடிந்தது. பகல் நடந்த அந்த சம்பாசனைகள் அவன் நினைவுகளில் மீள மீள வந்து வந்து போயின.

"சா.... என்ன கெட்டிக்காரனப்பா. சொன்னால் நம்பமாட்டியன்.... தனியத்தான், ஒரு உதவியாள் கூட இல்லை. என்னெண்டு இந்தாள் இதைச் செய்து முடிக்கப் போகுதெண்டு எல்லாரும் விறைச்சப் போய் பார்த்துக் கொண்டு நிண்டம், அந்தாள் வந்துது."

நவம் அண்ணர் சிதம்பரி அப்புவின திறனைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். சிவா அண்ணர் வாய் பிளந்த படி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். நவம் அண்ணர் தொடர்ந்தார்.

"அங்கையொரு இடத்தில் எல்லை வேலிக்கு ஒரு மதில் கட்ட வேணும். பக்கத்துப் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் ரெண்டு பேருக்கும் சண்டை. அயலில் உள்ளாக்கள் சாமாதானப் படுத்தி, ஒரு மாதிரி மதில் கட்ட ரெண்டு பகுதியும் சம்மதிச்சிட்டினம். அப்ப அத்திவாரம் வெட்ட மதில் கரையில் ஒரு பெரிய பனை மரம். அதை தறிச்ச விழுத்த வேணும்."

நவமண்ணரின் வாயை 'ஆ' வென்ற படி பார்த்துக் கொண்டு கதையை ரசித்தப்படி சிவா அண்ணர்.... தொடர்கின்றார் நவமண்ணர்.

"இஞ்சாலை 'கக்கூஸ்' கிடங்கு. மேலால கரண்ட்வயர். பக்கத்த கோழிக் கூடு. ஒண்டிலையும் முட்டக்கூடாது பேந்து தெரியும் தானே ஏதும் நடந்தா நட்பாடு தரவேணும்...."

சாமாதானம் பேசப் போனவர்களுக்கு எதிர் தரப்பார் சொல்லிவைச்ச முறைப்பாடு. இவைற்றையெல்லாம் கேட்ட சிதம்பரியப்பு சும்மா சொண்டுக்குள்ள சிரிச்ச படி தன்ர வேலையைத் தொடங்கினார். ஏறிச்ச மனுசன். ரெண்டு கிட்டியனைக் கொண்டு போய் கட்டினார். ஓலையளை வெட்டி வெட்டி கீழே போட்டார் அவையெல்லாம் பனை நிண்ட வளவுக்குள்ளேயே விழுந்தன கிட்டியளில நிண்ட படியே மரத்தை ரெண்டடித்துண்டுகளாக வெட்டி வெட்டி மனுசன் கோடடிச்சமாதிரி. சொன்ன இடத்தில் தள்ளித் தள்ளி விழுத்திப் போட்டு இறங்கிப் போச்சது.

உப்பிடி எத்தின வேலையளைச் செய்த மனுசன் அப்பா சிதம்பரியப்பு. ஒருக்கா சொன்னா நம்பமாட்டியன் இருபத்தைஞ்சு தென்னை மரங்கள், பனைமரங்கள், பிலாமரங்கள், எண்டு ஒரு நாளில எல்லாம் 'கிளியர்....' வலுகெட்டிக் காரன்."

அவர்களின் சம்பாக்கஷணையில் இருந்து சிதம்பரியப்பு ஒரு கதாநாயனாகவே காணப்பட்டார். ஆனால் சுரேனுக்கு சிதம்பரியப்பு மேல் வெறுப்புத்தான் தோன்றியது. சுரேனுக்கு சிதம்பரியப்பு ஒரு வில்லனாகவே காணப்பட்டார். நீண்ட நேரம் உறக்கம் இல்லாது இருந்த சுரேனை உறக்கம் தழுவிக் கொண்டது.

மாரிகாலம் தொடங்கி, மழை மண்மகளை குளிர்வித்துக் கொண்டிருந்தது. அடைமழை பெய்ததால் குளங்கள் எல்லாம் நிரம்பி வழிந்தன. வீதிகள் எங்கும் வெள்ளம். மண்வீடுகள் ஊறி மக்கள் வாழ்க்கை பெரும் சிரமமாகவே காணப்பட்டது. பெருமளவு மரங்கள் மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்தன. சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி தங்கள் வேர்களை ஆழ ஆழ இறக்கி, தண்ணீர் சேமிப்புக்கு தங்களை தயார்ப்படுத்திக் கொண்டன. பனைகள் எல்லாம் பழங்களைப் உதிர்த்து விதைகளைத் தூவிக் கொண்டன. மாடுகள் சூப்பியதும் வண்டுகள் ஊதியனவாயும் எங்கும் பரந்து காணப்பட்டன.

'ஓ.எல்' சாதாரண பரீட்சைக்காக இரவுபகலாக படித்துக் கொண்டிருந்தான் சுரேன். இருந்த போதும் மரங்களை இரக்கமின்றி வெட்டி வீழ்த்தும் சிதம்பரி அப்புவின மேலான வெறுப்பும் கோபமும் அவனின் மனதில் இளையோடிக் கொண்டேயிருந்தன. ஒரு விடுமுறை நாளின் பகற்பொழுது.

"அம்மா கோயிலடிப்பக்கம் ஒருக்கா போட்டு வாறன்" என்று கூறியபடியே வீட்டுக்கு வெளியே வந்தான் சுரேன். தாழ்வாரத்தில் குனிந்து வாசலடியில் இருந்த செருப்புகளை அணிந்துவிட்டு தாழ்வாரத்துக்கு வெளியேவந்து நிமிர்ந்து முற்றத்தில் நின்ற மரத்தில் கொழுவியிருந்த கண்ணாடியில் தன் முகத்தைப் பார்த்து விட்டு தன் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வீதிக்கு வருகிறான்.

எந்த நேரமும் சோதினைக்கு படிச்சுக் கொண்டிருந்தவன் தானே எப்பன் போட்டு வரட்டும்....

மனதுக்குள் எண்ணியவாறு மௌனமாக இருந்தான் சுரேனின் அம்மா. வீதியெங்கும் வெள்ளம் ஓடிய தடங்கள் அழகாக இருந்தன. சம்புப்புறங்கள் வீதியின் கரையெங்கும் உயர்ந்து வளர்ந்திருந்தன. சுரேனின் சைக்கிள் சத்தங்கேட்டு, முயல் ஒன்று வீதியைக் குறுக்கறுத்து ஓடியது. அதைப் பார்த்து அதன் அழகை, வேகத்தை இரசித்துக் கொண்டே சென்றான் சுரேன்.

கோயிலடியில் சிறுசிறு சுள்ளிகள் வீழ்ந்திருந்தன. ஆலமரத்தில் குருவிகளின் கலகலப்பு, கோவில் மண்டபத்தில் வீதியைப் பார்த்தவாறே அமர்ந்திருந்தான் சுரேன். முற்பகல் வேளையானதால் சனங்களின் போக்குவரத்தும் காணப்பட்டது. சிதம்பரி அப்பு தன் சைக்கிளில் இரண்டு மூடைகளை கட்டியபடி சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு வருவது தெரிகிறது. மிக கஸ்ரப்பட்டே அவர் சைக்கிளை உருட்டுகிறார். மூடைக்குள் என்னவாக இருக்கும். எங்க போறார். இண்டைக்கு ஆளுக்கு

மரம் தறிக்கிறவேலை இல்லையோ, சிந்தித்த படியே அவரைப் பார்த்த படி நின்றான் சுரேன்.

கிட்ட வந்த சிதம்பரியப்பு, மரநிலையில் ஆறுகிறார். மூடைகள் இரண்டும் ஒத்துழைக்காததால், அவற்றை சீர் செய்வதில் அவர் ஈடுபட்டும் அவற்றின் வலுவால் அது முடியாது போகிறது அவரால். நிமிர்ந்து பார்க்கிறார் சிதம்பரியப்பு. சுரேன் கோயில் மண்டபத்தில் இருப்பது தெரிகிறது.

“சுரேன் இஞ்ச ஒருக்கா வா அப்பு, இந்த மூட்டையன் சரியானபாரமாய் கிடக்கு. ஒண்டை உன்ர சயிக்கில்ல கட்டப்பு உங்க கிட்டடியில ஒருக்கா போட்டுவருவம்”

சிதம்பரியப்புவின் அன்பான அழைப்பில் மயங்கிப் போனான் சுரேன். கிட்டே சென்று பார்த்த போது மூடைக்குள் பனம் விதைகள். ம... எங்கையோ பாத்தி போடப் போறார் போலகிடக்கு அப்பத்தான் நல்லா கிழங்கு தின்னலாம் எண்ட நினைப்பு போல கிழவனுக்கு... மனதுக்குள் கிறுகிறுத்தபடி நின்ற சுரேனைப் பார்த்து “என்னப்பு யோசிக்கிறாய்...?”

“ஒன்றும் இல்லை அப்பு கட்ட கயிறு இல்லை அது தான்” ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டான் சுரேன்.

“ஒண்டுக்கும் யோசியாத இஞ்ச என்ர பையிக்க கயிறு கிடக்கு இந்த சின்ன மூட்டையைக் கட்டு, நான் பெரிய மூட்டையை கட்டுறன் ‘டக்’ என்று வந்திடலாம் என்ன...”

ஒன்றும் பேசாது அந்தச் சின்ன மூட்டையை தன் சைக்கிளில் கட்டியபடி சிதம்பரியப்புவுக்குப் பின்னால் போய்க் கொண்டிருந்தான் சுரேன். பெரிய வீதியால் ஓடி ஒழுங்கைக்குள் இறங்கி, இப்போ சைக்கிள் ஓடமுடியாத இடம். கொப்புநரிபாதையால் உருட்டி, சுரேனை திரும்பி பார்த்தபடியே தன் முகத்தால் சமாதானம் சொல்கிறார் சிதம்பரியப்பு.

சிதம்பரியப்பு முன்னே, சுரேன் அவரின் பின்னே, மதிய வெய்யில், வியர்த்துக் கொட்டியது. மணல் வெளிக்குள் சைக்கிளைப் பாரத்துடன் உருட்ட முடியவில்லை, இந்த பனம் விதையை எங்க கொண்டு போறார். சுரேனின் மனதில் கேள்விகள் எழுந்தன.

நீண்ட பரந்த வடலிகளின் தோட்டம். இப்படி ஒரு இடமா...? சுரேனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

சிதம்பரியப்புவைப் பார்ப்பதும் வடலித்தோட்டத்தைப் பார்ப்பதுமாய்...

சைக்கிளை பட்டமரம் ஒன்றில் சாத்திவிட்டு ஆச்சிரியத்தில் உறைந்து
நின்ற சுரேனைப் பார்க்கிறார் சிதம்பரியப்பு.

“என்ன சுரேன் பாக்கிறாய்....?”

சுரேன் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

சற்று நேரம் மௌனம் நிலவியது. தன் தோளில் கிடந்த துவாயை
எடுத்து முகத்தை துடைத்த படி.

“சுரேன் இவ்வளவு வடலியளும் நான் தான் நட்டது. இது
என்ற காணியும் இல்ல. வரியம் வரியம் பனங் கொட்டையளக் கொண்டு
வந்து நடுவன். நான் ஒரு வரியத்தில எத்தின மரங்களை தறிச்சு
விழுத்திறன். அது எனக்கு சரியான கவலையப்பு. ஆனா என்ன
செய்றது. வீடு கட்ட. தோட்டஞ் செய்ய எண்டு இடங்கள் வேணும்.
அதுக்காக மரங்களை தறிக்கிறன். அப்பெல்லாம் எனக்கு கவலைதான்.
பச்சை மரங்கள் எவ்வளவு பிரயோசனம் தாறமரங்கள்.
இதுகளையெல்லாம் தறிக்க மனதுக்குள்ள ஒரு சுமை தான்.

அது என்ற தொழிலப்பு அதை ஈடு செய்யத்தான் வரியம்
வரியம் இந்தப் பனங் கொட்டையளை சேகரிச்சு இஞ்ச கொண்டு
வந்து நடுகிறனப்பு. ஏதோ இந்த மண்ணைக் காக்கிற ஒரு மன நிம்மதி
தம்பி எனக்கு. நல்ல பிள்ளை, நீ போட்டு வாய்யா.... நான் இனி
மெல்ல மெல்ல கிடங்குகளை வெட்டி இந்தப் பனங்கொட்டையள நடுவன்.”

என்றவர் அந்தப் பனம் விதைகளை மண்ணிலே கொட்டுகிறார்.

மரங்களை வெட்டி வீழ்த்தும் ஆயுதங்கள், முகத்தை
மூடிக்கொண்டிருக்கும் அந்த பெரிய முறுக்கு மீசை, வெற்றிலை போட்டு
காவி படிந்த பெரிய பற்கள், உயர்ந்த கரடு முரடான உடற்கூட்டு, அந்த
கோர உருவம் என்பன மாறி, ஒரு மனிதனாக ஒரு புனிதனாக சுரேனின்
உள்ளத்தில் உயர்ந்து நிற்கிறார் சிதம்பரி அப்பு.

அன்புள்ள மக்களே

காலை உறக்கம் கலைந்தபோதும் சிவராசாவால் பாயை விட்டு எழும்ப முடியவில்லை. பொழுது விடிந்து சூரியன் உதயமாகி ஒளி எங்கும் பரவத்தொடங்கிய நிலையிலும் சிவராசா படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கவில்லை. சுந்தரலிங்கத்தின் நினைவலைகள் சிவராசாவின் நெஞ்சை துளையிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

சுந்தரலிங்கத்தின் இறப்பை, அதனால் ஏற்பட்ட இழப்பை சிவராசாவால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. நண்பனான, சக தொழிலாளியான, பரஸ்பரம் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்ட நல்ல மனிதனான, சுந்தரலிங்கத்தோடு பழகிய காலங்களின் நினைவலைகள், சிவராசாவின் மனதிலே வந்து வந்து போய்க்கொண்டிருந்தன.

...ச்சா... எப்படியாய் இருந்த மனிதன். இப்போது இறந்தொழிந்து போனாரே. மதுவும் புகையிலையும் அந்த நல்ல மனிதனை மரணத்திற்குள்ளிவிட்டதே. தொடரால் ஒட்டிக்கொள்ளும் மரணம்வரை தொற்றிக்கொள்ளும் அந்தத்தீயபழக்கம் சுந்தரலிங்கத்தை சாவுக்குள் வீழ்த்தி விட்டதே.

அன்புள்ள மனைவியை, ஆசைக் குழந்தைகளைப் பிரிந்து, உற்றார் உறவினர்களைத் தவிக்க விட்டு இந்த உலகை விட்டே மறைந்து போனாரே சுந்தரலிங்கம்.

சுந்தரலிங்கத்தின் மரணச்சடங்கு வேளை “அப்பா அப்பா” என்று அவரது ஐந்து குழந்தைகளும் தந்தையின் உடலைச் சுற்றிச்சுற்றி கதறி அழுத காட்சி அங்கு நின்ற அனைவரின் இதயங்களையும் கரைத்து விட்டிருந்ததே.

“.....சிவராசண்ண இவரைப் பாருங்கோ, எங்கள் எல்லாரையும் இப்பிடி இடைநடுவில் தவிக்க விட்டிட்டு போய்விட்டாரே, இனி இந்த ஐஞ்சு குஞ்சுகளையும் நான் என்ன செய்யப்போறன், எப்பிடி வளர்த்தெடுக்கப்போறன்.....”

அழுது அழுது குரல் அடைத்துக் களைத்தபோதும் தன் கவலைகளைச் சொல்லிச் சொல்லி அழுது கொண்டிருந்த சுந்தரலிங்கத்தின் மனைவி மணியை எண்ணும் போதெல்லாம், சிவராசாவால் தாங்கிக் கொள்ளமுடியவில்லை.

அந்த நினைவுகளைத் தூரவீசி விட்டு மன அமைதியோடிருக்கவோ நாளாந்தக் கடமைகளைச் செய்யவோ சிவராசாவால் முடியவில்லை.

மேசன்தொழிலாளர்களான சுந்தரலிங்கமும் சிவராசாவும் நீண்ட கால இணைபிரியாத ஜோடிகளாக இருந்தனர். களங்கமில்லா நட்பு, கருத்தொருமித்தபற்று, விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பாங்கு, இத்தகைய உயர் குணங்கள் இவர்கள் இருவரையும் நண்பர்களாக்கின.

நகைச்சுவை உணர்வு கொண்ட சுந்தரலிங்கம் எப்போதும் கலகலப்பாவே இருப்பார். தலையிறைமேவி இழுத்து நெற்றியில் விபூதி சந்தனம் இட்டு, வெற்றிலை வாய் சிவக்க ஆஜானுபாகுவான தோற்றங் கொண்ட சுந்தரலிங்கம் நடந்து வரும் அழகே தனி அழகுதான்.

தனிமையிலே இருக்கும் போதெல்லாம் சுந்தரலிங்கம் இசை நாடகப் பாடல்களை மிக அழகாகப் பாடுவார். தந்தைவழி, பாட்டன்வழி, என இசை நாடக மரபின் வேர் வழி வந்த சுந்தரலிங்கத்துக்கு இயமன் வேடம் மிகக் கச்சிதமாகப் பொருந்தும் “சூரா... சூரா... சிவரோதயா” என்ற பாடலோடு சூலத்தையும் பாசக்கயிற்றையும் கையிற் கொண்டு தர்பாரில் நின்று ஆக்ரோசமாக சுந்தரலிங்கம் பாடும் போது கரகோசம் அரங்கையே அதிரவைக்கும்.

நீண்ட வசனங்களை பிசிறல் ஏதும் இல்லாது பேசும் நேர்த்தி கூட இரசிகர்களின் மனங்களை கவர்ந்திருந்து, அப்படியான சுந்தரலிங்கம் இறுதிக் காலங்களில் இருமி இருமி குரல் தளர்ந்து பேசமுடியாத நிலையில், உடல் ஓட்டி உலர்ந்து...

மதுப்பாவனையும் புகையிலைப்பாவனையும் சுந்தரலிங்கத்தின் உடல் உள் உறுப்புக்களை அரித்து அரித்து தின்றுவிட்டிருந்தன.

சிறிது சிறிதாக ஆரம்பித்த அந்தப் போதைப்பழக்கம் மெல்ல மெல்ல அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. அவரின் உழைப்பின் ஒருபங்கு இந்த மது, புகையிலை பொருள்களுக்கென ஒதுக்கப் பட்டு, இப்போ உழைப்பின் பெரும் பங்கே போதைப் பொருள்களுக்கென ஆயிற்று. இதனால் குடுப்பத்தின் வறுமை நிலை நிரந்தரமாயிற்று.

“சுந்தரலிங்கம் நெடுக நெடுக நானும் சொல்லுறன், நீங்களும் கேக்கிறதாய் இல்லை, உப்பிடிச் குடிச்சக் கொண்டிருந்தால் உடம்பு என்னத் துக்காகும். உந்த வெத்திலைப் பழக்கத்தையும் குடிப்பழக்கத்தையும் கை விடுங்கோவன், உங்களின்ர குழந்தை குட்டியள ஒருக்கா யோசிச்சுப்பாருங்கோவன் ”

சிவராசா இப்படி எத்தனையோ தடவைகள் கேட்டுக்கேட்டு மீண்டும் ஒரு நாள் கேட்டுவிட்டார்.

“என்ன சிவராசா செய்யிறது, நானும் இந்தப் பழக்கத்தை விட வேணும் என்று தான் நினைக்கிறன், பாப்பம் இந்த மாதத்தோட விடுவம்”

கரகரத்த குரலில் சுந்தரலிங்கம் சொல்லி முடித்தார். இப்படி எத்தனை தடவைகள் சிவராசா கேட்பதும், சுந்தரலிங்கம் சொல்லுவதுமாய் காலங்கள் கடந்தன. சுந்தரலிங்கம் எப்படி இப்படியான போதைகளுக்கு அடிமையானார், எண்ணவே சிவராசாவுக்கு வியப்பாக இருந்தது. எப்படி ஒரு சாதுவானவராயும் அமைதியானவராயும், நல்ல அறிவுடையவராயும் இருந்தவர் சுந்தரலிங்கம். அவரா இப்போது, இப்படி, கசிப்பு என்ற கொடிய போதைக்கு அடிமையாகி, வாழவேண்டிய வயதில் தன் உயிரை இழந்தார். சிவராசாவால் நம்பவே முடியவில்லை.

ஒரு நாள் காலை, வேலையாளர்கள் ஒன்று கூடும் இடத்தில் தொழிலாளர்கள் சிலரின் வருகைக்காகக் காத்திருந்த நேரம்.

“சிவராசா இண்டைக்குக் காலமை ஒரு விசயம் நடந்தது கேளன்...” என்ற படியே சுந்தரலிங்கம் ‘பம்பல்’ கதையொன்றுக்கான அத்திவாரத்தைப் போட்டார்.

“ம்... சொல்லுங்கோ கேட்பம்” சிவராசா ஆவலோடு கேட்டார். நான் காலமை பாண் வாங்க எண்டு துரை கடைக்கு போயிருந்தன், காலமைதான் அங்க கொஞ்சம் சனமாகக் கிடந்தது அதால் சனங்கள் போகட்டும் எண்டு கொஞ்சம் பின்னுக்கு நிண்டன், ரோட்டில செல்லத்துரையும் காசிநாதனும் கதைக்கிறது காதில கேட்டது, என்ன கதைக்கினம் எண்டு மெதுவா காதில போட்டன்.

“அ.... ரெண்டு பேருமே நல்ல கசிப்புகாரர் தான்” சிவராசா, அவர்கள் பற்றிய மேலதிககுறிப்பு ஒன்றைத் தூவி விட்டார்.

“ஓ.... அதுதான் சொல்லப் போறன்....”

“சரி சொல்லுங்கோ சுந்தர்...” சிவராசா கேட்டார்.

செல்லத்துரையரின கதையில் சாடையா பயங் கலந்திருக்கிறது தெரியுது. செல்லத்துரையர் ஒவ்வொருநாளும் கசிப்பு அடிச்சுப்போட்டு வீட்டுக்குபோறதால் வீட்டில ஒரே ஏச்சாம், வருத்தம் வந்து சாகப்போறியள எண்டு பிள்ளையன் வெருட்டுதுகளாம் எண்டு காசிநாதருக்கு சொல்லுறார்.

“ம்.... காசிநாதரும் பெரிய கசிப்புக்காரன் எல்லே....”

சிவராசா காசிநாதர் பற்றிய குறிப்பு ஒன்றையும் தூவி விட்டார்.

“ஓ.... இதுதான் பகிடி கேளுங்கோவன்.

சுந்தரலிங்கம் இன்னும் ஆவலைத் தூண்டுகிறார். “மெய்யகாசி கசிப்பு குடிக்கிறதால் “கான்சர்” வரும் எண்டு சொல்லுறாங்கன் அதுதானப்பா பயமாக் கிடக்குதெண்ட, தன்ர பயத்தை செல்லத்துரையர் சொல்ல, காசிநாதர் சொல்லுறார். செல்லத்துரை நீ ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாத,

நீ விடிய வெள்ளைவா ஒருபோத்தல் கள்ளைக் குடி, அதுக்கு மேல நீ எவ்வளவு கசிப்பு எண்டாலும் குடி அது ஒண்டும் செய்யாது.

கசிப்புக் காசிநாதர் சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டு செல்லத்துரையர் நிம்மதியோட வீட்டுக்குப் போறார். இவையினர் கதையைக் கேக்க எனக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது. ஒரு குருடனுக்கு இன்னொரு குருடன் வழி காட்டின மாதிரி, இப்படிச் சொன்ன சுந்தரலிங்கத்தையா இந்த போதை பற்றிக் கொண்டது. இந்தச் சுந்தரலிங்கமா இன்று கசிப்பாலும் வெற்றிலையாலும் உயிரை மாய்த்து குடும்பத்தைத் தவிக்கவிட்டுச் சென்றார். சிவராசாவால் அமைதி கொள்ள முடியவில்லை.

“என்னப்பா எழும்புங்கோவன் ஒரு நாளும் இல்லாத மாதிரி இண்டைக்கு இவ்வளவு நேரமாய் படுத்திருக்கிறியன் பிள்ளையன் பள்ளிக்கூடத்துக்கும் போயிட்டுதுகள்”

“இல்லை சரோ சுந்தரலிங்கத்தை நினைக்க. அவரின் ர குடும்பத்தை நினைக்க எவ்வளவு கவலையாகக் கிடக்கு. இந்த குடியும் வெத்தில போடுற பழக்கமும் அந்த மனிசனை எந்த மாதிரி மாத்திப் போட்டுது பாத்திய”

“..ம்..” பெருமூச்சொன்றாலேயே பதில் சொன்னாள் சரோ.

ஒரு நாள் வீடொன்றைக்கட்டுவிப்பதற்காக சிவராசாவின் வீட்டுக்கு வந்த முதலாளி முருகையா

“என்ன சிவராசா யோசிக்கிறீர் சொல்லுமன்.”
 “..ம்.. ஒன்றுமில்லை முதலாளி. சுந்தரலிங்கம் இப்ப வேலைக்கு வராததால எனக்கு கை ஒண்டு முறிஞ்சது போல இருக்கு அதுதான் யோசிக்கிறன்...”
 “ஏன் சுந்தரலிங்கத்துக்கு என்ன நடந்தது?” முருகையா முதலாளி ஆவலோடு கேட்டார்.

ஆனால் இப்ப ஏலாது. சரியான வருத்தம்.

கவலை பொங்க சொல்லி முடித்தார் சிவராசா. “தாங்கள் தாங்கள் தேடினதுக்கு ஆர் என்ன செய்யமுடியும்சிவராசா”

முருகையா முதலாளி தெரிந்த தத்துவத்தை சொல்லி முடித்தார்.

மதியநேர வெய்யில் எரித்துக் கொண்டிருந்தது. மணற்பாதையால் மிதிவண்டியை ஓடிவந்த சிவராசாவுக்கு அந்த வாழைத்தோட்டம் கண்ணிற்பட்டது. வாழைத் தோட்டத்தைப் பார்த்தபடி மிதி வண்டியை ஓட்டினார். வேலியின் கதிகாலைப் பிடித்தபடி சுந்தரலிங்கம் நிற்கிறார். இருமி இருமி களைத்துப் போயிருந்தார் அவர். மிதிவண்டியை நிறுத்தி விட்டு, சுந்தரலிங்கத்திற்குகிட்ட வந்த சிவராசா

“என்ன சுந்தரலிங்கம் இதில் நிக்கிறியன்” பரிவோடு கேட்டார். இன்டைக்கு.... வீட்ட சிலவுக்கு.... காசில்ல.... பிள்ளையன்... பட்டினி அதுதான்.... இ...ந்தப்...புலலைச்.... செருக்....கித் தரச்செல்லி.... வேலுப்பிள்ளையர்.... கேட்டவர்.... எப்ப...ன் செருக்குவம் எண்டால்.... இந்த.... இருமல்.... விடுகுதில்....லை க...ளைச்சப்போனன் அது...தான் இதில நிக்கிறன்”

சொல்லி சொல்லியே தொடர்ந்து இருமுகிறார். சளியும் இரத்தமும் வெளியே வர, ஓரமாக துப்புகிறார் சுந்தரலிங்கம்.

சிவராசாவுக்கு துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது சுந்தரலிங்கத்தின் நடுங்கிய கைகளை ஆதரவாகப் பற்றுகிறார்.

சுந்தரலிங்கத்தின் முகத்தில் துயரரேகைகள் படர்ந்திருந்தன.

ஆட்டோ ஒன்றைப்பிடித்து அவரைலீட்டுக்கனுப்பி மறு நாள் மருத்துவமனையில் சேர்ப்பித்து....

“ஐயோ சிவராசண்ண எவ்வளவு சாப்பாட்டை சாப்பிட்ட மனுசன், கடைசிக்காலத்தில் ஒரு சொட்டு சாப்பாடு கூட தின்னேலாமல் சீவனை விட்டிட்டுதண்ண..”

சுந்தரலிங்கத்தின் மனைவி சொல்லிச் சொல்லி அழுத்து சிவராசாவின் மனதில் எதிரொலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

“சிவராசா என்னால இந்த தீயபழக்கத்தை விடேலாமப் போச்சு, இனியுள்ள பிள்ளையன் எண்டாலும், குடிக்கும் வெத்திலைக்கும் அடிமையாகாமல் இருக்கவேணும் வருங்கால சந்ததி, இவற்றைத் தொடாமல் இருக்க நல்ல வழியேதும் செய்து கொள்...”

இதுதான் மரணப்படுக்கையில் இருந்து சுந்தரலிங்கம் சிவராசாவுக்கு சொன்ன கடைசி வார்த்தை. அந்தக் கடைசி வார்த்தையின் ஆழத்தை புரிந்து கொண்ட சிவராசா, அதற்கான அடுத்தகட்ட நடவடிக்கைகளில் மும்முரமாக ஈடுபடத்தொடங்கினார். “...அன்புள்ள மக்களே வணக்கம்..”

தொண்டையைச் செருமிவிட்டு ஒலிவாங்கியைச் சீர் செய்த சிவராசாவின் கணீரென்ற குரல், காற்றிலே கலந்து ஒவ்வோர் இதயங்களையும் தொட்டுச் சென்றது. தொடர்ந்து சென்றது

முதற்குறியுப்பு பிரதீபசெயலம் நடத்திய
கலை இலக்கியப் போட்டியில் (2014) முதற்பரிசில்,
முன்னதீவு மாவட்டத்தில் (2014) முதற்பரிசில் பெற்றது

மூன்று நாள்களாக தொடர்ந்த மழை இன்னமும் பெய்து கொண்டேயிருந்தது. கார்த்திகையின் அடைமழை இன்னும் விடுவதாயில்லை "என்மழையிது" என்று எல்லோரும் கூறுமளவிற்கு மழையின் தாண்டவம் அதிகரித்திருந்தது. அந்தச் சிற்றூரின் குளம் நிரம்பியிருந்ததால் வெள்ளம் போக இடமின்றி ஊருக்குள்ளேயே தங்கி விட்டது.

கூலித்தொழிலாளர்களை அனேகமாகக் கொண்ட ஊர் அது. பெருமளவு குடிசைகளும் ஆங்காங்கே சிறிய சிறிய கல்வீடுகளும் என குடியிருப்புகள். செம்மண்தறை என்பதால் செம்மை கலந்த நீர் எங்கும் தேங்கி நின்றது.

காலைவிடிந்து நேரம் எட்டு மணியாகியிருந்த போதும் மழையிருள் மூடிக்கொண்டேயிருந்தது. பேரிரைச்சலோடு மழை வருவதும் போவதுமாய் அவ்வூரில் உள்ளோர்க்கு ஏக்கத்தைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டிருந்தது.

'மேசன்' தறுமுவுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. போர்வையை இன்னும் விலக்காமல் எழுந்து விறாந்தையில் இருந்தபடியே வாசலுக்கு மூடிச்சாத்திய தட்டியின் ஊடாக வெளியே பார்க்கிறான். மேற்கே எங்கும் ஒரே வெள்ளக் காடாக இருந்தது. வானொலிப் பெட்டி ஒன்று சக்தி மிகக் குறைந்த ஈனஸ்வரக் குரலில் பாடிக் கொண்டிருந்தது.

பெருமூச்சொன்றை விட்டபடியே காதுக்குள் இருந்த குறை பீடியை, நெருப்புப் பெட்டியைத் தட்ட வைத்து மூட்ட முனைந்த போதும் முடியாமற் போனதால், வீட்டுக் கூரையின் கப்பில் கொழுவியிருந்த லாம்பைத் தீண்டி, அதன் சிமினியை உயர்த்தி, கடதாசியை எடுத்துப் பற்ற வைத்து மூட்டி, ஒருதரம் புகையை இழுத்த போது தான் தறுமுவுக்கு 'உயிர்' வந்தது போல் இருந்தது. அலுப்பு முறித்துக் கொண்டு போர்வையை இறுகப் போர்த்தபடி வீட்டுக்கு வெளியே நோட்டம் விடுகிறான் சில வீடுகளின் குசினிக் கூரைகளுக்கு மேலால் புகை வருவது தெரிகிறது. பல வீடுகளின் கூரைகளில் மழையின் தெறிப்பே தெரிந்தது.

11 மீண்டும் ஒரு பெருமூச்சு தறுமுவின் அடி நெஞ்சில் இருந்து வெளியேறியது.

...இப்பிடி மழை பெய்தா எப்பிடி சீவியம் நடத்திறது.... கவலைகள் தேங்கிய நெஞ்சோடு அவன் வீட்டின் உள்ளே பார்க்கிறான். தறுமுவின்

பிள்ளைகள் ஒரு பாயில் சுருண்டு படுத்திருக்கிறார்கள். மனைவி கமலா படுத்த பாயில், எழுந்திருந்தபடி போர்வையை விலக்காது, விடாது கொட்டும் மழையை சபித்தபடி இருக்கிறாள்.

....இப்ப எத்தின நாளா பிள்ளையள் பட்டினி, கடவுளே நான் என்ன செய்ய, இந்தமழை எப்பன் விட்டாலாவது அவர் போய் எங்கையெண்டாலும் வேலை செய்து பிள்ளையளுக்குச் சாப்பாடு குடுக்கலாம்.

கமலாவின் எண்ணங்கள் கவலை தோய்ந்து, உதித்து மறைந்தன. கமலாவை பார்க்க தறுமுவுக்கும் கவலையாய் இருந்தது. கமலா ஒரு போதும் இப்படி நீண்டதாய் காலை உறக்கம் கொள்வ தேயில்லை. அதிகாலையில் எழுந்து வீட்டு வேலைகளை என்னகச்சிதமாய்ச் செய்வாள். சுறு சுறுப்பு என்பதை எறும்புகள் கூட இவளிடத்தில்தான் கற்க வேண்டும் என்று சொல்லுமளவுக்கு அவ்வளவு சுறுசுறுப்புக் கொண்டவள்.

“இந்தா கமலா இண்டையான் சம்பளம்” என்று, தனது நான் சம்பளத்தை கமலாவின் கைகளில் கொடுத்ததோடு தறுமுவின் பொறுப்பு முடிந்து விடும். அந்த சம்பளப் பணத்தில் வீட்டு நிர்வாகம் எப்படி எப்படி எல்லாமோ ஒப்பேறும். தறுமுவுக்கு இவையெல்லாம் சில வேளைகளில் பெரும் ஆச்சரியமாகவே தான் இருக்கும்.

சிறுகச் சிறுக சேமிப்பதும், சீட்டுக் கட்டுவதும் எனவான, அவளது கெட்டித் தனம் தறுமுவின் தங்கைகள் இருவரினதும் திருமணச்சடங்குகளை நடத்திமுடிக்க முடிந்தது. “என்னடா தறுமு உன்ர மனிசி கமலா....அ...வலு கெட்டிக்...காரியாக்கிடக்கு

ஏதோ அவையளுக்கு குடுக்க வேண்டியதைக் குடுத்து, உன்ர தங்கச்சிமாரின்ர கல்யாணங்களை வலு கெட்டித்தனமா ஒப்பேற்றிப்போட்டாள்.”

“ஓம் சரசக்கா, அம்மாவும் செத்தாப்பிறகு என்னோடதான தங்கச்சியாக்கள் இருந்தவை. அதால, கமலா பொறுப்பாக் கவனிச்ச அவையளுக்கு கலியாணமும் செய்து வைச்சா”

தன் மனைவியைப்பற்றி பெருமையோடு தயவாகக் கூறினான் தறுமு.

“எண்டாலும் தறுமு உப்பிடிப் பொம்பிளை எல்லாருக்கும் வாய்க்காது. தானும் தன்ர குடும்பமும் எண்டு வாழுற இடத்தில் கமலா.....

ச்சா.....நல்ல ஒரு பிள்ளையடா தறுமு...." தறுமு சரச அக்காவிற்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல், பெருமையில் விக்கித்துப் போய் நின்றான்.

"கமலா....."

"ம்....."

"கமலா இண்டைக்கு என்னோட மேசன் ஆக்களும் கூலி ஆக்களமாக ஒரு ஆறு பேர் வருவினம். கணேப்பிள்ளையர் வீட்ட நிலம் இழுக்கப் போறம். அது முடிய இரவு பத்துப் பன்னிரெண்டு மணியெண்டாலும் செல்லும். அதால அவையளுக்கு இஞ்சதான் சாப்பாடு குடுக்க வேணும்."

தறுமு மனைவி கமலாவிற்கு உத்தரவு ஒன்றைப் போட்டான். ".....பேந்து கேளுங்கோவன் கமலா, அவையளில ஒரு பெடியன் மச்சம் சாப்பிடுறேல்ல, அதோட புட்டும் தின்றேல்ல. மற்றாக்களுக்கு புட்டும் இறச்சிக்கறியும் சமைப்பம். அந்த ஓராளுக்கு மரக்கறி காரனுக்கு இடியப்பமும், உருளைக்கிழங்கும் காச்சவம் என்னப்பா....."

தறுமு அடுக்கிக்கொண்டே போனான். "அதுக்கென்னப்பா, வேலை செய்யிற ஆக்களுக்கு சமைச்சக் குடுக்கத்தான வேணும். நீங்கள் போட்டு வாங்கோ....."

சொன்னபடி சமைச்ச, மனங்குளிர, வயிறு நிரம்ப சாப்பாடு வழங்கி.....

அந்தக் கமலா தான் நித்திரைப் பாயில் இருந்து எழும்பாமல் காலைச் சாப்பாட்டிற்கு என்ன வழி என்று முடிவு காணாது யோசனையில் மூழ்கிக் கிடக்கிறாள். மாரி பிறந்தாலே மேசன் வேலை என்பது பெரும் இடர்பாடான ஒன்று தான்.

ஓ எவ்வளவு வெய்யிலையும் தாங்கலாம் ஒரு நேர மழையைத் தாங்கமுடியாது. 'மேசன்'தொழிலாளர்களின் ஆதங்கமாக எழும் சுலோகம் இது.

"மாரி வரப்போகுது. இந்த முறை வேலையளும் இல்லை என்ன செய்யப் போறமோ...." 'மேசன்' வேலையாளர்களின் ஒட்டு மொத்த ஏக்கம் இது. எல்லோருக்கும் வீடு கட்டிக் கொடுக்கிற மேசன் ஆள்களின் கொட்டில் வீடுகள் ஒழுகி ஊறி, பாறி வீழ்வதும் வெள்ளத்தில் மிதப்பதும் ஒவ்வொரு மாரியின் போதான செயற்பாடாகவே இருப்பது வழக்கம்.

கோடையில் வெயில் முழுவதும் காய்ந்து நொந்து போனபோதும் அந்த வேலையை செய்து முடித்து பார்த்து இரசிக்கும் போது ஏற்படும்

திருப்திஅதை மற்றவர்கள் பாராட்டும் போது ஏற்படும் திருப்தி. ச்சா.... என்ன சந்தோசம்.

பத்திரிப்பைப் பூசி... படிகள் எல்லாம் பூசி 'கூட்' டுக்குக் கீழ் நிலமிழுத்து எல்லாத்தின்ர முனைகளையும் மட்டக் கம்பால் ஒரே அளவாக உருட்டி, சிவப்பு சீமெந்து கலந்து கரைச்சு ஊத்தி மினுக்கிப் போட்டு பார்த்துப் பார்த்து ரசித்து.... பார்க்கிறவர்கள் ரசித்து ஆ....அதில வாற சந்தோசம்..... பெறுகிற ஊதியத்தை விட பெரிதல்லவா.

வேலை முடிஞ்சு வரேக்க, பிள்ளையளுக்குத் தேவையான சின்னதாய் தின்பண்டங்கள் வாங்கி வந்து கொடுத்து அவர்களின் மகிழ்ச்சியில் திளைப்பது ஆ.... சொல்ல முடியாத இன்பம்..... இப்ப தொடர்மழை, அடைமழை, அவர்களுக்கு, பிள்ளையளுக்கு வயிறார உணவு கொடுக்க முடியாத நிலை. தறுமுவின் நெஞ்சை ஏக்கம் இறுக்கிப்பிடித்துக் கொண்டது. கமலாவின் கண்கள், கணவர் தறுமுவின் முகத்தைப் பார்ப்பதும் பின், தரையைப் பார்ப்பதுமாய்..... என்ன செய்யிறது அந்தாளும், உந்த வெயிலெல்லாம் அடிச்சு, மழையெல்லாம் நனைஞ்சு உழைச்சுத் தந்தவர் தான.

அன்பான குடும்பத்தில் ஒருவரை ஒருவர் மானசீகமாகப் போற்றும் செயற்பாடுகள் நிகழ்ந்தேறிக் கொண்டிருந்தன.

"இண்டைக்கும் மழை விடுமாப் போல இல்லையப்பா....."

"இல்லையப்பா மழை இண்டைக்கு வெளிக்கும் எண்டு ரேடியோவில சொன்னது"

தறுமு மனைவியை ஆறுதற்படுத்தினான். மிதி வண்டி மீன்வியாபாரி ஒருவரின் 'ஹோண்' ஒலி காதிற் கேட்கிறது.

சே பிள்ளையளுக்கு நல்லதாய் ஆக்கி போட வழியில்லையே....

அந்த ஏக்கம் நெருஞ்சி முள்ளாய் இருவரின் இதயங்களையும் குத்துகிறது.

"கமலா எப்பன் தண்ணி சுடவையும்....."

"சீனியில்லையப்பா" கமலாவின் குரல் கம்மி இருந்தது.

"மழை எப்பன் விடுமாப்போல கிடக்கு, ராணி கடையில் கேட்டுக் கொண்டு வாறன்....."

சிரட்டையை எடுத்து சொட்டுச்சாம்பலை இட்டு அடிப்போத்தலுக்குள் இருந்த மண்ணெண்ணையை ஊற்றி, தாழ்வாரத்தில் இருந்த சுள்ளி விறகுகளை எடுத்து.....

படுத்திருந்த பாயைச் சுருட்டி ஓரமாக வைத்து விட்டு வாயைக் கொப்புளித்து, குடையை எடுத்து விரித்து மழை வெள்ளத்தை கால்களால் வலித்து வலித்து வீதிக்கு வருகிறான் தறுமு.

பலமாகப் பெய்த மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது. ராணி கடையை நோக்கிய தறுமுவின் பயணம் தொடர்ந்தது. ராணியைக் கேட்டுப் பார்ப்பம், சீனியும் வேறு ஏதாவது சாப்பாட்டுச் சாமானும் தருவா, இல்லை என்று சொல்லமாட்டா, எண்ணங்கள், காற்றடித்த பலூனாக எம்பிப் பறந்தன. இடையில் வாசிக சாலை வாசலில் தறுமுவின் சக தொழிலாளர்கள், வாடிய, சவரம் செய்யாத முகங்களுடன் அவர்கள்,

ச்சா என்னமாதிரி வேலைகாரர்கள். பஞ்சி அலுப்புப் பாராமல் பாரந்துக்குவார்கள். நேரம் காலம் பார்க்காமல் வேலையைளைச் செய்வார்கள், வயோதிபத்திலும் உயரங்களில் ஏறி இறங்கி, ஆலோசனைகள் கூறி, புனிதமாகப் பணி செய்பவர்கள், கற்பனைத் திறன் கொண்டவர்கள்.

கதிர்காமண்ணர். இராசு, சிறி, தவம், ஜெயம், பாலன். எல்லோரது ஏக்கமும் மழை எப்போது விடும் என்பதாக வேயிருந்தது.

ஏனைய நேரங்களில் எல்லோரது பிரச்சினைகளும் வேறு வேறாக இருந்தாலும். இப்போது 'மேசன்' தொழிலாளர்களின் பிரச்சினை ஒன்றாகவேஅது மழையாகவே இருந்தது.

"என்ன தறுமு எங்க வெளிக்கிட்டாச்சு" "கதிர்காமண்ணர் அன்போடு கேட்டார்.

"இல்லையண்ணர் மழையும் விடுகுதில்லை நெடுக வீட்டுக்க படுத்துக் கிடக்க ஏலும்.....அதுதான் கடைப்பக்கம் போட்டு வருவம் என்று வெளிக்கிட்டனான்.

மழை பற்றிய பேச்சுகள், பைம்பல்கள் என மணித்துளிகள் சிலகடந்தன. மழைத்துளிகளும் மெல்ல மெல்ல ஓய்ந்தன.

தனது பழைய மிதி வண்டியில் வேகமாக வந்த 'மேசன்' பரமு, தன் கூட்டாளிகள் எல்லோரும் ஓர் இடத்தில் நிற்பதைக் கண்டு வேகமாக வந்த மிதி வண்டியை நிறுத்த. தன் இரண்டு காற்பாதங்களாலும் பின்சில்லை, பக்கப் பாடுகளில் நெரித்து 'பிறேக்' போட்டான்.

கடும் மழையும் வேலையில்லாமையும் என ஒவ்வொருவர் துன்பங்களும் ஒவ்வொருவரின் முகங்களிலும் ஓட்டப்பட்டிருந்தன.

“அ .இப்ப வரேக்க சின்னத்துரை முதலாளியைக் கண்டனான், சேமமடுவில் பள்ளிக் கூட வேலை ஒண்டு செய்ய வேணுமாம். பூச்சு வேலைதான் ஒரு பதினைஞ்சு இருபது நாள் செய்யலாமாம். தங்கு வேலை, ஆக்களிருந்தால் கூட்டிக் கொண்டு வாறியோ எண்டு கேட்டவர், அதுதான் உங்கள் எல்லாரையும் கேட்பம் எண்டு வந்தனான், என்ன சொல்லுறியள்...”

‘மேசன்’ பரமு, ‘வேலை’ என்கிற அந்த சந்தோசமான செய்தியை, எல்லோர் முன்னிலையிலும் மகிழ்வோடு கொட்டினான்.

“.....தங்குவேலை எனக்குச் சரிவராது தம்பியவை..”

என்ற கதிர் காமண்ணர் தவிர்ந்த மற்றைய அனைவரும் சம்மதித்தனர்.

“எப்பவாம் போறது ” ஒரு குரல்,

“நாளைக்கு காலமை போவம்..”மேசன் பரமு உறுதியாகச் சொன்னான். அனைவரும் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றனர் .

குடையை சுருக்கி ஓரமாக வைத்து விட்டு, கொண்டு வந்த ‘சொப்பிங் பாக்’ கை மனைவி கமலாவிடம் கொடுத்துவிட்டு, நாளைக்கு தங்கு வேலைக்கு, சேமமடுவுக்குப் போகும் விடயத்தை சந்தோசமாக முகமலர்ச்சியோடு சொன்னான் தறுமு.

‘சொப்பிங் பாக்’ கைத் திறந்து பார்த்த போது சீனி, மரவள்ளிக் கிழங்கு, அரிசி, கருவாடு, என்பன இருந்தன.

“சின்னத்துரை முதலாளியோடதான் நாளைக்கு வேலைக்கு சேமமடுவுக்குப் போறம், எல்லாருக்கும் கொஞ்சக் கொஞ்சக் காசு தந்தவர், அதில தான் உதுகள் வாங்கினான்.” கதைத்துக் கதைத்தே மரவள்ளிக் கிழங்கை உரிக்கத் தொடங்கினான் கமலா.

முதல்ல கிழங்கை அவிச்சுப் பிள்ளையாளுக்குக், குடுப்பம், பிறகு சோத்தைக் காச்சுவம் கமலாவின் கரங்கள் வேகமெடுத்தன. மழை விட்டிருந்தது. பொழுதும் விடிந்திருந்தது. தன் வேலைச் சாமான்களையெல்லாம் கட்டி, உடுப்புக்களை பிரயாணப் பை ஒன்றில் திணித்து, உறக்கத்தில் இருந்த பிள்ளைகளை தட்டி எழுப்பி முத்தம் கொடுத்து, “பிள்ளையள் கவனம் கமலா” அன்பு கலந்த எச்சரிக்கை கொடுத்து விடை பெற்றான் தறுமு.

கூலியாளர்கள் மேசன்மார்கள் என ஆறு பேர் கொண்ட குழுவின் பேருந்துப் பயணம் தொடர்ந்தது. வேலைத்தளம் வந்து சேர பொழுது இருட்டி விட்டது. மழை முற்றாக நீங்கவில்லை என்பதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டன. மழைஇருட்டு மூடிக் கிடந்தது.

எல்லோர் முகங்களும் கவலையில்.... இருட்டி விட்டதனால், பாடசாலை கட்டடத்துள் எல்லோரும் முடங்கிக் கொண்டனர். போத்தல் விளக்கொன்று தூங்கித் தூங்கி ஒளியை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. முதலாளி சின்னத்துரையர் வாங்கிக் கொண்டு வந்த பாண், எல்லோருக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. பாணை உண்டு விட்டு, படுக்கையில் விழுந்த போதும் உறக்கம் வர மறுத்தது. நடு இரவு, மின்னல் வெட்டியது, வானம் பிளக்குமாப் போல இடி முழக்கம், 'சோ' என மழை, கடும் மழை, பலத்த காற்று. அடைக்காத யன்னல் வெளிகளுக்குள்ளால் தூர் வானம் தெளித்தது. காலை புலர்ந்தும் மழை விடவில்லை பகல் முழுவதும் இரவும் என மழை தொடர்ந்தது. எங்கும் வெள்ளம்.

சோகம் தழுவிய ஒவ்வொருவர் முகங்களையும் ஒவ்வொருவர் பார்த்துமூன்று நாள்களாகியும் மழை ஓய்ந்த பாடில்லை வீட்டு நினைவுகள் இதயங்களைப் பிழிந்தன. மீண்டும் எல்லோரும் ஊர் நோக்கிய பயணம். மழை இன்னமும் பெய்து கொண்டேயிருந்தது.

உதயனின், ஆரிகாந்தியில்

30.12.2012 சூல்

பிரகாசன சிவசுந்தரம்

முகாமையாளரின் கண்டிப்பான உத்தரவின்பேரில் கோவைகள் அனைத்தையும் சீர்செய்ய வேண்டிய கட்டாய நிலையில் கோவைகளைப் பார்வையிட்டு சரி செய்து கொண்டிருந்தேன். சகபணியாளர் இராசலிங்கமும் மனைவியின் பிரசவங்காரணமாக ஒருவாரலீவு போட்டமையால் அவரது வேலையும் எனது தலை மேலதான்.

சின்ன யன்னல் ஊடாக வரும் காற்றும், வெளிச்சமும் போதவில்லை. மின்விளக்கும், மின்விசிறியும் சற்று ஆறுதலைக் தந்தன. எனது மேசையில் வலதுபக்கமும் இடதுபக்கமுமாய் பார்த்த கோவைகளும் பார்க்கப்பட வேண்டிய கோவைகளும் அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

"ரகு" "ரகு" என்னைத்தான். ரகுநாதன் என்ற என் பெயரை சுருக்கமாக ரகு என்று தான் அழைப்பது வழக்கம்.

யார் அழைப்பது.....?

நிமிர்ந்து பார்த்தேன். புனிதம் 'அன்ரி' கைகளில் தேநீரோடு நின்று கொண்டிருந்தார். புனிதம் அன்ரியின் வீட்டின் முன்பக்க விறாந்தையோடு கூடிய ஒரு அறையிற் தான் எங்கள் அலுவலகம் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. முகாமையாளர், நான், மற்றும் எங்களோடு இன்னும் இருவர் என நான்குபேர் வேலை செய்யும் ஒரு சின்ன அலுவலகம் இது.

தேநீர்க் குவளையை வாங்கி மேசையில் வைத்தபடி புனிதம் அன்ரியைப் பார்த்தேன். வழமைக்கு மாறாக அழகா உடுத்தி எங்கோ புறப்படுவதற்குத் தயாரானவேளை தேநீரைக் கொண்டுவந்து தந்திருந்தார்.

"என்ன அன்ரி எங்கேயோ வெளிக்கிட்டாச்சுப் போல கிடக்கு....."

"ஓம் ரகு எங்கட இவற்ற தம்பியாரினர் மகனுக்கு நாளைக்குப் பிறந்த நாள். அது தான் நாங்கள் குடும்பமாக அங்க போறம் நாளைக்கு நிண்டு நாளையிண்டைக்குத்தான் வருவம் அதுதான்....."

என்னிடம் எதையோ எதிர்பார்ப்பது போல புனிதம் அன்ரியின் கேள்வி தொக்கிநின்றது.

"அதுதான் எங்கட பூனைக்கு நீங்கள் நாளைக்கு சாப்பாடு வைக்க வேணும்...." கெஞ்சம் தோரணையில் புனிதம் அன்ரி கேட்டிருந்தார்.

“ஓம் அன்ரி... இது பெரிய விசயமே..... நான் நாளைக்கு மதியம் சாப்பிட்டிட்டு வரேக்க கொண்டு வந்து வைக்கிறன்...”

புனிதம் அன்ரி போய்விட்டார். புனிதம் அன்ரி, கணவர், இரண்டு குழந்தைகள் என்று சிறிய குடும்பம். சின்னக்காணி அதற்குள் ஒரு வீடு என்பதால் ஆடு, மாடு,கோழிகள் என இவற்றை வளர்க்க முடியாத ஒரு குழல். நாய்கூட இல்லை. எங்கிருந்தோ வந்த பூனை மட்டும் வளர்ந்து வருகின்றது.

அந்தப் பூனை வளர்வதால் எங்களுக்கும் நல்லது தான். எலிகளின் தொல்லை இல்லை. அதனால் அலுவலக கோவைகள் எலிகளின் தீனியாவதில் இருந்து தப்பி வருகின்றன.

புனிதம் அன்ரி வீட்டுப் பூனை அந்த வீட்டின் எல்லா இடங்களிலும் சுதந்திரமாக நடமாடும். நல்ல அழகான வெள்ளைப் பூனை, ஒளி வீசங் கண்கள், ஆண்டு ஒன்றில் பூனையைப் பற்றி ஐந்து வசனங்கள் எழுதும்போது எழுதியதைப் போன்று ஒரு வால், பஞ்சுபோன்ற பாதுகாங்கள்.....

பஞ்சுபோன்ற பாதுகாங்கள் என்று எழுதியதைப் போன்றுதான் அந்தப் பூனை வருவதும் தெரியாது. போவதும் தெரியாது அவ்வளவு திட்டமிட்டபடி அதன் அசைவுகள். எப்படித்தான் இந்த எலிகள் வாழ்க்கை நடத்துகின்றனவோ..... அம்மாய்யோவ்.

இந்தப் பூனைகளைப் பற்றித் தான் ஏராளம் பாட்டுகள் இருக்கின்றனவே

சின்னச் சின்னப் பூனை, சிறிய நல்ல பூனை.....” பாரதியார் கூட ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்த பூனையைப் பற்றிப் பாடல் ஒன்றை பாடியிருக்கிறாரே.

“வெள்ளை நிறத்தொரு பூனை - எங்கள்

வீட்டில் வளருது கண்டீர்.

பிள்ளைகள் பெற்றதப் பூனை-அவை

பேருக்கொரு..... நிறமாகும்.....”

“பூனையையும் நாயையும் எங்கட வீடுகளில் வளர்த்தாலும் நாய் சாப்பாட்டிற்கு எங்களைத்தான் நம்பியிருக்கும். ஆனால் பூனை அப்படியில்லை. அது தனர சாப்பாட்டை தானே எப்படியும் தேடிக்கொள்ளும்.” பூனைகள் பற்றிக் கதைக்கும் போது யாரோ சொன்ன தத்துவம் நினைவில் வந்தது.

பூனைகள் இரவிரவாக நித்திரை கொள்ளமாட்டா. எலிகளைப் பிடிப்பதற்கென்றே வீட்டுச் சுவரில் ஏறி, கூரையில், நடந்து முகடுகளின் வாசலில் நின்று எப்படியோ எலிகளை பிடித்தேயாக வேண்டும். இரவில் நாங்கள் நித்திரை கொண்டு விழித்துப் பார்த்தால் எலிகள் முகட்டு வளையால் அல்லது சுவருக்கு மேலால் பாய்ந்து பாய்ந்து ஓடித்திரிவதைக் காணமுடியும். பூனையின் பார்வை பட்டதால் அல்லது பூனையின் அசுமாத் தம் ஏதும் அறிந்ததால் தான் எலிகளுக்கான அந்த அவலம் அல்லது சஞ்சலம்.

இவ்வளவுக்குள்ளும் பூனை குறுக்கால போனால் கூடாது என்று ஒரு நம்பிக்கை கூட இருக்குது. பூனைகளைப் பற்றி நினைக்கும் பொழுது, நாங்கள், பந்து ஒன்றை உருட்டி விட்டால் அது உருண்டு ஓடுமட்டும் பூனை கூடவே ஓடும். பின்னர் பந்து நின்று விட்டால் தன் முன்னங்கால்களால் தட்டி பின்னர் மற்றகால்களால் தட்டி ஓடவைத்து வாயாற் கெளவி மீண்டும் தட்டி ஓடவைத்து வாயாற் கெளவி.....இவற்றைப் பார்த்தவர்கள் "அது வேட்டை பழகுது" என்று சொல்வார்கள். அவை எல்லாம் கூட நினைவில் வரும்.

இப்படித்தான் அவசர எழுத்துவேலை ஒன்று. வீட்டிலிருந்து எழுதிக் கொண்டிருந்தேன் நேரம் நடு இரவை தாண்டியிருந்தது. பூனையின் அசைவும் எலிகளின் கலவரமுமாய் இரவு கழிந்து கொண்டிருந்தது. காலையில் எழுந்து பார்த்த போது எலியின் வாற்பாகங்களும் சில எலும்புத் துண்டுகளும் எங்கள் வீட்டு விறாந்தையின் மூலையில் எச்சங்களாக இருந்தன.

பூனையின் பகல் உறக்கத்தைப் பார்த்தாலே மிக ஆச்சரியமாகத் தோன்றும். அப்படி ஒரு நித்திரை. எதுவித அச்சமும் இல்லாத எல்லாவற்றையும் மறந்த ஒரு பரிபூரண உறக்கம். பெட்டியோ, வைக்கோலோ, பழைய துணியோ போதும். ஓர் ஒதுக்கான இடம், அந்த இடத்தைத் தேர்வு செய்து கடந்த இரவின் விழிப்பை ஈடு செய்யும் சுகமான உறக்கம் அசைவற்ற உறக்கம். அந்த உறக்கத்தை பார்க்கும் போதெல்லாம் கடும் உழைப்பின் பின்னான பெறுமதியான ஓய்வைக் காணமுடியும்.

சில வேளைகளில் வேட்டைகள் கிடைக்காத போதெல்லாம் சமையற்கட்டிற்குள் புகுந்து சட்டி பாளைகளை உருட்டி அங்கிருந்தவற்றைச் சாப்பிட்டு தும்புத்தடியால் அல்லது கையில் அகப்பட்ட தடியால் அடி வாங்கிய சரித்திரங்களும் பூனைகளுக்கு உண்டு. அவை சரியோ தவறோ பூனைகளுக்குத்தெரியாது. தங்களுக்கு தேவையான வேட்டை என்றே அவை கருதுகின்றன.

அதன் போதான அடிகளும் உதைகளும் அவைகளுக்கு
சாதாரணமானவை தானே.

அலுவலக நேரம் முடிந்து விட்டது. மதியம் புறப்பட்டுப் போன
முகாமையாளர் இன்னும் வரவில்லை. இன்னும் சொற்பகோவைகளே
பார்வையிடப்பட வேண்டியுள்ளன. நாளை பார்ப்போம் என எண்ணியபடி
அலுவலகத்தை பூட்டுமாறு அலுவலக உதவியாளரிடம் கூறினேன்.

புனிதம் 'அன்ரியின்' வீட்டை எட்டிப் பார்த்தேன் வீட்டில் யாரும்
இல்லை. வீடு நோக்கிய எனது பயணம் தொடங்கியது. இடையில் 'பேக்கரியில்'
இரவுச் சாப்பாட்டிற்கான பாண் வாங்கி, ராதா கடையில் மகளுக்குத்
தேவையான மூன்று கட்டுக் கொப்பி, பேனா என்பன வாங்கிக் கொண்டு
வீடு சென்றேன்.

மீண்டும் ஒரு சுற்று வட்ட ஒழுங்கில் சூரியன் கிழக்கில் உதயம்.
உலகின் எல்லா ஜீவராசிகளும் தங்கள் தங்கள் சுற்று வட்ட ஒழுங்குகளில்
தங்கள் தங்கள் பயணங்களைத் தொடர்ந்தன. அந்த ஒழுங்கில் எனது
மிதிவண்டியும் அலுவலகம் நோக்கி பயணித்தது. அலுவலக கேற்றின் ஒரு
திறப்பு என்னிடம் இருந்ததால் கேற்றைத் திறந்து மிதிவண்டியை முற்றத்து
மாமரத்தில் சாத்தினேன். அகன்று கிளைகள் பரப்பிய மாமர நிழலில்
மோனத்தவமிருந்தது புனிதம் அன்ரியின் வெள்ளைப் பூளை.

அந்த பூளைக்கு புனிதம் 'அன்ரி' மதியச் சாப்பாடுதானே வைக்கச்
சொன்னவர். ஆனால் பூளை காலையில் எதுவும் சாப்பிட்டதோ தெரியாது.
எண்ணும் போது மனதுக்குள் இலேசான வலியெடுத்தது.

அது ஏதும் வேட்டை பிடித்துச் சாப்பிட்டிருக்கும்.... என்று உள்மனம்
சொல்ல, சற்று ஆறுதலாக இருந்தது. அலுவலக அறையைத் திறந்து தும்பத்
தடியை எடுத்து அலுவலகத்தை கூட்டிச் சுத்தஞ்செய்து, விறாந்தையைக்
கூட்டி வெளியில் தள்ளி வாசலைக் கூட்டும் போது மாமரத்தில் இருந்து
ஏதோ 'பொத்' என்று விழும் ஒசை என்காதுகளிற் கேட்டது.

என்னவாயிருக்கும்..... என்று திரும்பிப் பார்க்கையில் மாமரத்துக்
கிளைகளில் ஓடித் திரிந்து விளையாடிய அணில்கள் இரண்டே 'பொத்'
என்று நிலத்தில் விழுந்து வட்டமாகச் சுற்றிவிட்டு ஓடின. கண்ணிமைக்கும்
பொழுதில் அவற்றில் ஒன்றை மாமரத்தின் கீழ் மோனத்தவமிருந்த பூளை
வாயிற்கெளவிக் கொண்டது.

அதைப் பார்த்த எனக்கோ நெஞ்சு 'பக்' என்றது. மாமரத்தில் இருந்து
விழுந்த மற்ற அணில் வேகமாக ஓடி மாமரத்தில் ஏறிக்கொண்டது. அது
இழந்து போன தன் இணையை எண்ணியெண்ணி ஒரு கிளையில் அமர்ந்து
துடித்துக் கொண்டிருந்தது. காதலர்களான அந்த ஜோடியில் ஒன்று தனித்து

தவித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒன்று அந்த வெள்ளைப் பூனையின் வாயில் அகப்பட்டு தன் இறுதிக்கணத்தை எண்ணிக் கொண்டிருந்தது.

நான் தும்புத்தடியை ஓங்கிய படியே பூனையை விரட்டினேன். அது தன் பற்களால் இரையை இறுக்கிப் பிடித்தவாறே பூங்கன்றுகளுக்குள்ளால் ஓடி ஓடி என் அடிகளுக்குள் இருந்து தப்பிக் கொண்டேயிருந்தது. அந்தப் பூனையின் வாயில் அகப்பட்ட அணிலோ தவிப்பது எனக்கு புரிந்தது. அதை உயிரோடு விடுவிப்பதற்கான எனது பிரயத்தனங்கள் எவையுமே பலிக்கவில்லை. அந்த அணில் ஆணா.. பெண்ணா ? அவை காதல் ஜோடிகளா?

அப்படியாயின் இன்பக் கிளு கிளுப்பில் ஒன்றை ஒன்று துரத்தி விளையாடினவா?

இங்கே கீழே மோனத்தவமிருந்த வெள்ளைப் பூனையை அவை காணவில்லையா?

அவ்வது தங்கள் உச்ச இன்ப நிலையில் இந்த எச்சரிக்கையை அவை மறந்து விட்டனவா?

அந்த அணில்களின் பிரிவை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. என் மனத்துடித்தது. பெருமூச்சொன்றை விட்டபடியே மீண்டும் பூனையைப் பார்த்தேன். அதன் வால் நிலத்துக்குச் சமாந்தரமாய் விறைத்து நின்றது. வயிறு ஒட்டியிருந்தது அதன்கண்களை உற்றுப்பார்த்தேன். அதன் விழிகள் என்னோடு பேசின.

".....நான் இந்த இரைக்காக எவ்வளவு நேரம் காத்திருந்தேன் தெரியுமா? எத்தனை அணில்கள் ஓடி ஓடி என்னை மொற்றிப் போய்விட்டன. எனக்கான உணவுக்காய் நான் காத்திருந்தேன். நான் எதை உண்பது, புல் பூண்டுகளை என்னால் உண்ணமுடியுமா? காலையில் இருந்து தவங்கிடந்து நான் பிடித்த அணில் இது. இது என் உழைப்பின் அறுவடை எப்படி நான் இதை இழக்க முடியும். தடி கொண்டடித்து. இந்த அணிலை மீட்க முனைகின்றாயே என் பசியை ஒரு முறை எண்ணிப்பார்....."

பூனையின் விழிகளிலிருந்து என் பார்வையை விலக்கி நிலத்தைப் பார்த்து என் நெற்றியை தடவிக் கொண்டேன். சற்று நேரத்தின் பின் நிமிர்ந்து பார்த்த போது அந்தப் பூனையை அங்கு காணவில்லை.

மீண்டும் அலுவலக வேலைகளில் மூழ்கிய போதும் அந்த அணில் பூனை விடயம் என் நெஞ்சைக் குடைந்து கொண்டேயிருந்தது.

(8.12.2012 உதயனிக் பிரகரண சிறுகதை)

“அப்பா..... அப்பா.....”

சுகந்தியின் குரல் கர்ணகொடுரமாக ஒலித்தது. மூன்றாம் ஆண்டிற் கல்விகற்கும் தன் மகளை பாடசாலையிற் கொண்டு போய் விடுமாறு விடுக்கும் அழைப்புத்தான் அது.

வீட்டின் பின் பக்கமாக அமைந்த சிறிய ‘பத்தி’ ஒன்றுதான் குமாரசாமியரின் குடியிருப்பு. மனைவியை இழந்து தனியே வாழ்ந்துவரும் குமாரசாமியருக்கு அந்த ‘பத்தி’ வாழ்க்கை வசதியாகவே இருந்தது. மது அருந்தும், சுருட்டுப் பிடிக்கும் பழக்கங்களைக் கொண்டிருந்த குமாரசாமியர் அந்த பத்தி வாழ்வையே விரும்பியும் இருந்தார். மூன்று வேளை உணவும் தேநீரும் அந்த பத்திக்கே வரும். அதை அருந்தியும் உண்டும் அவரது வாழ்நாள் போய்க் கொண்டிருந்தது.

“அப்பா.....” “அப்பா.....” “அப்.....பா.....”

மீண்டும் அந்த கர்ணகொடுர அழைப்பு மகள் சுகந்தியிடம் இருந்து வந்தது. இனியும் போகாவிட்டால் மகள் இங்கேயே வந்து விடுவாள் என்பது குமாரசாமியருக்கு புரிந்ததே. வந்தால் ஆங்காங்கே கிடக்கும் சுருட்டுக் குறைகள் மது நெடில் என்பவற்றுக்கெல்லாம் ‘மங்களம்’ விழும் என்பதும் குமாரசாமியருக்கு ஏற்கனவே தெரிந்ததால்..... வாயிலிருக்கும் சுருட்டை, வீசி எறிய மனமின்றி எறிந்து விட்டு, செம்பில் இருந்த நீரை வாய்க்குள் இட்டு இரண்டு தடவைகள் கொப்பளித்து.....

“வாறன் பிள்ளை வாறன்”

என்று கூறியபடி ‘சேட்’ டைப் போட்டு பொத்தான்களை பூட்டியவாறு, வீட்டின் முன்பக்கமாகச் செல்கிறார்.

சற்றுமுன்னர் தான் பற்றவைத்து நாலுதரம் இழுத்து புகைவிட்ட சுருட்டை எறிந்ததை எண்ணிய கவலை அவர் முகத்தில். கடுகடுப்பான முகத்தோடு தன்தலையில் சீப்பை கொழுவியவாறு கையில் மகளின் பாடசாலை புத்தகப்பையை வைத்திருந்தபடி சுகந்தி.

“என்னப்பா வாய் கொப்பிளிச்சதோ பேந்து அங்க ஆளும் கதை கேட்பாலும் உந்தச் சுருட்டுமணம் வயித்தப் பிரட்டும்”

மகள் எச்சரித்தபோது சற்று வேதனையாகத்தான் இருந்தது குமாரசாமியருக்கு. என்ன செய்வது “தங்கி வாழ்வது” என்பதன் குறைபாடு அப்போது குமாரசாமியருக்கு உறைத்தது தான். இருந்தாலும் காட்டிக் கொள்ளாது”

“ஓம் பிள்ளை வாய் சொப்புளிச்சுப்போட்டன் எங்க சாருமதி போவமே பிள்ளை.”

சுகந்தி பல்லை நெறுமியபடியே சாருமதியை அழைத்தாள். தயங்கித், தயங்கி வெளியேவந்த சாருமதியை மிதி வண்டியின் பின்னே ஏற்றியவாறு குமாரசாமியரின் மிதி வண்டி புறப்பட்டது. “வாய்ப்பாடெல்லாம் பாடந்தான ரீச்சர்” கேட்டா மளமளவெண்டு சொல்ல வேணும் என்ன.....”

சாருமதியும் தந்தையும் கண்ணுக்குமறையும் தூரம் வரையும் பார்த்துக்கொண்டு நின்று விட்டு தெருப்படலையைச் சாத்திவிட்டு வந்தமர்ந்தாள் சுகந்தி. மகளின் ஐந்தாம் ஆண்டின் புலமைப்பரிசில் பரீட்சைக்கான ஆயத்தங்களை இப்போதிருந்தே தொடங்கிவிட்டாள் சுகந்தி.

“என்ன..... பள்ளிக் கூடத்துக்கோ பயணம்”

பேத்தியை ஏற்றிக்கொண்டு போகும் வழியில் தங்கராசர் கேட்டார்.

“ஓமோம் அப்பெல்லாம் போகாத எங்களை இப்பத்தான் பிள்ளையள் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்புதுகள்” நகைச்சுவையாக கூறிவிட்டு மிதமானவேகத்தில் மிதிவண்டியை செலுத்துகிறார் குமாரசாமியர். ஒழுங்கை முடிந்து பிரதான வீதியில் ஏற.....

இரண்டு பேருந்துகள் வேகமாக விலத்திச் செல்லுகின்றன. “கவனம்சாரு தாத்தாவை இறுக்கிப் பிடிக்க வேணும். விழுந்து போகாத என்ன.”

“ஓம் நான் கவனமாகப் பிடிப்பன்”

பிரதான வீதி கழிந்து மீண்டும் ஒழுங்கைக்குள் இறங்கி... ம்..... சரவணை பொயிலைவெட்டிப்போட்டான் போலகிட்டு லான்மாஸ்ரரிஸ கொண்டுந்து இறக்கிறான்.

மிதிவண்டி லான்மாஸ்ரரை நெருங்குகிறது. மிதிவண்டியின் ஓட்டத்தைக் குறைத்து, காலை நிலத்தில் ஊன்றியபடி

“என்ன சரவணை பொயிலை வெட்டிப் போட்டாய் போல”

“இது என்ற இல்லை பொன்னுசாமியற்றை” எனக்கு இன்னும் பதினைந்து நாள் கிடக்கு”

சரவணை கூறிய படியே, பச்சை இலைக் கட்டுகளை கூலியாளின் தோளில் அடுக்குகிறார். “அப்ப நான் வாறன் சரவணை” குமாரசாமியரின்

மிதி வண்டி புறப்படுகிறது.

“என்ன தாத்தா இது” சாருவின் கேள்வி.

“அது சாரு பொயிலை”

“பொயிலையோ” சாரு ஆச்சிரியத்தோடு கேட்கிறான்.

“ஓம் வெத்திலையோட சப்பிறது தாத்தா சுருட்டு குடிக்கிறது அது தான் பொயிலை.”

“வெற்றிலையோடு சப்பிறது புகையிலையெல்லோ அது கறுப்பு நிறமெல்லே தாத்தா இது பச்சையா பெரிசா கிடக்கு”

“ஓம் பிள்ளை உந்தப் பச்சை இலையை காயப்போட்டு பிறகு பொயிலை மஞ்சுக்குள்ளவைச்சு புகைப்போட்டு, பேந்து கோடப் போட்டு, கடையில் விக்க, நாங்கள் வாங்கிறது.”

பாதி விளங்கியும் பாதி விளங்காததுமாக சாரு, அக்கம் பக்கங்களைப் பார்த்தபடியே மிதிவண்டியை ஓட்டுகிறார் குமாரசாமியர் மிதிவண்டியின் வேகம் குறைய தாத்தா காலையூன்றி நிற்க, பாடசாலைப் பையை எடுத்தவாறு சாரு கீழிறங்கி ஓடுகிறான். பாடசாலை மணி ஓசை கேட்கிறது. வீட்டுக்குப் புறப்பட்ட குமாரசாமியர் பிரதான வீதியின் கடையில்

“முதலாளி ஒருகட்டு சுருட்டு தாங்கோ” குமாரசாமியர் காசைக் கொடுக்க குமாரசாமியருக்கு வழமையாகக் கொடுக்கும் ‘பிராண்ட்’ சுருட்டைக் கொடுக்கிறார் கடைக்கார முதலாளி நாகநாதர். “மிச்சக் காசுக்கு பொயிலையும் வெத்திலையும் தாங்கோ பாக்கு வீட்ட கிடக்கு.”

இண்டைக்கு சனிக் கிழமை கொஞ்சம் ஆறுதலா எழும்பலாம். சுருட்டை இழுத்து இதமாக புகை விட்டவாறே வானொலியில் போய்க் கொண்டிருக்கும் ரீ.எம்.எஸ் இன் பாடலை இரசித்தபடியே குமாரசாமியர். “அப்பா தேத்தண்ணி குடியுங்கோ ”

தேனீரை வைத்து விட்டு போகிறாள் சுகந்தி. வெளியூரில் கணவன் வேலை பார்ப்பதால் வீட்டு வேலை, பிள்ளைகளின் படிப்பிதையல், என்று சுகந்தி எப்போதும் பரபரப்பும் துடிதுடிப்புமாய்த்தான் இருப்பாள் தந்தையின் புகையிலைப் பாவனை சுகந்திக்கு பிடிக்காத ஒன்றுதான். அது குமாரசாமியாருக்கு கொஞ்சம் கவலை தான்.

போர்வையை விலக்காமலே வாங்கில் இருந்தவாறு பழைய பாடல்களை வானொலியில் கேட்டபடி தேநீரையும் அருந்தி சுருட்டுப் புகையையும் உள் இழுத்து வெளியே விடும் போது வந்த சுகம் "ஆகா" குமாரசாமியருக்கு சொர்க்கம் தெரிந்தது.

"அப்பா இண்டைக்கு சனிக்கிழமை எழும்பி முகத்தைக் கழுவிப் போட்டு சந்தைக்குப் போட்டு வாங்கோ, நல்ல மீனாய் வாங்கி வாங்கோ பிள்ளையள் பாவம்."

கூறியபடியே இருநூறு ரூபாக் காசை வாங்கிலில் வைத்துவிட்டுப் போனாள் சுகந்தி. 'ச்சாக்' எப்பன் இருக்க விடமாட்டாள். மனதுக்குள் எண்ணியபடியே எழுந்து முகத்தைக் கழுவி காலை உணவை முடித்து மிதிவண்டியை எடுத்த போது

"தாத்தா நானும் வாறன்"

சாருவின் கெஞ்சதல்.

"வேண்டாம் வெய்யிலுக்க போக வேண்டாம் பேந்து காச்சல் கீச்சல் வந்தாலும் பள்ளிக்கூடம் போகேலாமல் போய்விடும்"

சுகந்தி திட்டவட்டமாய் கூறினாள்.

"ம் வரட்டும் பிள்ளை, குழந்தைக்கும் நாலு இடத்தைப் பாக்க வேணும் எண்டு ஆசை இருக்கும் தான. நீ வெளிக்கிட்டு வாம்மா....."

சாரு முகத்தில் சந்தோசம் பொங்க ஓடிவந்து மிதிவண்டியில் ஏறினாள்.

மிதி வண்டி பிரதான வீதியூடாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. வெய்யிலும் மெது மெதுவாக எறிக்க ஆரம்பித்தது.

"தொப்பியத் தலைக்குப் போடுபிள்ளை....."

குமாரசாமியர் பரிவோடு சொன்னார். பிள்ளையார் கோயில் முடக்கால் திரும்ப வலது பக்கமாக தோட்டவெளி, மறுபக்கம் வீடுகள், அதிகமான இடங்களில் வெட்டப்பட்ட இலைகள் காயப் போடப்பட்டிருந்தன. இன்னும் தடிகள் நாட்டப்பட்டு கயிறுகள் கட்டப் பட்டும் இலைகள் காயவிடப்பட்டிருந்தன.

"தாத்தா எல்லா இடமும் இந்தப் பச்சை இலையள் காயப் போட்டுக் கிடக்கு என்ன"

"ம்..... இஞ்சபார்"

வலது கைப் பக்க தோட்டத்தைக் காட்டினார் குமாரசாமியர். அங்கே ஆளளவு வளர்ந்த புகையிலைக் கன்றில் இலைகள் வெட்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதையும் அவைகள் வாகனத்தில் ஏற்றப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டாள் சாரு.

“ஏன் தாத்தா இவ்வளவு கனக்கப் புகையிலை”

சாரு கேட்டாள்.

இது அம்மா, இஞ்ச விளைவிச்ச வேற வேற ஊருக்கு கொண்டுபோய் விக்கிறது. இதால நல்ல வருமானம் வரும் இத ‘பணப் பயிர்’ என்கு சொல்லுறவை, இதால இந்த தோட்டக்காரர் நல்ல பணக்காரரா இருக்கினம். அதால வரியம் வரியம் இந்தப் பொயிலையை தங்கட தோட்டத்திலே நடுவினம். குமாரசாமியர் புகையிலை பற்றிய பெரிய பிரச்சாரத்தையே செய்து முடித்தார்.

.....சா..... அந்த நாளில ஒரு வீட்டுக்குப் போனா முதல் தாறது வெத்திலைத் தட்டந்தான் வாயிக்க கிடக்கிற வெத்திலைக்கக்கல எறிஞ்சு போட்டு புதுசா வெத்திலை, பாக்கு, பொயிலை, சுண்ணாம்பை போட்டு சப்பிக் கொண்டு, கதைச்சுக் கொண்டிருக்க தேத்தண்ணி தருங்கள், அதைக் குடிச்சுப் போட்டு கதைச்சு முடிய ஒரு துண்டு பொயிலையைக் கிள்ளி, வாயில போட்டு காம்பை காதுக்க வைச்சுக்கொண்டு போய்.....ம்.....

செத்த வீட்டில ஒரு முழம் அளவு கயிறை தொங்கல்ல கொழுத்திப் போட்டு, அங்க ஆளளவு உயரத்தில் தடி ஒண்டில கட்டிவிடுவினம். எல்லாருக்கும் சுருட்டும் குடுப்பினம், பத்திப் பத்தி கதைச்சால் என்ன இதமாய் இருக்கும். இதுகள் எங்க எல்லாருக்கும் விளங்கும். குமாரசாமியர் பழைய நினைவுகளை மீட்டிய படியே வீட்டுக்கு வந்தார்.

ஆவணி விடுமுறை முடிந்து மீண்டும் பாடசாலை ஆரம்பமானது. பாடசாலை, மாலைப் படிப்பு என்று சாருவை ஏற்றி இறக்கியபடியே குமாரசாமியர்.

“அப்பா ரெண்டு மணியாகுது போட்டு வாங்கோ பிள்ளை காத்துக் கொண்டு நிக்கப்போகுது”

“ஓமோம்..... ஓமோம் நான் போறன்” வாயில் இருந்த சுருட்டை வீசி விட்டு, வாய் கொப்பளித்து

“வெய்யிலாய் கிடக்கு இந்தத் தொப்பியை தலையில் போடுங்கோ”

தொப்பியை தலையில் போட்டுவிட்டாள் மகள் சுகந்தி. மதிய வெய்யிலின் அகோரம், முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள், குமாரசாமியர் முகத்தை துடைத்தபடி நிற்க, சாரு ஓடி வந்து மிதி வண்டியில் ஏறினாள்.

“தாத்தா.....தாத்தா..”

சாரு எதையோ சொல்லத் துடிப்பது புரிந்தது.

“ம்... சொல்லு”

“தாத்தா.....இண்டைக்கு ‘ரீச்சர்’ சொன்னவா புகையிலையை ஒருதரும் பாவிக்கக் கூடாதாம். அதால பற்று நோய் வருமாம் இலங்கையில் ஒரு நாளைக்கு அறுபது பேர் சாகினமாம் உலகத்தில கன பேர் சாகினமாம்.”

குமாரசாமியரால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. மௌனமாகி மிதிவண்டியை ஓட்டுகிறார்

“தாத்தா..... இனி நீங்க சுருட்டுக் குடிக்காதேங்கோ என்ன

சாருவின் வார்த்தைகள் குமாரசாமியரின் காதில் மீண்டும் மீண்டும் எதிரொலித்துக் கொண்டேயிருந்தன.

(புதுச்சேரியிலுள்ள பிரதேச செயலகம் நடந்திய

சுலக்ஷி நகலைப்பாட்டியில் 2015

சுரண்டாம் பரிசு பெற்ற சிறுகதை.)

'ஸ்வெற்றரை' கழற்ற மனமில்லாத அந்த பனிக்காலை வேளை. கிணற்றடியில் பல்துலக்கி வாய்கொப்பளித்தேன். முன்பு என்றால் தூடாக ஒரு 'கப்ரீயைக்' குடித்துவிட்டு 'ஸ்வெற்றரை' கழற்றி மேல் கழுவமுடியும். ஆனால் இப்போ 'ரீ' குடிப்பது என்பது முடியாத ஒன்றாகி விட்டது. மருத்துவ பரிசோதனையில் எனக்கு 'அந்த' வருத்தம் இருப்பதாக தெரிவிக்கப்பட்டது. அதனால் 'ரீ' குடிப்பதை முற்றாக நிறுத்தி விட்டேன். "இனியென்ன முதுமையை எட்ட எட்ட பல்வகை நோய்களும் ஆட்கொள்ளுந்தானே." எனது இயலாமையை நானே உணரத் தொடங்கி விட்டேன்.

கிணற்றடிக்கு வருவதற்குள் இரண்டு வாய்க்கால்களைக் கடக்கவேண்டிய நிலை. ஒன்று பூங்கன்றுகளுக்கு நீர் போகும் வாய்க்கால், மற்றது மிளகாய்க் கன்றுகளுக்கு நீர் போகும் வாய்க்கால். சாதாரணமாக எட்டிக்கடந்து போன வாய்க்கால்கள் தான். ஆனால் இப்போது என்னவோ கடப்பது என்பது சற்று கடினமாகவே இருக்கிறது. அதுவும் மழை பெய்து ஈரம் பொசிகின்ற போது தற்செயலாக குதிக்கால் சற்று சறுக்கிவிட்டால் அதுவேறு தொல்லையாகி விடும்.

"அப்பா ரெலிபோன்....."

மகன் ரமணன் அழைத்தான். கழுவிமுடிந்தால் வாங்கோ இல்லாவிட்டால் நான் கொண்டு வருகிறேன் என்பதுவாய் அவனது அழைப்பும் கையசைப்பும் இருந்தன. என்னவோ ஏதோ என்று மனதுக்குள் வினாக்கள் எழும்ப, கொண்டு வா என கையைக் காட்டினேன். தொலைபேசியின் கிணுப்பு அடங்குவதற்குள் எனது கையில் தொலைபேசி.

"சீதா அம்மா செத்துப்போனா. பின்னேரம் நாலுமணிக்கு எடுக்கிறதாம் கெதியா வெளிக்கிட்டு வாங்கோ" நான் பிறந்த ஊரில் இருந்து தம்பி சுந்தரம் அறிவித்தான். அவசரமாகப் போகவேண்டும். என்ன செய்வது மழை வரும் போல கிடக்கு. மகனோட மோட்டர் சயக்கில்ல போகலாமெண்டால் மழையிக்க நனைஞ்சா அதுவேற வருத்தம் பஸ்ஸில போவம். அவசர அவசரமாக சாப்பிட்டு மருந்துக் குளிசைகளை விழுங்கி

"இந்தாங்கோ 'பாக்.' உடுப்புகள் மருந்துகள் எல்லாம் வச்சக் கிடக்கு கவனம். போகவேண்டாம் எண்டு சொன்னாலும் கேக்கமாட்டியன், செத்தவ கிழவி தான, அங்க உங்கட தம்பி தங்கச்சி பிள்ளையள்

எல்லாம் போவின தான. ஏலாத நேரம் நீங்கள் போக வேணுமே....." கண்டிப்பும், தான் என்னோடு படும் சிரமத்தின் பிரதிபலிப்பும் விளங்கக் கூடியதுமான மனைவியின் புறுபுறுப்பு காதில் வாங்கியதும் வாங்காததுமாக 'பாக்கை' வாங்கிய வாறு 'பஸ்' ஏறும் பிரதான வீதிக்கு வருகிறேன்.

பிறந்த ஊருக்குப் போகும் ஆசையில் என்மனம் ஊஞ்சல் ஆடுகிறது. மழை முகில்களை கிழித்து காலைச் சூரியனின் பார்வை. வெய்யில் சற்று உக்கிரமாக எரித்தது. வியர்வைத்துளிகள் ஊற்றெடுத்து உடலெங்கும் வழிந்தன. நெஞ்சப் படபடப்பு சற்று அதிகரித்தது.

இன்னும் பஸ்ஸைக் காணவில்லை. குடைபரப்பிய ஆல மரநிழல் இதமாக இருந்தது. பிள்ளையாரே இருப்பதற்கு 'சீற்' ஒன்று கிடைத்துவிட வேண்டும். இவ்வளவு தூரம் நின்று போகேலாது....

ஓம் பஸ் ஒன்று வருகுது. கிழக்கு திசைச் சூரியன் கண்களைச் கூசச் செய்யுது. 'பஸ்' எங்க போகுதோ, பெயர்ப்பலகையை விட இருக்கை உள்ளதா என்பது தானே முக்கியம். ஏறும் வாசல் முழுவதுமாக பயணிகள். வேண்டாம் அடுத்த பஸ்ஸில் போவம். தலை குனிந்த படி கரை ஒதுங்கினேன் பத்து நிமிடங்கள் கழித்து இன்னுமொரு 'பஸ்'

"ஐயா ஏறுங்கோ 'சீற்' தரலாம்....." நடத்துனர் கூவி அழைக்கிறார் என்னை. ஆனாலும் ஏறும் வாசல் முழுவதும் பயணிகள். இறங்கும் முன் பாதையால் பயணிகள் இரண்டு பேர் இறங்குகின்றனர். நான் ஏறவில்லை 'பஸ்' முக்கி முனையபடி புறப்படுகிறது..... ஒன்பது மணியாகிறது என்ன செய்வது என்னமாதிரி ஓடி ஆடித்திரிஞ்ச நான் இப்ப பஸ்ஸில் நிண்டு போகேலாத அளவுக்கு ஆகிப்போச்சு.....

'கோண்' ஒலி எழுப்பியவாறு பஸ்ஸொன்று வருகிறது. கடவுளே பிள்ளையாரே 'சீற்' ஒன்று கிடைச்சிட வேண்டும்..... 'பஸ்' அருகே வந்து நிற்கிறது. நடத்துனர் இறங்கி வழி விடுகிறார். ஏறுவதற்கு வசதியாக அமைக்கப் பட்ட கைபிடியை பிடித்து ஏறுகிறேன் கையில் இருந்த 'பாக்கை' வாங்கி நான் சுலபமாக ஏறுவதற்கு வழி செய்கிறார் நடத்துனர். இருக்கைகளிற் பிடித்து மேற்கம்பியைப் பிடித்து..... நடந்து. இறங்குவதற்கு வசதியாக இருக்கை ஒன்றைத் தேர்வு செய்து அமர்ந்து கொள்கிறேன். நடத்துனர் வந்து ரிக்கற்றைத் தந்து நூற்றி நாற்பது ரூபாவைப் பெற்றுக் கொள்கிறார்.

பஸ்ஸிலே பாடல்கள் மாறி மாறி ஒலிக்கின்றன. பாடல்களில் என் மனம் இலயிக்க வில்லை. எல்லாமே புதிய பாடல்கள் இளைஞர் யுவதிகளை கவர்வதற்காக அந்தப் பாடல்கள் இசைக்கவிடப் பட்டன.

எங்களுக்கான அந்த காலப் பாடல்களை யார் இசைக்கவிடுவார்கள். சாரதியின் பார்க்கும் கண்ணாடியைப் பார்க்கிறேன். சாரதி ஓர் இளைஞன். ம.... அவருக்கு உந்தப் பாடல்கள் தானே பிடிக்கும். கால்கள் மெல்ல மெல்ல வலியெடுத்தன. அடுத்த அடுத்த தரிப்புக்களில் பயணிகளை ஏற்றி ஏற்றி... “முன்னுக்கு போங்கோ முன்னுக்கு போங்கோ”

பாடல் ஒலியையும் மீறிக் கேட்கிறது நடத்துனரின் கத்தல். இப்போ ‘பஸ்’ பயணிகளால் நிரம்பி வழிகிறது. கைக் குழந்தை ஒன்று அழும் ஒலி. என் அருகில் இளந் தாய் ஒருவர் தோளில் குழந்தையுடன் மற்றத் தோளில் குடை மற்றும் சாமான்கள் அடங்கிய பை ஒன்றைச் சுமந்தபடி.

“முன்னுக்கு போங்கோ” “முன்னுக்கு போங்கோ” நடத்துனரின் ஒலி பலமாவே கேட்கிறது ‘பஸ்’ இரைச்சலோடு பயணிக்கிறது.

எனக்கோ சங்கடமாகி விட்டது. அந்த இளந்தாய் நின்ற படி பயணிக்கிறார். அதைப் பார்த்தும் பார்க்காதது போல் இருக்க முடியவில்லை. என்ன செய்வது கால்வலியோ தாங்க முடியவில்லை அந்தக் குழந்தை அழுகிறது.

காய்ச்சல் போல இருக்கு. குழந்தையும் தாயும் மருத்துவ மனைக்குச் செல்கிறார்கள் போல. யன்னல் ஊடே பார்க்கிறேன். இன்னும் இரண்டு மூன்று ஊர்கள் கடக்க மருத்துவமனை வந்துவிடும். இந்த இளந்தாய்க்கு எனது இருக்கையைக் கொடுத்து விட்டு மருத்துவமனையில் அவர்கள் இறங்கிய பின் இருக்கலாம்.....அதுதான் சரி.

“பிள்ளை இதில இரம்மா”

நான் எழும்பி இருக்கையின் முன் பக்கமாக நடைபாதையில் விலத்த. அந்த தாயும் பிள்ளையும் அமர்ந்து கொள்கிறார்கள். பஸ் பேரிச்சலோடு போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

“முன்னுக்குப் போங்கோ, முன்னுக்கு போங்கோ ஆறும் ரிக்கற் எடுக்காத ஆக்கள் ரிக்கற் எடுத்துப் போடுங்கோ”

நான் இப்போ அந்த இளந்தாய் இருக்கும் எனது இருக்கையில் இருந்து இரண்டு ஆள்கள் முந்தி நிற்கிறேன்.

முன்னுக்கு போங்கோ என்ற சத்தம் என்னை இங்கே கொண்டு வந்து விட்டிருந்தது. மருத்துவமனை வருவதற்குள் இன்னும் ஐந்து ஆள்கள் தூரம் கடந்து வந்து விடுவேனோ நெற்றியைச் சொறிந்து கொண்டேன்.

“ஆஸ்பத்திரி இறக்கம்” பின்பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். அந்த இளந்தாய் குழந்தையைக் தூக்கிய படி, ஒவ்வொருத்தராக விலத்தி விலத்தி சிரமப்பட்டு முன்னே வந்து இறங்கி விட்டார். அந்த இளந்தாய் இருந்த எனது இருக்கையைப் பார்க்கிறேன். கிணற்றுக்குள் நீரள்ள அவ்விடம் உடனே நிரம்புவது போல சனத்திரளில் ஒருவர் அமர்ந்து கொண்டார்.

திருவிழாவில் தாயை தவற விட்ட குழந்தையாக அந்த இருக்கையை தவறவிட்ட என் நிலை. விழுந்து விடாமல் நிற்பதற்காக நான் பிடித்திருந்த வலது கை வலியெடுத்தது. கால்கள் உளைவு எடுத்தன. அந்த இருக்கைக்கு நான் எப்படி உரிமை கோருவது. நான் தான் அந்த இளந்தாய்க்கும் குழந்தைக்கும் அந்த இருக்கையைக் கொடுத்தேன் என்று வாதிட முடியுமா....!

“முன்னுக்கு போங்கோ முன்னுக்கு போங்கோ”

பஸ், தரிப்பிடம் ஒன்றில் நிற்க வெளியே வந்த நடத்துனர் யன்னல்கள் வழியே பார்த்துப் பார்த்து ஒவ்வொருத்தரையும் முன் நோக்கி நகர்த்திக் கொண்டு

பஸ் பேரிரைச்சலோடு வேகமாகப் போகிறது. நான் இப்போது, நிற்கும் பயணிகளில் முன்னுக்கிருந்து இரண்டாவதாக நிற்கிறேன்.

பாடி முடிந்த இசைத்தட்டை மாற்றி வேறு ஒரு இசைத் தட்டை கொழுவி விடுகிறார் சாரதி. பழைய பாடல்கள் ஒலிக்கின்றன இப்போது. ஆனாலும் அவற்றை சுவைக்கும் நிலையில் நான் இல்லை. கால்வலி அதிகமாகி கூடவே மனதின் வலியும் அதிகமாக இருந்தது கடல்வெளி, வயல்வெளி, தென்னைத் தோப்புகள், குடியிருப்புகள் என கடந்து ‘பஸ்’ வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது ம்..... நான் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்துவிட்டது.

தம்பி அடுத்த ‘கோல்ட்’ இறக்கம்

பஸ் அடுத்த தரிப்பில் நிற்க இறங்குகிறேன் “ஐயா மெதுவாக இறங்குங்கோ.....”

“இந்த ஐயா கனநேரமா நிண்டபடியே வந்தவர்.” யாரோ சொன்னது என் காதுகளிற் கேட்டது.

(வட மாகாண சமூக சேவைத் திணைக்களம் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் மாகாண மட்டத்தில் முதல் பரிசைப் பெற்றது (2015))

அழுத்தும் நிஜங்கள்

“அம்மா போயிற்று வாறன்.....”

உமா தாயிடம் விடைபெற்றாள்.

“ஓம் பிள்ளை கவனமாகப் போயிற்று வா. சாப்பாடு கட்டிவைச்சுக்கிடக்கு எடுத்தனிய....”

“ஓம் எடுத்தனான்”

கிணற்றடியில் தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டு நின்ற தாயிடம் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டாள் உமா.

வீட்டுக்குச் சற்று தொலைவில் உள்ள பாடசாலையில் தான் உமா படிப்பிக்கின்றாள். இன்னும் திருமணமாகவில்லை. அப்பா, அம்மா, தங்கை ரேணுகா, அளவான சின்னக் குடும்பம்.

மிதிவண்டியில் புறப்பட்ட உமா சுமாரான வேகத்தில் போய்க்கொண்டிருக்க எதிரே நாயகி ‘டீச்சர்’ வேறு பாடசாலையில் படிப்பிப்பதற்காக வந்து கொண்டிருக்கிறார். மிதிவண்டிகள் மெதுமெதுவாக வேகத்தை குறைக்க.... இருவரும் கரைக்கு வந்தனர். காலை வெய்யில் சுளீரென்று சுட்டுக்கொண்டிருந்தது.

“என்ன கவிதை எழுதியாச்சுதா?”

“ம்” தனது கழுத்துச்சங்கிலியை வாயில் வைத்தபடி தலையை ஆட்டினாள் நாயகி.

“எங்க தாரும் பார்க்கலாம்”

மிதிவண்டியின் கூடையினுள் இருந்த புத்தகத்தினுள் இருந்து, இரவிரவாகக் கண்விழித்து எழுதிய அந்த கவிதையை எடுத்துக் கொடுத்தாள் நாயகி டீச்சர்.

“...ம் .. மணியான எழுத்துகள். நான் ‘ஸ்கூல்’ கொண்டு போய் பாக்கிறேன். ஓகே”

இருவரும் விடைபெற்றனர்.

வாசிக் சாலையில் மகளிர் தினம் தொடர்பான கவியரங்கம். பொறுப்புகள் எல்லாம் உமா, தலையிலே. கவியரங்கத் தலைமை உமா, இணைந்து கவிபாட செல்வி, யோகாம்பிகை, தங்கமணி, பிருந்தா, வேணி, சாமந்தி, எல்லோருமே ஆசிரியைகள். மகளிர் தின கவியரங்கத்திலே சொல்ல

வேண்டிய விடயங்கள் பற்றி, பங்குபற்றும் ஆசிரியைகளிடம் உமா கூறியிருந்தாள். 'வெறுமனே சொல் அலங்காரங்கள் வேண்டாம். விடயம் காத்திரமாக இருக்க வேண்டும். எங்கள் சிந்தனைகளைத்தூர விட வேண்டாம், எங்கள் சமூகத்துள்ளேயே பெண் ஒடுக்குமுறைகள் ஏராளமாக இருக்கின்றன.

அழிந்துபோன ஒடுக்குமுறைகள் போக, இன்னும் ஆக்கிரமிப்பவை மிக மிக அனேகம். நீறு பூத்த நெருப்பாய் அவை பெண்களைக் கொன்று கொண்டேயிருக்கின்றன. ஆணாதிக்கத்தின் உச்சக்கட்ட செயற்பாடுகளால் அமைதியிழக்கும் பெண்கள் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள்.

பெண்களுக்குப் பெண்களே எதிரிகளாக ஆணாதிக்கத்துக்கு வலுச் சேர்க்கின்றார்கள். பெண்கள், எங்களால் முடியுமா? என தங்களைத் தாங்களே கேள்வி கேட்டு, முடியாது என முடிவாக்கி மீண்டும் அடிமைச் சகதிக்குள் மூழ்குகிறார்கள்.

நாங்கள் ஆண்களுக்கு எதிரானவர்களல்லர். ஆணாதிக்கத்தற்கு எதிரானவர்கள் என்ற வகையிலேயே, கருத்துக்களை முன் வைக்கவேண்டும்.

தேடுங்கள், தேடித் தேடி எங்கள் பெண் இனத்தை விழிப்படையச் செய்யுங்கள். குடும்பத்தில், சமூகத்தில், நாட்டில், பெண்களும் பங்களிப்புகள் என்ற விடயத்தை தெளிவாக்குங்கள். பெண்கள் எல்லோருக்குமே இக் கருத்துகள் உடன்பாடில்லா விட்டாலும் பழைமையிலும் மடமையிலும் ஊறிய பெண்களுக்கு, அவர்கள் எழுச்சி பெற உந்துதலைக் கொடுக்க வேண்டும். விழிப்பைக் கொடுக்க வேண்டும்"

கவியரங்கப் பங்களிகளுக்கு, உமா வழங்கிய விடயதானத்தால் அவர்கள் உற்சாகமடைந்தார்கள். விழிப்புட்பட்டுக் கவிதைகளை கனல்தெறிக்கும் வசனங்களோடு, தாங்கள் கண் கூடாகக் கண்ட விடயங்களை, வாய் மொழி கேட்டறிந்த விடயங்களை, கவிதைகளாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பாடசாலை முடிந்து, மாலை நேரவகுப்பும் முடிந்து, உமா வீடு வந்திருந்தாள். உமாவின் வீட்டில் இருந்து, சற்று தொலைவில் வசிக்கும் மல்லிகா, அப்போதுதான் உமாவின் வீட்டில் இருந்து போகிறார். மிதி வண்டியை ஓரமாய் விட்டு, புத்தகங்களை எடுத்து மேசையில் வைத்து விட்டு கதிரையில் அமர்ந்தான் உமா. வழக்கம் போல அம்மா ரீயைக் கொண்டுவந்து கொடுக்க அதை வாங்கி ஆவலோடு பருகினாள் உமா.

வியர்வைத் துளிகள் வடிந்து மெல்ல மெல்ல உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. "என்னம்மா மல்லிகா மாமி வந்துட்டுப்போறா ."

'ரீ'யைக் குடித்தபடியே தாயிடம் வினவுகிறாள் உமா 'ரீச்சர்' அதையேன் கேக்கிறாய் பிள்ளை அந்தக் கொடுமையை. அவளின்ர புருசன் நாகராசா செய்யிற கொடுமை என்டால் தாங்ககேலாது, ஆரிட்டச் சொல்லுறது. ஆர் இதைத் தீர்ப்பினம் எண்டு அந்தப் பெட்டை கண்ணீர் விட்டு, கதறி அழுது போட்டுப் போகுது.

நான் என்ன சொல்லப் பிள்ளை. மல்லிகாவுக்கு கேக்க பாக்க ஆக்கள் இல்லை. தமையனும் செத்துப் போச்சு. தம்பியார் ஒருத்தன். அவனும் எங்கையோ கட்டியிருக்கிறான். எப்பாலும் வரியத்தில் ஒரு நாளைக்கு வருவான்.

மல்லிகாவுக்கு மூண்டும் பெம்பிளைப் பிள்ளையன், அதுகள் படிக்கவும் இல்லை, எங்க நாகராசன் படிக்க விட்டாலெல்லோ இப்ப குடி வெறி, தண்ணியைப் போட்டிட்டு வந்து, எந்த நாளும் சண்டை. அவளும் இடிக்கக் குத்தப் போய் பிள்ளையைளுக்கு சாப்பாடு குடுக்கிறாள். அதிலையம் இந்த அழிவான் மண்ணள்ளிப் போட்டுட்டான்.

"ஏன் என்ன நடந்தது."

உமா சற்று கோபமாகவே கேட்டாள்.

"நேற்றுப் பின்னேரம் புருசன் பெண்சாதிக்க சண்டை. உப்பு, புளி காணாதெண்டோ, பொரிச்ச மீன் இல்லை எண்டோ, சண்டை. அந்தச் சண்டை பெருசாகி இவன் நாகராசா, மல்லிகாவுக்கு பக்கத்தில் கிடந்த கொட்டனால அடிச்சாப் போல கை முறிஞ்சு போச்சு.... இப்ப ஒண்டுமே செய்யேலாமல். அவள் பாவி அழுகிறாள். ஆர் உதுக்கொரு நீதி சொல்லுறது.

இப்ப கொண்டு போய் புகை கட்டிக் கொண்டு வந்து கிடக்கு. கொதி வலி தாங்கேலாது எண்டு அழுகிறாள். ஐயோ உப்பிடிக்கொத்த புருசனோட எப்பிடிப் பிள்ளை வாழுறது...."

உமாவுக்கு உணர்வுகள் கொந்தளிக்கின்றன. இப்படியான கணவன்மார்களை எப்பிடித் திருத்துவது மனைவியோடு புரிந்துணர்வாக வாழத் தெரியாதவர்களை, என்ன செய்வது. அவர்களுக்கு எப்படி புரியவைப்பது சே..... அவளால் அமைதி அடைய முடியவில்லை.

மறு நாள் மாலை வகுப்பு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. மாணவி சுகந்தாவின் முகம் வாடியிருந்தது.... என்னவாயிருக்கும் அவள் படிப்பில்

கவனம் செலுத்த வில்லை. எதையோ பறி கொடுத்தவள் போல எங்கோ சிந்தனையை விட்டிருந்தாள். இருக்கட்டும் வகுப்பு முடிய கேட்போம் என்று எண்ணிய படி வகுப்பைக் கவனித்தாள் உமா. நாற்பது நிமிடங்கள் கழிய வகுப்பு நிறைவு பெற்றது. மாணவர்கள் விடைபெற்றுச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

"சுகந்தா" உமா ரீச்சர் அழைத்ததைக் கேட்டதும் சுகந்தா உமா ரீச்சரின் அருகே வந்தாள்

"என்னம்மா முகம் வாடியிருக்கு. ஏன் என்ன பிரச்சனை....."
ஆதரவாக கேட்டார் உமா ரீச்சர்

"ஒன்றும் இல்லை ரீச்சர்"

சுகந்தாவின் கண்கள் கலங்கின

"ஏன் என்ன நடந்தது, பிரச்சனையைச் சொல்லு....."

உமா ரீச்சர் மீண்டும் மீண்டும் கேட்டார். அழத் தொடங்கிவிட்டாள் சுகந்தா. நிலத்தைப் பார்த்து கண்ணீர் சிந்தினாள். தனது கைக் குட்டையால் கண்களை துடைத்த போதும் அவளால் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

"வீட்ட அப்பாவும் அம்மாவும் எப்பவும் சண்டைதான். இண்டைக்கு மத்தியானம் அப்பா, அம்மாவுக்கு அடி அடியெண்டு அடிச்சுப் போட்டு அம்மா குந்தியிருக்க கால் ரெண்டிலையும் பிடிச்சு, அந்த வளவு முழுவதும் இழுத்துக்கொண்டு திரிஞ்சவர். அம்மாவோ, ஐயோ உங்களை கும்பிடுகிறன் விடுங்கோ, விடுங்கோ, எண்டு குழறிக் குழறி அழுதும் அவர் விடேல்ல. கல்லுகள் முள்ளுகள் குத்தி காயப்படுத்த,"

சுகந்தாவால் மேலும் சொல்ல முடியவில்லை. உமாவின் அடி மனதில் இருந்து பெருமூச்சொன்று எழுந்து வந்து அனலாய் வெளியேறியது. என்ன செய்வது, எவ்வளவோ இலக்கியங்கள் படைத்தும் எவ்வளவோ சட்டங்கள் வகுத்தும், இப்படியான ஆண்களால் ஏன் பெண்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை

"அழாமல் போம்மா சுகந்தி"

உமா ரீச்சர் அன்போடு முதுகைத் தடவி விட்டார்.

உமா சொன்னது என்ன, சகித்துப் போகும் படியா அல்லது ஆணாதிக்கத்திற்கு எதிராக கொதித்து எழும்படியா.....?

விடை காணாது வீடு நோக்கினாள் சுகந்தா. மகளிர் தினக் கவியரங்கம் சிறப்பாக நடந்தேறியது. மகளிரின் ஒட்டுமொத்தக் குமுறலாக வாணப்பிளந்தது. வந்திருந்தோர் மனங்களில் ஆழப்பதிந்தது. அம்மா, சகோதரிகள், மனைவி எல்லோருமே பெண்கள். அவர்களில் ஏன் பேதங்காட்டுகிறோம். பெண்கள் படும் வேதனைகள்..... அவர்கள் மீது செலுத்தப் படும் சித்தரவதைகள்..... ஆண்கள் உணரும் வகையில் கவியரங்கக் கவிதைகள் சித்தரிக்கப்பட்டன.

தலைமைக் கவி உமாவுக்கும், பெண் கவிஞர்கள் ஏனையோருக்கும் மக்களின் பாராட்டுகள் குவிந்தன. உமா 'ரீச்சருக்கு' மனம் நிறைவாயிருந்தது.

மறு நாள் பாடசாலையால் வரும் போது, வீதியில் விலத்திய தாய்மாமன் சுப்பிரமணியத்தாருக்கு முகம் சரியில்லாமல் கிடந்தது. என்ன, மாமா கண்டுங் காணாததுமாகப் போறார் ம்.... ஏதும் கோபமோ..... உமா மனதுக்குள் ஆதங்கப்பட்டாள்.

மாலை நேர வகுப்பு முடிந்து, களைப்போடும் மன அழுத்தத்தோடும் வீடு வந்தாள் உமா. அம்மாவைக் காணவில்லை. மாலைப் பொழுது மங்கிக் கொண்டிருந்தது. வீட்டின் பின்புறம் பார்த்தபோது அம்மாவும் தங்கை ரேணுகாவும் கோழிக்குஞ்சுகளை தேடித் தேடிப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

"தங்கச்சி என்ன நடக்குது, இஞ்ச வா"

உமா விபரம் அறிய அழைத்தாள். கோழிக்குஞ்சுகளைக் கூட்டில் விட்டு அடைத்து கைகளைக் கழுவிய படி அம்மா வந்தார்.

"சுடுதண்ணீர் போத்திலுக்க ரீ கிடக்குது ஊத்திக் குடி பிள்ளை" அம்மா வீட்டுக்கு விளக்கேற்றும் பணியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

"அக்கா...."

"ம்...."

"இண்டைக்குக் காலமை மாமா வந்தவர்."

"ம்.... சொல்லு"

"அப்ப எங்கட கோழி, குஞ்சுகளோட முத்தத்தில மேஞ்சு கொண்டு நின்றது. மாமாவுக்கு முகம் அவ்வளவு சரியில்லை. அம்மா, என்னண்ண முகம் அவ்வளவு சரியில்லாமல் கிடக்கு எண்டு கேக்க

ஒன்றுமில்லை தங்கச்சி என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்க எங்கட தாய்க்கோழி என்னவோ வித்தியாசமாக குரல் எழுப்பிக் கத்திச்சது. அ... சாவல் கோழியள் கூவுறமாதிரி. மாமா அதைப் பார்த்துப் போட்டு அம்மாவைக் கேட்டார். தங்கச்சி உதென்ன உந்தப் பேட்டுக் கோழி கூவுது, கனநாளா உது கூவுதோ?

இல்லை அண்ண நேற்றும் ஒருக்கா உப்பிடித்தான் கத்தினது இப்பவும் கத்துது. அதுக்கு தொண்டைக்குள்ள சளி போல கிடக்கு அம்மா தேத்தண்ணியை குடுத்தபடியே சொன்னா.

சீச்சீ... பேட்டுக் கோழி கூவுது இது இப்பிட்யே விடக்கூடாது. அது குடும்பத்துக்கே நாசம் என்று சொல்லிப்போட்டு அந்த கோழியைப் பிடிச்ச எங்களினர் வீட்டு வாசல்ல வைச்ச துடிக்கத் துடிக்க கழுத்தை அறுத்து கோழியைக் கூரைக்கு மேலால எறிஞ்சுவர். உங்க பார் சுவரெல்லாம் இரத்தம் கிடக்குது. கோழிக் குஞ்சுகளெல்லாம் கலைஞ்ச கலைஞ்ச ஓடி ஒழிஞ்சதுகள்."

உமாவின் தங்கை ரேணுகா சம்பவத்தை சொல்லிச் சொல்லி அழுதாள். உமாவுக்கு கண்கள் சிவந்தன. உடல் படபடத்தது. பழமையிலும் மடமையிலும் ஊறியவர்களின் செயற்பாடுகள் தான் இவை. பெண்களை அச்ச மூட்டி அடக்குவதற்கு கையாளப்பட்ட யுக்திகளில் இதுவும் ஒண்டு நீ அழாத தங்கச்சி" தேற்றினாள் உமா ரீச்சர்.

நாயகி ரீச்சருக்கு திருமணம். கோலாகாலமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. மண்பதத்தில் திருமணம். அலங்காரங்கள் ஆடம்பரங்கள் மேளதாளம் என சிறப்பாகவே நடைபெறுகிறது. சடங்குகள் சம்பிரதாயங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு மணமகள் அங்கே புரோகிதரும் மூத்தோரும் சொல்லுவதைக் கேட்டு நடந்து கொண்டிருக்கிறாள். அம்மி மிதித்து, அருந்ததி பார்த்து, 'அந்தக் காலத்து' அறிவுரைகளைக் கேட்டு இன்னும் என்னென்னவோ....

இனி மாமன் மாமியார் கால்களில் வீழ்ந்து திணிக்கப்பட்ட ஒரு வாழ்வுக்குள் மூழ்கி....

உமா மற்றும் ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் மண்பதத்தில் அமர்ந்து எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டு மகிழ்வோடு இருக்கிறார்கள். கூடவே மல்லிகாவும் அவளது கணவனும், சுகந்தாவின் அம்மா அப்பாவும்.

ம்.... நானும் சடங்கு சம்பிரதாயங்களுக்குள் மூழ்கி ஆணாதிக்க சுகதிக்குள் அமிழ்ந்து விடுவேனோ? உமா 'ரீச்சர்' தன்னைத்தானே கேள்வி கேட்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

காடுவிளைஞ்சென்ன மச்சான்.....

அந்த மருத்துமனை வாசலில் நோயாளர்களைப் பார்வையிடுவதற்காக காத்திருப்போரில் நானும் ஒருவனாக நிற்கின்றேன். மதிய நேர வெய்யில் எரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. வீதி ஓரங்களில் பழங்கள் மற்றும் பொருள்கள் விற்போரின் வித விதமான கூவல்கள். கடைகளில் இருந்து பாடல்கள், பல்வேறு இசைகளின் ஒலிகள், இவை எல்லாவற்றையும் மேவிய படி வாகனங்களின் இரைச்சல். பார்வையாளர்களை உள்ளே அனுமதிக்கும் நேரம் நெருங்க நெருங்க சனக் கூட்டம் அதிகமாகி முண்டியடித்துக் கொண்டிருந்தது. அங்கு நிற்போரில் பலரின் முகங்களில் துயர ரேகைகள் படர்ந்திருந்தன.

எனது நண்பன் துரை திடீரென சுகயீனமுற்றதால் அவனை நேற்று மருத்துவமனையில் அனுமதித்திருந்தார்கள் அவனைப்பார்ப்பதற்காக நான் காத்து நிற்கின்றேன்.

பார்வையாளர்கள் உட்செல்லும் பாதை திறக்கப்பட்டு எல்லோரும் முண்டியடித்துக் கொண்டு செல்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவனாக நானும் முன்னோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறேன் உள்ளே பாதைகள் பிரிந்து பிரிந்து செல்ல, ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் தேவைகளுக்கான பாதைகளிற் செல்ல அம்பக்குறிகள் என்னை என் நண்பன் துரையிருக்கும் கட்டிலருகே கொண்டு சென்று விட்டன. அங்கே வாடிய முகத்துடன் அவன். அவனைப்பார்ப்பதற்கு யாரும் இன்னும் வரவில்லை. ஏனெனில் இப்போதுதானே மணியடித்திருந்தார்கள் இனிமேல்தான் உறவினர்கள் வருவார்கள்.

என்னைக் கண்டதும் நண்பன் துரை புன்னகைத்தான். கட்டிலில் இருந்து எழும்ப முயற்சித்தான். வேண்டாம் என்று சைகையைக் காட்டி, தொட்டுப் படுக்க வைத்தேன் காப்ச்சல் இன்னும் விடவில்லை, நிமிர்ந்தபடி படுத்திருந்தான். மின் விசிறி சுழன்று இதமான காற்றை வழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

"அஞ்சாறு நாளாக் காச்சல் மச்சான் நேற்றுக் கொஞ்சம் கடுமையாக்கிபோட்டுது பின்ன கொண்ணந்து காட்ட மறிச்சப் போட்டினம் என்னென்ன வருத்தமோ தெரியாது அதுதான்....." நண்பன் துரை அனுங்கிச் சொன்னான்.

"காச்சல் எண்டால் ஏன் வைச்சிருந்தனீர் உடனே கொண்டு வந்து காட்டியிருக்கலாம் தானே, சரி இப்ப எண்டாலும் வந்தது நல்லதாய்ப் போச்சு" என்று கூறியபடி தலையைத் தடவிக் கொடுத்தேன்.

இப்போது அவனது அம்மா, சகோதரிகள் மற்றும் உறவினர்கள் சிலரும் வந்தனர். என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைத்த படி, கொண்டு வந்த சாமான்களை அங்கிருந்த பெட்டிமேல் வைத்து விட்டு கட்டிலைச் சூழ நின்றார்கள். நண்பன் துரையின் விருப்பத்திற்கிணங்க பாற்பானமொன்றை, சீனி போடாது கலக்கி அவனுக்கு கொடுத்தபடியே "என்ன தம்பி சின்னராசு...எப்ப வந்தனீர்" என்று கேட்டார் துரையின் தாயார்.

"இப்ப கொஞ்சம் முன்னந்தான் வந்தனான் அம்மா" என்று கூறியபடியே குறித்த கட்டில் ஒன்றை உற்றுப் பார்த்தேன். அக்கட்டிலில் அமர்ந்திருக்கும் நோயாளி மிகத் தெரிந்த ஒருவராய் இருந்தார். யாராய் இருக்கும் நினைவுகளை மீட்டு மீட்டு எனக்குள் விசாரிக்கிறேன்.

ஓமோம்.... ஓமோம்..... கந்தசாமி அப்பு. அவர் தான் அவரேதான், மேசன் கந்தசாமி அப்பு.....

"மச்சான் இருவாறன்" என்று கூறி நண்பன் துரையிடம் விடை பெற்று, கந்தசாமி அப்புவை நோக்கிச் செல்கின்றேன்.

துவாயை விரித்து, தலையில் வைத்து இரண்டு தொங்கல்களையும் நாடியின் கீழ் முடிந்து விட்டு, மிகவும் மெலிந்த வெற்றுடம் போடு, ஒரு காலை நிலம் நோக்கி விட்டபடி மறு கால் தொடைக்குக் கீழ் அற்ற நிலையில், மருந்து கட்டியபடி கந்தசாமி அப்பு

"கந்தசாமி அப்பு" தழுதழுத்தக் குரலில் அழைத்தபடி அவரின் கைகளைத் தொட்டு மெல்ல வருடுகிறேன்.

தனது கூசிய கண்களால் அவர் என்னை நோக்குகிறார். அந்தப் பார்வையில், ஆர்மோனே நீ என்ற கேள்வி தொக்கி நிற்பதை நான் உணர்கிறேன்.

"கந்தசாமி அப்பு, அது நான் சின்ன ராசா, உங்களோட முந்தி மேசன் வேலை செய்தனான்.... மகாலிங்கம் முதலாளியோட" என்று மேலும் சொல்ல முயற்சிக்க "விளங்கிட்டுது, விளங்கிட்டுது"

என்று கூறிய படியே தனது கையைக் காட்டி தலையை அசைத்தார் கந்தசாமி அப்பு, என்னை அடையாளங்கண்ட மாத்திரத்தில், தலையில் கட்டியிருந்த துவாயை அவிழ்த்து முகத்தை துடைத்தபடி புன்னகைத்தார் அவர்.

எப்படியென்று சுகமாயிருக்கிறியளே.....? என்று கேட்க நினைத்த நான், அப்புவின் சுகம்தான் பார்க்கத் தெரிகிறதே என்று எண்ணியபடி

அந்தக் கேள்வியை மனதுக்குள்ளேயே அழித்து விட்டேன்.

காலுங்கழட்டியாச்சு.... ஆளும் நல்லா மெலிஞ்சு போனார். சலரோகமாய் இருக்குமோ, எனது மனதுக்குள்; ஒரு கேள்வியை ஆயத்தம் செய்ய....

"சலரோகம் தம்பி" என்று பதில் சொல்லி அந்தக் கேள்வியையும் மனதுக்குள்ளேயே அழித்து விட்டார் கந்தசாமி அப்பு

.....ச்சா...எவ்வளவு கெட்டிக்காரன், என்ன உறுதியான தேகம், எவ்வளவு கூர்மையான அறிவு

எவ்வளவு சுறுசுறுப்பான வேலையான். எல்லோருடனும் பண்பாகப் பழகும் தன்மை கொண்டவர். நீண்ட கால உழைப்பாளி, என்மனது கந்தசாமி அப்புவின் நினைவை அசை போட்டது.

கடும் வெய்யிலில் வாடி வதங்கியபடி கந்தசாமி அப்புவின் அருகில் வயதான அம்மாவும் இளம் பெண் ஒருவருமாக வந்து நிற்கிறார்கள்.

கந்தசாமி அப்புவின் மனைவி சரசு அம்மாவும் மகள் சரோ அக்காவும்.... ஒ....உறுதியாக விளங்கிக் கொண்டேன் நான். உம் காலந்தான் எவ்வளவு வேகமாக நகர்ந்து விட்டது.

எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றேன் "தம்பி சின்னராசா இந்த போத்திலுக்க எப்பன் குடிக்கிற தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு வாறீரோ" ...தயக்கத்துடன் கேட்டார் கந்தசாமி அப்பு.

"தாங்கோ அப்பு" என்று மிக ஆவலாக போத்தலை வாங்கியபடி தண்ணீர் எடுக்கும் அறை நோக்கிப் போகிறேன்.

கந்தசாமி அப்புவின் உயர்ந்த தன்மைகள், மனிதாபி மானங்கள் என் மனதில் நிழலாடுகின்றன. அவரோடு நான் வேலை செய்த நாள்களில் ஒரு நாள் ஒரு வீட்டின் பூச்சு வேலை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. ஆரோ ஏழோ வேலையாள்கள். அறைகளுக்குள் பூச்சு வேலை நானும் கந்தசாமி அப்புவும் ஒரு அறைக்குள் பூசிக் கொண்டு நிற்கின்றோம் அவரின் சுரவேகமும் தொழில் நுட்பமும் என்னை வியக்க வைத்தன. விரைவாக மெத் துவதும், மால் தேய்ப்பதுவும் ஆறடி மட்டப்பலகையால் மட்டம் பண்ணுவதும், சிறு சிறு பள்ளங்களுக்கு சீமெந்தை வைத்து துண்டு மட்டப்பலகையால் தேய்ப்பதுவும் என, மிக அழகாகவும் விரைவாகவும் பூசிக் கொண்டிருந்தார். அவரோடு கூட நின்று வேலை செய்வதென்பதே ஒரு தனியான இன்பந்தான். அவரது

வாய் இலக்கியம் பேசும், விளையாட்டு, நாடகம், சமூக மட்டத்திலான விடயங்கள் பேசும், ஆனால் கைகள் ஓயாது வேலை செய்யும்.

இராமாயணத்தில் இராமன் முடி சூடும் வேளையில் இலட்சுமணன் தூங்கிய கதையாகட்டும்,

ஹரிதாஸில் தியாக ராஜா பகவதரின் நடிப்பு பாட்டாகட்டும், வைரமுத்துவின் அரிச்சந்திரா மயான காண்டமாகட்டும் உலக கிரிக்கட், உதைபந்தாட்டமாகட்டும், இன்றைய, நாளிதழ்களாகட்டும், சகல விடயங்கள் பற்றியும் இவர் கூறும் விதமே தனிச் சுவைதான்.

"காடு விளைஞ்சென்ன மச்சான் நமக்கு கையும் காலும்தான் மிச்சம்" என்ற பாடல் வரிகளை முணு முணுத்தபடியே பூசிய சுவரின் துண்டைப் பூசிவிட்டு கொட்டுண்டு கிடக்கும் சீமெந்தை ஒதுக்கி விட்டு, "தம்பி இந்த சீமெந்துகளை அள்ளும் நான் தண்ணி குடிச்சிட்டு வாறன்" என்று கூறி வெளியேறுகின்ற கந்தசாமி அப்புவைப் பார்த்து "குடிக்கிற தண்ணிதான், நீங்க நில்லுங்கோ இந்தக் கூலிப் பெடியனைக் கொண்டு எடுப்பம்" என்று நான் கூற,

"இல்லை தம்பி வேலைக்குத் தேவையான சாமான்களை அவரைக் கொண்டு எடுக்கலாம், ஆனால் எனக்குத் தேவையான சாமான்களை நான் தான் எடுக்கிறது முறை...." என்று சொல்லியபடியே தண்ணீர் எடுக்கப் போகிறார் கந்தசாமியப்ப.

"போத்தலுக்குள் தண்ணீர் நிரம்பி விட்டது" என்று எனக்குப் பின்னால் தண்ணீர் எடுக்க வந்து நின்ற ஒருவர் கூறும்போதுதான் நான் நினைவுக்கு வந்தேன்.

கந்தசாமி அப்புவின் நல்ல குண இயல்பையும் இன்றைய அவரின் இயலாத நிலையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தபோது எனது மனம் அவருக்காய் அழுத்தது.

எதுவுமே செய்ய இயலாத கந்த சாமியப்ப, முதுமையும், வறுமையும் வாட்டும் அவரின் மனைவி, திருமண வயதைக் கடந்தும் இன்னும் திருமணமாகாத மகள்கள்.....

பெருமூச்சை விட்டபடி அவரின் கட்டிலை நோக்கி நான் நடக்கிறேன். அவரின் மனைவி சரசம்மா கொண்டு வந்த ரொட்டி துண்டொன்றைச் சாப்பிட்டு விட்டு, பப்பாளிப்பழத்துண்டுகளையும் மென்று விழுங்கிக் கொண்டிருந்தார் கந்தசாமியப்ப.

தண்ணீர்ப் போத்தலைக் கொடுத்ததும் "மடக் மடக்" என்று அரைவாசித் தண்ணீரைக் குடித்து முடித்தார். அவர் வாய் கொப்பிளித்த

பாத்திரத்தை வெளியே கொண்டு சென்று, கழுவி, மீண்டும் கொண்டு வந்து அவரது கட்டிலருகே இருந்த பெட்டி மீது வைக்கிறேன். 'பாக்க வந்தாக்கள் போகலாம்' காவலாளியின் குரல் தூரத்தே கேட்கிறது.

"அப்ப நீங்க போட்டு வாங்கோ நேரமாகுது" கந்தசாமியப்ப கூற. அவரிடம் இருந்தும் நண்பன் துரையிடமிருந்தும் விடைபெற்று வெளியேறினேன்.

மருத்துவமனையில் இருந்து வெளியேறிய போதும், கந்தசாமியப்பவின் நினைவுகள் மட்டும் மீள, மீள வந்து வந்துபோய்க் கொண்டிருந்தன.

அவரின் ஆற்றல்கள், தனித்துவம் விவேகம், நினைவாற்றல், இரசனை மிதிவண்டிப் பாதுகாப்பிடத்தில் வைத்திருந்த எனது மிதி வண்டியை எடுத்து, எனது வீடு நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறேன். அவரின் நினைவுகளும் என்மனதில் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. மகாலிங்கம் முதலாளியோடு வேலை செய்து கொண்டிருந்த நாள்களில் ஒரு நாள்.....

அப்போது கந்தசாமி அப்புவுக்கு அறுபத்தைந்து வயதை எட்டியிருந்தது இந்த வயதிலும் 'ஆறுதல்' ஏதும் இல்லாத கந்தசாமியப்ப மேசன் வேலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார்.

உழைத்தால் தான் உலை ஏறும் என்ற நிலையில், அவரது குடும்பம். இன்னும் திருமணம் செய்யாது மூன்று குமரப் பிள்ளைகள். ஏற்கனவே மூத்த பெண்பிள்ளையின் திருமணத்திற்காகப் பட்ட கடன் தீர்க்கப்படாத நிலை. கால நிலை, மற்றும் மூலப்பொருள்கள் இல்லாத நிலையில் வேலையில்லாத தன்மை, இவைகள் கந்தசாமியப்பவையும் அவர் போன்றோரையும் அவர்களை அறியாமலேயே வறுமை நிலைக்குத் தள்ளின. நாளைக்கு விடியும், நாளைக்கு விடியும் என்று காத்துக் காத்தே காலங்கள் கழிந்தன.

பெரிய வீடொன்றின் அத்திவாரக் கட்டு வேலை நடந்து கொண்டிருந்தது. மகாலிங்கம் முதலாளிக்குப் பல இடங்களில் வேலை என்பதால் தன் வேலையாள்களை பல இடங்களுக்கும் பிரித்துப் பிரித்து விட்டிருந்தார் அவர். அதன்படி கந்தசாமி அப்புவும் நானும் இன்னும் சிலரும் விடப்பட்டிருந்தோம்.

நாதன் என்ற இளைஞன் ஒருவனே அந்த வேலைக்குப் பொறுப்பாக மகாலிங்கம் முதலாளியால் நியமிக்கப் பட்டிருந்தான். அவ்வளவு பேரிடமும் கடுமையாக வேலை வாங்கிக் கொண்டிருந்தான் நாதன், கடுமையான தொனியுடனும், இரக்கம் பாராத தன்மையுடனும் இருந்தன நாதனின் நடவடிக்கைகள். ஒவ்வொரு வேலையாளையும்

தனித்தனியே அவதானித்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு கடுமையான வேலையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான் நாதன்.

"...அ... அந்தத்துண்டை, சின்னராசண்ணர் நீங்க நிரவுங்கோ, இந்தா இந்தத் துண்டை ரகு நீ நிரவு, பாலா அந்த துண்டை நீ நிரவு, நூலை வடிவாக்கட்டுங்கோ அழகன் அளவளவான கல்லுகளை தூக்கிப்போடு. கலவையைப்பார்த்து முடியக்கு முன்னம் போடுங்கோ. கந்தசாமி அப்பு இந்த துண்டை நீங்க நிரவுங்கோ" நாதன் கட்டளைகளை இட்டபடி இருந்தான்.

வெய்யில் எரித்துக் கொண்டிருந்தது கந்தசாமி அப்புவின் கைகளில் பழைய வேகம் இருக்கவில்லை. இளைஞர்களோடு இணையாகச் செல்ல அவரால் முடியவில்லை. பொருளாதார நிலையும் வறுமையும், அவரை நோகவைத்தன. இன்றைய நாள் சம்பளத்தை எதிர்பார்த்து அவர் வீட்டில் பலவிடயங்கள் காத்துக் கிடக்கின்றன.

எனக்கு கந்தசாமி அப்புவைப்பார்க்க மிகவும் கவலையாக இருந்தது.

வெய்யில் தணிந்து நேரம் மாலை நான்கு மணியை அண்மித்தது. மீண்டும் வேலையாள்களை நோட்டமிடுகிறான் நாதன்.

கந்தசாமி அப்பு வேலை செய்த துண்டு குறைவாக வேயிருந்தது. "கந்தசாமியப்பு கெதிப்பண்ணுங்கோ.... கெதிப்பண்ணுங்கோ" தூரத்தில் நின்ற நாதனின் குரல் கர்ஜனையாக ஒலித்தது. கந்தசாமி அப்புவுக்கு துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. நாதனை நிமிர்ந்து பார்த்த கந்தசாமி அப்பு, "நாப்பத்தஞ்சு வருசமா கெதிப்பண்ணிக் கெதிப்பண்ணி என்னத்தைக் கண்டன் நாதன்" என்று அழுத்தந் திருத்தமாக, ஆணித்தரமாகச் சொன்னார்."

சுரண்டல் பற்றி எத்தனையோ திரைப்படங்கள், புத்தகங்கள், பாடல்கள் சொன்ன விடயங்கள் எல்லாவற்றையும் கந்தசாமியப்பு ஒரு வசனத்தில் சொன்னது அங்கு நின்ற அனைவருக்குமே புரிந்தது.

"காடு விளஞ்சென்னமச்சான் நமக்குக் கையங்காலுந்தானே மிச்சம்" என்று கந்தசாமி அப்பு அடிக்கடி முணு முணுப்பதுவும் இதைத்தானோ..... மருத்துவமனையில் இருந்து வெளியேறிய எனது நெஞ்சை கந்தசாமியப்புவின் நினைவுகள் கீறிக் கொண்டேயிருந்தன.

(16.07.2012இல் கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கம் நடாத்திய
கலைக்கையாற்றுகாள் நிகழ்வு சிறுகதைப் போட்டியில்
ஆயிரம் ரூபாய் பரிசு பெற்ற சிறுகதை.)

இரவு முழுவதும் பலமாக வீசிய காற்று சற்று தணிந்திருந்தது. காலைச் சூரியன் கடல் மட்டத்தின் மேலெழுந்து கதிர்களைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தான். கடற்கரையில் அலைகளின் வீச்சும் தணிந்தேயிருந்தது.

இரவு தொழிலுக்காய் சென்றிருந்த மீன் பிடி வள்ளங்கள் பல கரையேறியிருந்தன. இன்னும் சில கடலிலே வந்து கொண்டிருந்தன. பாடசாலை செல்லும் சிறுவர் சிறுமியர்கள் வெள்ளை மணலில் கால்கள் புதையப் புதைய நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மிதிவண்டிகளிற் செல்லும் மாணவர்களிற் சிலர் மிக கஸ்ரப்பட்டு ஓடிச் செல்வதுமாய், இயலாமையினால் சிலர் உருட்டி செல்வதுமாய் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். மிதி வண்டிகள் உந்துருளிகள் என்பவற்றில் வந்த மீன் வியாபாரிகள் மீன்களைக் கொள்வனவு செய்தபடியும், சென்றபடியும் என அந்த கடற்கரைப் பகுதி காலை நேரத்தில் பரபரப்பாக இருந்தது.

அந்த கடற்கரையில் தான் செல்லம்மாவின் வீடும் இருந்தது. கல்வீடோ, மண்வீடோ என்று சொல்ல முடியாத ஒரு நடுத்தர வீடு. சுற்றிவர சீமெந்துக் கற்களால் கட்டப்பட்டு, ஓலையால் வேயப்பட்ட வீடு. வாசல்கள், சுவர்களில் ஆணிகள் அடிக்கப்பட்டு பழைய சேலைகளால் மறைப்பாக்கப் பட்டிருந்தன. யன்னல் வெளிகளுக்கு பழைய கூரைவிரிப்புகள் கட்டி தொங்க விடப்பட்டிருந்தன.

கழுவதற்காக பானைகள், சட்டிகள், பாத்திரங்களைக் கொண்டு வந்து கிணற்றுக்குச் சற்றுத் தள்ளி வைத்து விட்டு, வாளிக்குள்ளும், குடத்துக்குள்ளும் தண்ணீரை நிரப்பி சட்டி பானைகள் கழுவும் இடத்துக்கு கொண்டு வந்து வைப்பதற்குகிடையில் செல்லமாவுக்கு மூச்சுவாங்கியது. காகங்கள், சட்டிபானைகளை எச்சிலாக்குவதும் செல்லம்மா வெறுங்கையால் "ச்சூ காய்" என்று சொல்லி கலைக்கும் போது கருக்குமட்டை வேலியில் போய் இருப்பதும் பின்னர் போக்கு காட்டிவிட்டு மீண்டும் சட்டி பானைகளில் மீதமிருப்பதை உண்பதுமாய்,

....ம்..... ராத்திரி அடிச்ச காத்துக்கு

ஓலையளும் கனக்க விழுந்து கிடக்கு. உதுகளையும் எடுத்து அடுக்க வேண்டும் என்று மனதுக்குள் எண்ணியபடி குந்து பலகையில் இருந்து பாத்திரங்களைக் கழுவுகிறாள் செல்லம்மா.

தெருப்படலை திறந்து சாத்தப்படும் சத்தம் கேட்கிறது. திரும்பிப் பார்க்கிறாள் செல்லம்மா. பொல்லொன்றை ஊன்றிக் கொண்டு கால்களை அவதானமாக எடுத்துவைத்தபடி மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள் தெய்வானை ஆச்சி. உலகவாழ்க்கையில் எழுபத்தி நான்கு ஆண்டுகளைக் கடந்தவராய் தெய்வானை ஆச்சி.

பாத்திரங்கள் பரணில் இடம்பிடித்துக் கொண்டன. பாத்திரங்கள் கழுவப்பட்ட இடத்தில் கிடந்த உணவுத் துகள்களை உண்ணும் போட்டியில் காகங்களும் கோழிகளும்.

கைகளை மணலில் உரசி சவர்க்காரம் இட்டு கரியை அகற்றி, கைகளை அலம்பிவிட்டு, மீண்டும் வாளியில் தண்ணீர் நிரப்பி முற்றத்து பூவரச மரநீழலில் வைத்துவிட்டு, "வாண ஆச்சி" என்று அழைப்புக் கொடுத்து, வீட்டுக்குள் செல்கிறாள் செல்லம்மா. உள்ளே வந்த தெய்வானை ஆச்சி ஊன்றி வந்த பொல்லை எடுப்பதற்கு ஏதுவாக சுவரிலே சாத்தி விட்டு, மிகவும் சிரமப்பட்டு முழங்காலை பிடித்த படி, கஸ்டப்பட்டு நிலத்தில் அமர்கிறார். அருகேயிருந்த வெற்றிலைத் தட்டத்தை அவரின் கண்கள் மொய்த்ததும், வலதுகை மெல்ல அந்த வெற்றிலைத் தட்டத்தை இழுக்கிறது. அந்தச் சத்தங்கேட்ட செல்லம்மா "பொறண ஆச்சி காலமை அவிச்ச பட்டு எப்பன் தாறன் திண்டு தேத்தண்ணியையும் குடிச்சிட்டு வெத்திலையை போடென...."

என்று கூறிய படி கிண்ணம் ஒன்றுக்குள் பிட்டை போட்டுக் கொடுத்தாள். "எங்க பிள்ளை பெடிச்சி ஜெயந்தி பள்ளிக் கூடம் போட்டாள மேன...."

பிட்டை ஒருபடி எடுத்துத் தின்றபடியே தெய்வானை ஆச்சி கேட்கிறாள்.

"ஓமென ஆச்சி பிள்ளை இண்டைக்கு கொஞ்சம் வெள்ளெணவாகப் போட்டுது; அதில இராசையா வாத்தியரையும் ஒருக்காப் பாத்திட்டு அதால பள்ளிக் கூடம் போறன் எண்டு சொல்லிப் போட்டு போனவள்"

"ஏனாம் இராசையா வாத்தியாருக்கு என்னவாடி பிள்ளை"

"அவருக்கு வருத்தம் கொஞ்சம் கடுமையாகத் தான் கிடக்கு. நான் நேற்றும் போய்ப் பார்த்துப் போட்டுத்தான் வந்தனான். பிள்ளை ராத்திரி எட்டுமணி மட்டும் அங்கதான் நிண்டிட்டு வந்தவள். அது தான் இப்பவும் பாத்துட்டுப் போறன் எண்டு சொல்லிப் போட்டுப் போறான் ஆச்சி"

சொன்ன செல்லம்மா பெருமூச்சொன்றை விட்டவளாய் தன் கலங்கிய கண்களை சேலைத்தலைப்பால் துடைக்கிறாள்.

இராசையா வாத்தியார்..... என்பது வயதுகளைக் கடந்து உலக வாழ்கையைத் துறந்து செல்லும் இறுதி நாள்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்.

சாந்தமே உருவான மேனி. உலகை அறிந்து கொள்ளும் தத்துவங்களை அறிந்துக் கொண்ட ஞானி. இந்த ஊருக்கான அவரின் வருகை அவரின் திருமணபந்த மூலம் நிகழ்ந்தது. இவ்வுரின் அழகேஸ்வரி என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்து இல்லற வாழ்வை ஆரம்பித்த இராசையா வாத்தியார் இவ்வுரின் மிகுந்த மதிப்புக்குரிய ஒருவரானார்.

அவரின் இறுதி நாள்களில் அவரைச் சூழ்ந்து நின்று மக்கள் வடிக்கும் கண்ணீரே அதற்குச் சான்று பகர்கின்றது. என்னென்னவோ வகைகளிலெல்லாம் அவர் மக்களுக்கு உதவி செய்யும் பண்பாளனாகவே காணப்பட்டார்.

இராசையா வாத்தியார் வீதியில் வருகிறார் என்றால் மடித்து கட்டிய வேட்டியை, சாரத்தை கணுக்கால் வரை அவிழ்த்து விடுவோரும் வாயில் புகைந்து கொண்டிருக்கும் பீடியை, சுருட்டை தூர எறிவோரும் என மக்கள் அவர் மேல் மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தனர். அவரின் போதனைகளால் மதுப்பழக்கத்தைக் கைவிட்டோர், புகைத்தல், வெற்றிலை போடல் போன்ற தீய பழக்கங்களை கைவிட்டோர் என பெரிய பட்டியலே அவ்வுரில் நீண்டிருந்தது.

குடும்பப் பிரிவு எல்லைச் சண்டை போன்றவற்றிலும் இராசையா வாத்தியாரின் பிரசன்னம் நல்லதீர்ப்பை வழங்கி ஒற்றுமையை வளர்த்ததோடு அவருக்கான நன்மதிப்பையும் உயரவைத்திருந்தது.

“ஏனோடி பிள்ளை செல்லம்மா அழுகிறாய். அழாத, அதுக்கென்ன செய்யிறது அந்த மனுசன் போறவயதுதான்”

தெய்வானை ஆச்சி செல்லம்மாவை ஆறுதல் படுத்தினாள். ஆனால் செல்லம்மாவால் அழுகையை கட்டுப் படுத்த முடியவில்லை. தேம்பித் தேம்பி அழுதாள் “இராசையா வாத்தியார், அவர் ஒரு சாதாரண மனுசன் இல்லை அவர்..... அவர் ஒரு கடவுள். அவர் எங்களுக்கு வழி காட்டிய தெய்வம் என தெய்வானை ஆச்சி”

என்று சொல்லி சொல்லி பலமாக அழுகிறாள் செல்லம்மா.

“தெய்வானை ஆச்சி உங்களுக்கு தெரியுந்தான்..... அந்த..... அந்த.....”

செல்லம்மாவுக்கு மேலே சொல்ல முடியாது தொண்டை கட்டிக் கொண்டது. வாயில் இருந்து வார்த்தைகள் வரவில்லை. முழங்காலில் தலையைக்குத்தி இருந்தபடி அமைதியானாள் செல்லம்மா. தெய்வானை ஆச்சிக்கு மெல்ல மெல்ல புரியத் தொடங்கியது.

இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர் நடந்த அந்தச் சம்பவம் நினைவலைகளாய் தெய்வானை ஆச்சியின் நெஞ்சில் அடிக்கத் தொடங்கியது.

இரவுப் பொழுதின் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு செல்லம்மாவின் கணவன் யோகனின் ஏச்சொலி காற்றில் எங்கும் வியாபித்தது. சகிக்கமுடியாத வார்த்தைகளால் யோகன் தன் மனைவி செல்லம்மாவை தூற்றிக் கொண்டேயிருந்தான்.

சட்டிபாணைகளை தூக்கி எறியும் ஒலி, தொடர்ந்து மகள் ஜெயந்தியின் கதறல் ஒலி, அடியின் வேதனைதாங்க முடியாத செல்லம்மாவின் சினுங்கல் ஒலி, என எல்லா ஒலிகளும் காற்றில் கலந்து கொண்டன. தெய்வானைக்கு நித்திரை வரமறுத்தது. ஐயோ குடிகார யோகன் செல்லம்மாவைக் கொல்லப் போறான் என்று எண்ணியவளாய் எழுந்து பாயில் இருந்த படியே சண்டையின் சங்கதிகளை ஆராயமுற்பட்டாள்.

சண்டை இன்னும் தொடர்ந்தால் போவம் இல்லாவிட்டால் விடியப்போய் என்னெண்டு கேட்பம் என்று எண்ணியபடி காலை நீட்டி வெற்றிலையை ஒருவாய் போட்டு மென்று கொண்டேயிருந்தாள் தெய்வானை. இடை விட்டு இடை விட்டு யோகனின் சத்தம் ஓங்கி ஒலித்தது. சுமார் அரை மணித்தியாலத்தின் பின் அமைதி நிலவியது. ம்..... யோகன் நித்திரையாய் போனான் போலகிடக்கு, கடவுளே உந்தப் பாழாய்ப் போனவனிட்ட அகப்பட்டு அந்தச் செல்லம்மா படுறபாடுளே மனதுக்குள் கசிந்தபடியே உறங்கிப் போனாள் தெய்வானை.

பொழுது விடிந்ததும் வேலிக் கண்டாயத்தால் செல்லம்மா வீட்டை நோக்கினாள் தெய்வானை. தன்னுடைய மிதிவண்டியில் ‘மேசன்’ வேலைக்குரிய சாமான்களைக் கட்டிக்கொண்டு வெளியேறுகிறான் யோகன்.

செல்லம்மாவையும் மகள் ஜெயந்தியும் வெளியில் காணவில்லை “.....”பெருமூச்சை விட்டபடியே செல்லம்மா வீட்டை நோக்கி தெய்வானை செல்கிறாள். தெய்வானையைக் கண்ட செல்லம்மாவீட்டு

நாய், தலையை உயர்த்திப் பார்த்து விட்டு, வாலை ஆட்டியபடி மீண்டும் படுத்துக் கொண்டது.

வாசற்படியில் ஏறி உள்ளே நுழைந்த தெய்வானையின் கண்கள், செல்லம்மாவைத் தேடின. அங்கே விறாந்தையின் மூலையில் தலைவிரி கோலமாய் தன்னைமறைந்தவளாய் செல்லம்மா இருக்க, அவளின் காலடியில் ஐந்து வயதுச் சிறுமி ஜெயந்தி உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

“எடி பிள்ளை செல்லம்மா, என்னடி பேசாமல் இருக்கிறாய், உவன் யோகனுக்கென்ன வெறியேடி, ராத்திரி முழுக்க ஒரேமுழக்கமாய் கிடந்தது”

தெய்வானையைக் கண்டதும் செல்லம்மாவுக்கு அழுகை பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது. வார்த்தைகள் வெளியே வராமல் ‘ஓ’ என்று குழறத் தொடங்கினாள். சிவந்து போயிருந்த கண்களில் இருந்து கண்ணீர் ஆறாய் ஓடியது.

“அழாதபிள்ளை”

தோள்களை வருடிக் கொடுத்துத் தேற்றினாள் தெய்வானை. தாயின் காலடியில் படுத்திருந்த ஜெயந்தி திடுக்கிட்டு விழித்து தாயின் முகத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தாள்.

“ஆ..... கண்கெடுவான் உப்பிடிக் கண்மண் தெரியாமல் அடிச்சுப் போட்டானே, ஏன் பிள்ளை, ஏன் சண்டை என்ன நடந்தது”

மீளவும் கேட்டாள் தெய்வானை. இரவு சண்டையின் போது தன்பக்க நியாயத்தை அந்த குடிகாரக் கணவனுக்கு சொல்ல முடியாமல் போன ஆதங்கத்தை தெய்வானைக்குச் சொல்லி தீர்க்க முனைந்தாள் செல்லம்மா.

“அது அக்கா இவர் நேற்றுக் காலமை வேலைக்குப் போனவர், ஒரு நாளும் மத்தியானம் சாப்பிட வாறேல்ல. நானும் விதானை வீட்ட ஏதோ பதிவெண்டு போனனான். அங்கை யெண்டால் சரியான சனம். அங்க எல்லாருக்கும் ஒவ்வொரு ‘போமை’ நிரப்பச் சொல்லி தந்தின. நானும் மேரியும்....”

என்று கூறி விட்டு அழத்தொடங்கிய செல்லம்மா சற்றுத் தணிந்து.

‘போமை’ நிரப்பத் தெரியாமல் யோசித்துக் கொண்டு நிண்டம். எல்லாரும் போகட்டும் அங்கயுள்ள பிள்ளையளக் கொண்டு நிரப்புவம் எனட்டு அங்கால ஒரு கரையில நிண்டம், கனபேர் மளமளவெண்டு

நிரப்பிக் குடுத்துப்போட்டு போகுதுகள் எங்களுக்கு எழுதத்தெரியாததால் நிண்டு நிண்டு யோசிச்ச எல்லாரும் போக அங்க வேலை செய்யிற பிள்ளையளிட்டக் குடுத்து நிரப்பி கையெழுத்து வைக்கத் தெரியாம பெருவிரல் அடையாளம் போட்டிட்டு வந்தம்.

அது ஒருபக்கம்..... வெளியில வந்தா பன்ரெண்டு ஒரு மணியாப் பேச்சு. மீனும் முடிஞ்ச அங்கினேக்க கடையில் கருவாடும், கத்தரிக்காயும் வாங்கிக்கொண்டு வந்து, 'நேசரி'க்குப் போனபிள்ளை ஜெயந்தியைக் கூட்டிக் கொண்டு வீட்ட வந்து, உலையை கழுவி வைக்க மனுசன் வந்து நிக்குது.

என்ன வந்து நிக்கிறியள் எண்டு கேக்க சாப்பிட வந்தனான்..... இன்னும் சமையல் முடியெல்லையோ எண்டு கேட்டுப் போட்டு, பேசு பேசு கெண்டு பேசி அடி அடியெண்டு அடிச்சு, கத்தரிக்காய், கருவாடெல்லாதையும் தூக்கி எறிஞ்சு போட்டு போனவர், இரவு நல்லா தண்ணியைப் போட்டிட்டுவந்துதான் மிச்சக்கூத்தை ஆடினவர்.

"ஐயோ நான் ஏன் படிக்காமல் விட்டன் என்ற அப்பன் ஆத்தை ஏன் என்னபடிப்பிக்காமல் விட்டுதுகள்."

துக்கம் தளாமல் அழுது துடித்தாள் செல்லம்மா. செல்லம்மாவின் நிலையைப் பார்த்த தெய்வானைக்கு இரக்கம் மேலிட்டது. எந்த வித ஆறுதலும் சொல்ல முடியாத நிலையில் தெய்வானை. மதுப்பழக்கம் கொண்ட, புரிந்துணர்வு இல்லாத யோகனின் செயற்பாடுகள், தெய்வானைக்கும் வேதனையளித்தன.

"தெய்வானை அக்கா"

செல்லம்மாவின் குரல் சன்னமாக ஒலித்தது. அவளின் தலைவிரி கோலமும் கண்ணீர் வடிந்து காய்ந்த முகமும், சிலம்பைக் கையிலேந்திய கண்ணகியை ஒத்திருந்தது.

"தெய்வானை அக்கா, என்னபாடுபட்டெண்டாலும் என்ற பிள்ளை ஜெயந்தியை, நான் படிப்பிப்பன். படிப்பிக்கிறது மட்டும் இல்ல, பிள்ளையளுக்குப் படிச்சுக் குடுக்கிற ஒரு 'ரீச்சரா' அவளை நான் ஆக்குவன்ஓ.....இது சத்தியம் அக்கா இது சத்தியம்."

நாள்கள் நகர்ந்தன. செல்லம்மா தன் சத்தியத்தை காக்க பெரிதும் கஸரப்பட்டாள், தன் கடந்தகால சம்பவங்கள், தன் சபதம் எல்லாம் அவளது முயற்சிக்குத் தூண்டுகோல்களாயின. இந்தவேளையில் தான் இராசையா வாத்தியார் ஜெயந்தி படிக்கும் பாடசாலையின் அதிபராக

வந்து சேர்ந்தார். ஜெயந்தியின் ஆற்றலை இராசையா வாத்தியார் அறிந்து கொண்டார். எதிர்காலத்தில் பிரகாசிக்கக் கூடியவள் ஜெயந்தி என்பதை தன் அறிவுத்திறனால் எடைபோட்டார் அவர்.

ஜெயந்தியின் தந்தையார் இறந்து போனதையும், ஜெயந்தியின் தாயின் சபதத்தையும் இராசையா வாத்தியார் அறிந்திருந்தார். அதனால் ஜெயந்தியின் மேலிருந்த அக்கறை மென்மேலும் அதிகமாகியது. வாழ்க்கைச் செலவைச் சமாளிக்க தூள் இடித்து, மாவிடித்து, கூலிவேலை செய்து செல்லம்மா தன் சபதத்தை காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

சில நாள்களாக ஜெயந்தி பாடசாலைக்கு வரவில்லை. என்னவாக இருக்கும். இராசையா வாத்தியாரின் மனதுக்குள் பெரும் கேள்வியாக இருந்தது.

“ஜெயந்தியின் அம்மாவுக்கு கொஞ்ச நாளா வருத்தம் அது தான் ஜெயந்தி பள்ளிக்குடத்துக்கு வரேல்ல, அவ இனி வரமாட்டாவாம்.” ஜெயந்தியின் சக மாணவி ஒருத்தியின் கூற்றை கேட்ட இராசையா வாத்தியாருக்கு நெஞ்சு ‘பக்’ என்றிருந்தது.

ஜெயந்தியின் வீடு தேடிச் செல்கிறார் இராசையா வாத்தியார். இராசையா வாத்தியாரின், வருகை ஜெயந்தியையும் செல்லம்மாவையும் ஆச்சரியப்படவைத்தது.

“வாருங்கோ வாத்தியார்”

கண்கள் ஆச்சரியத்தில் விழிக்க வாய் அன்போடு அழைத்தது

“.....அ பரவாயில்லை பிள்ளை நீங்க படுங்கோ”

என்றவர் அங்கிருந்த கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

செல்லம்மாவுக்கு காய்ச்சல் இன்னும் விடவில்லை. போதிய போசாக்கின்மையால் அவர் உடல் மெலிந்திருந்தது. ஜெயந்தி எதுவுமே பேசாது தலைகுனிந்தபடி நிற்கிறாள்.

“உங்களுக்கு சுகமில்லையெண்டு பிள்ளையன் பள்ளிக்கூடத்தில கதைச்சதுகள், அதோட ஜெயந்தி பள்ளிக்கூடத்துக்கும் வரேல்ல. அதுதான் என்னெண்டு பார்த்திட்டுப் போகலாம் எண்டு வந்தனான்.”

“ஓம் வாத்தியார்..... எனக்கு நாலைஞ்சு நாளா காய்ச்சல் அதால பிள்ளை பள்ளிக்கு.....”

என்றவளின் வாய் அடைத்துக்கொண்டது. கண்கள் தாரை தாரையாக கண்ணீரைச் சிந்தின. தன் நோயை விட தன் சபதம்

தோற்றுவிடுமோ என்ற ஆதங்கமே செல்லம்மாவின் உள்ளத்தில் மேலிட்டது.

“செல்லம்மா காய்ச்சல் இன்னும் கொஞ்ச நாளில சுகமாகி விடும். நீங்கள் எப்படியும் பிள்ளையை பள்ளிக் கூடத்துக்கு அனுப்பி வையுங்கோ. நான் மனம் திறந்து சொல்லுறன் என்ற கற்பித்தல் அனுபவத்தில் இப்படி கெட்டிக்கார மாணவி ஒருத்தியை நான் கானேல்ல.” வாத்தியாரின் வார்த்தைகள் செல்லம்மாவின் மனதை குளிர்வித்துக் கொண்டன.

திடீரென நோயில் இருந்து விடுதலையான உணர்வு ஒன்று செல்லம்மாவுக்கு ஏற்பட்டது. வாத்தியார் விடைபெற்று போய்விட்டார்.

“நான் மனம் திறந்து சொல்லுறன் என்ற கற்பித்தல் அனுபவத்தில்” இப்படி கெட்டிக்கார மாணவி ஒருத்தியை நான் கானேல்ல. “வாத்தியாரின் அந்த வார்த்தைகள் செல்லம்மாவின் மனதில் மீள, மீள வந்து வந்து செல்லம்மாவை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தன. தொடர்ந்த செல்லம்மாவின் கடும் உழைப்பால் பல்கலைக்கழக பட்டதாரியாகி, இன்று ஆசிரியையாக ஜெயந்தி.

இத்தனைக்கும் பேருதவியாக இருந்தவர் இராமையா வாத்தியார். வலதுகை கொடுப்பது இடதுகைக்கு தெரியாது. தேவையுணர்ந்து, அவர் ஆற்றிய சேவையின் உதவியால் ஜெயந்தி இன்று பட்டதாரி ஆசிரியை. “அம்மா” என்ற அலறல் சத்தங்கேட்டு நினைவலைகளில் இருந்து மீண்ட தெய்வானை ஆச்சியும் முற்றங் கூட்டிக்கொண்டு நின்ற செல்லம்மாவும் திரும்பிப்பார்த்தப்போது

“அம்மா இராமையா வாத்தியார் எங்களை விட்டிட்டுப் போட்டார்”

என்றபடி மண்ணில் வீழ்ந்து புரண்டு அழுத ஜெயந்தி ‘ரீச்சரை’ கட்டிப்பிடித்து அழுதாள் செல்லம்மா. அந்த இரண்டு குரல்களோடு ஊர் முழுவதும் சேர்ந்தழுத குரல்கள் இராமையா வாத்தியாரின் மகிமையை எங்கும் பறைசாற்றின.

(யா/தொண்டைமாளாறு வீரகத்திலிள்ளை
ம. வி நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி நடத்திய
சிறுகதைப் போட்டியில் ஆயிரம் ரூபாய் பரிசு பெற்ற சிறுகதை)

நாலுமுழ வேட்டிதான் குஞ்சியப்பு எப்பவும் உடுக்கிறது. காதில கடுக்கன், தோளில சால்வை, ஆறடி உயரம், நல்ல எழும்பின ஆள் எண்டு குஞ்சியப்புவைப்பற்றிக் கதைக்கேக்க ஆக்கள் கதைக்கிறவை. பெரிசா மீசை விட்டிருப்பார். நல்லசிவலை, அவர் கதைக்கேக்கை எல்லாரும் அவதானமாக கேப்பினம். ஏனெண்டால் நல்ல பண்பாகவும் கருத்தோடும் அவர் கதைக்கிறது எல்லாருக்கும் பிடிக்கும்.

இண்டைக்கு ஆவணி வளர்பிறைத் துதியை. இண்டைக்குத் தான் குஞ்சியப்புவின் துவசம். குஞ்சியப்புவை இப்ப நினைச்சாலும் எனக்கு அழகை வரும். குஞ்சியப்பு எங்கட குடும்பத்தில நல்ல அன்பு வைச்சிருந்தவர்.

என்னை “அண்ணையின் மூத்தவன்” எண்டுதான் சொல்லுவார். எங்கட அப்பு செத்த பிறகு குஞ்சியப்பு தான் எங்கள் வளத்தவர். அவர் எங்கட அப்புவை “அண்ண” எண்டுதான் கதைக்கிறவர் ஆச்சியை “மச்சான்” எண்டு சொல்லுவார். குஞ்சியப்பு அப்பாவுக்கு முன்னால ஒரு நாளும் நிமிர்ந்து நிண்டு கதைக்கிறேல்ல. அப்பவும் குஞ்சியப்புவை ஒரு நாளும் பேசிறது இல்லை. குஞ்சியப்புவோட சண்டை பிடிக்கிறதும் இல்லை. பெரியமாமி, ஆசைமாமி, சின்னமாமி, இளையமாமி எண்டு எல்லாரும் முந்தி ஒரு கூட்டா, ஒரு வளவுக்க இருந்த காலங்கள்..... நினைச்சா அந்த வாழ்வு இனி ஒருக்கா வருமோ எண்ட ஏக்கந்தான் வரும். பெரியம்மான் இளையம்மான், ஆசையம்மான், சின்னம்மான், ஆக்களுக்கும் குஞ்சியப்புவில் நல்ல விருப்பம்.

குஞ்சியப்புவுக்கு முத்துக்குமார் எண்ட பேர்தான் சொந்தப்பேர். ஆனால் அவரை எல்லாரும் “சின்னத்துரை” எண்டுதான் அன்பாக கூப்பிடுறவை. “சின்னத்துரை” எண்டு அப்பு குஞ்சியப்புவைக் கூப்பிடேக்க நல்ல ஆசையாயிருக்கும். அந்த “சின்னத்துரை” எண்ட சொல்லில அன்பு வழியும். அப்புவிலும்பாக்க குஞ்சியப்பு பதினைஞ்சு வரியம் இளமை எண்டு அப்பவும் ஆச்சியும் சொல்லுவை, குஞ்சியப்புவைப் பெத்த வீட்டுக்க அப்பாத்தைக்கு காயாகவாதம் எண்ட வருத்தம் வந்து அவசெத்தாப் பிறகு, எங்ட அப்பவும் ஆச்சியும் தான் குஞ்சியப்புவை வளத்தவை. பெரியமாமியும் ஆசைமாமியும் கிட்ட இருந்தபடியால் அவையளும் குஞ்சியப்புவை வளர்த்தவை.

சின்னமாமி இளையமாமி ஆக்கள் கொஞ்சத்தூர இடத்தில் கலியாணஞ் செய்தால அவையளால குஞ்சியப்புவை கவனிக்க ஏலாமல்

போச்சு. ஆனால் எல்லாரும் குஞ்சியப்புவில நல்ல அன்பு. கிழமையில் ஒருக்கா எண்டாலும் வந்து பாத்திட்டித்தான் போவினம்.

ஒரு சித்திரவரியப் பிறப்பண்டு மத்தியானம் போல வடிவேலுப் பெரியப்பு வீட்டவந்து முத்தத்தில் நிக்கிறார். ஆச்சி கண்டிட்டு

“வாருங்கோ அத்தான், ஏன் முத்தத்தில் வெயிலுக்க நிக்கிறியள். இந்தக் குந்தில இருங்கோவன்” எண்டு சொல்ல

“எனக்கு இருக்க நேரமில்ல பிள்ள, எங்க சின்னத்துரை போட்டான்.....”

“உங்கான் எங்கையோ போர்த்தேங்கையோட போனது.....” ஆச்சி மெதுவா குரலை நசுக்கி சொன்னா.

“சின்னத்துரை வந்தா நான் வந்திட்டுப் போறதெண்டு சொல்லு. அங்க சித்திவிநாயகர் கோயில் வீதியில் இண்டைக்கு சுதேசிய விளையாட்டுப் போட்டி, கயிறிழுத்தல், எங்கட பெடியள் ஏழுபேர் வேணும் ஐஞ்சபேர் ஒழுங்கு. சின்னத்துரையனும் எங்கட ரெத்தினத்தினர் வவியனும் போனாக் காணும். முதல் பரிசு வாழைக் குலையை கையில் கொண்டு வருவாங்கள். என்ன நான் போறன்.....” வடிவேலுப் பெரியப்பு குஞ்சியப்புவின்ர பெலத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு நிமிந்து போறார். அதப்பார்க்க எனக்கும் பெருமையாகத்தான் கிடந்தது.

பின்னேரம் ஒரு நாலு மணியிருக்கும். வரியப் பிறப்புக்கு புது உடுப்புகள் போட்டுக் கொண்டு விளையாட்டுப் பாக்க சித்தி விநாயகர் கோயில் வீதி பக்கம் போனால். அங்க சரியான சனம். கிளித்தட்டுப் போட்டியும் கிட்டியடிப்போட்டியும் நடந்து முடிஞ்சது.

அப்புவும் நானும் சயிக்கில்ல போனனாங்கள். அங்க கயிறிழுத்தல் போட்டிக்கு ஆயத்தம் நடந்து. குழுக்கள் குழுக்களாக கயிறிழுக்கிற ஆக்கள் நிண்டு. வாழைக் குலையை எந்தக்குழு பரிசா எடுக்கிற தெண்டு திட்டந்தீட்டிக் கொண்டிருக்கினம்.

நீளக் கயிறு விளையாட்டிடத்தில கிடத்திக் கிடக்கு. கயித்தினர் நடுவில அரை இஞ்சி அகல சிவத்த நிறச் சீலைத் துண்டு கட்டிக் கிடக்கு. அந்த சிவத்த நிறச் சீலைத்துடினர் ரெண்டுபக்கங்களிலையும் ஒண்டரை முழந்தள்ளி அரை இஞ்சி அகல பச்சைநிற சீலைத்துண்டுகள் கட்டிக் கிடக்கு. அந்த மூண்டு சீலைத்துண்டுகளுக்கும் நேராக நிலத்தில கோடுகள் கீறிக்கிடக்கு.

கயிறு இழுக்கிற ஆக்கள் கொடுக்கு கட்டி தலைப்பாவை வரிஞ்சி கட்டிக் கொண்டு நிக்கீனம். அவையளப் பாக்க பெரிய மல்லர்கள் மாதிரிக் கிடக்கு. கெட்டித்தனங்காட்டிற விளையாட்டுத்தானே. எங்கட குழுவும் அதுதான் குஞ்சியப்பு ஆக்களினர் குழுவும் ஆயத்தமா நிக்கீனம். குஞ்சியப்பு வெறும் மேலோட கொடுக்குக் கட்டி கொண்டு நிக்க நல்ல வடிவத்தான் கிடக்குது.

குழுக்கள் குழுக்களாக பிரிச்சு, போட்டியள் நடந்து கடைசிப் போட்டிக்கு குஞ்சியப்பு ஆக்களினர் குழுவும் புளியடி ஆக்களினர் குழுவும் தெரிவு செய்யப்பட்டது. சரியான போட்டிதான் வரப்போகுது என்று ஆக்கள் கதைக்கிறது என்றகாதில விழுகுது.

கடைசிப் போட்டி துவங்கப் போகுது குஞ்சியப்பு ஆக்களினரை குழுவினை கந்தையாம்மான் கடைசியில நிக்கிறார். கயித்தினர் தொங்கலை அவர் பிடிச்சிருக்கிறது. மரத்தில கட்டினமாரிக் கிடக்குது. அவரும் தோற்றத்தில பெரிய ஆள். முதலாவது ஆளா குஞ்சியப்பு நிக்க நடுவில வவி அத்தான்.....

கயிறிழுத்தல் பாக்கிற பெம்பிளையள் ஆம்பிளையள் என்று எல்லாரும் புறம்பு புறம்பா நிக்கீனம். குமர்ப்பிள்ளையள் கொஞ்சப் பேர், அயலட்டையில இருக்கிறவை போலகிடக்கு வேலிப்பொட்டுகளுக்குள்ளால எட்டிப்பாக்கினம்.

இழுவைக் கயிற்றில கட்டின மெல்லிய மூண்டு நிற சீலைத் துண்டுகளும் மூண்டு கோடுகளிலையும் நிக்க, இப்ப விசில் ஊதப்படுகிது. குஞ்சியப்புவின்ர பக்கத்துக்கு முருகர் அம்மான் தான் 'புள்' சொல்லுகிறார். கண் மூடி முழிக்கிறதுக்குள்ள குஞ்சியப்பு ஆக்கள் இழுத்துப் போட்டினம். ரெண்டாம் முறை இழுவையும் அப்பிடித்தான் குஞ்சியப்பு ஆக்களுக்குத்தான் வாழைக்குலை.

குஞ்சியப்புவை எல்லாரும் கட்டிப்பிடிக்கினம், கை குடுக்கினம். அதப் பாத் அப்பு அழுகிறார். நான் நிமிர்ந்து அப்புவை பாக்கிறன். அவர் தன்ர சால்வைத் துண்டால கண்களைத் துடைக்கிறார்.

"சா..... சின்னத் துரையன் வலு கெட்டிக்காரன்"

கனகு ஆசை அப்புவுக்குச் சொல்ல,

"கனகத்தான் பெரியக்கை சின்னத்துரையனுக்கு ஆக்கள் பாக்க சாப்பாடு குடுக்கிறேல்ல. அடுப்படிக் கதவைச் சாத்திப் போட்டெல்லே சாப்பாடு குடுக்கிறவ, ஆரும் நாவுறு படுத்திப் போடுவாங்கள் என்று"

அப்படிச் சொல்லேக்க அப்பவின்ர குரல்தளதளத்தது.

எங்கட தாய் மனையில் பெரியமாமியும் மூத்த அம்மாமனும் பிள்ளையளும் இருந்தவை. அவையளும் பிள்ளை குட்டிகளோட நல்ல சந்தோசமாய் இருந்தவை.

பெரியம்மான் நல்ல மாட்டு வண்டில் வைச்சிருந்தவர். அந்த வண்டிலும் மாடுகளும் நல்ல வடிவா இருக்கும். நல்ல கறுத்த மாடுகள். கொம்புகள் நல்ல கூரா இருக்கும். எப்பிடித் தான் அந்தக் கொம்புகள் அப்படி வளைஞ்சுதோ எண்டு நான் சில வேளையளில் ஆச்சரியப் படுகிறேனான். கொம்புகள் வளருற இடத்தில, ஒரு ஐஞ்சிஞ்சி இடைவெளி இருக்கும். அப்பிட்யே ஒரு பாணை வடிவத்தில் இடையில அகண்டு, மேல் நுனியில ரெண்டிஞ்சி இடைவெளியில ஒண்டை ஒண்டு பாக்கிறது போல, நெருங்கி....

ரெண்டு மாடுகளுக்கும் ஒரே மாதிரிக் கொம்புகள் பெரியம்மான் ரெண்டு வண்டில்கள் வைச்சிருந்தவர். ஒண்டு தூரப் பயணம் போறதுக்கு, பட்டினம் போறதெண்டால் அதில தான் போறது. கூடார வண்டில். பருத்துறைக்கு, வல்லிபுரக் கோயிலுக்கு சன்னதிக்கு எண்டு எல்லா கோயில் குளங்களுக்கும் அதிலதான் போறது. கூடார வண்டில். அது நல்லா சோடிக்கப்பட்டிருக்கும்.

அப்பெல்லாம் இப்பமாதிரி காருகள், மோட்டர் சைக்கில் எண்டு எல்லாம் வலு குறைவு. அப்பெல்லாம் மாட்டுவண்டில் தான். கலியாண வீட்டுக்கு பெம்பிள மாப்பிள அழைப்பும் இந்த வண்டில்ல தான். பிள்ளைப் பெறுவுக்கு ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டு போறதெண்டாலும் இந்த வண்டில் தான். மண்ணுகள் கல்லுகள் ஏத்திறதுக்கெண்டு ஒரு வண்டில். அப்பெல்லாம் இப்பத்த மாதிரி பெரிய வீடுகள் எல்லாம் இல்லை. 'ரைக்ரர்'கள் 'லொறியன்' எல்லாம் வலுகுறைவு.

எங்கட ஊருக்க கோபாலு அப்பவிட்டயும் அங்கால யோசேப்ப எண்ட ஆளிட்டயுந்தான் 'லொறி' நிண்டது. அதுக்கெல்லாம் கனகாசு எண்டு ஒருதரும் லொறி பிடிக்கிறேல்ல பெரியம்மானிட்டதான் வருவினம். "நடராசண்ண. நாளைக்கு விடிய ஒருவண்டில் அரியாலை மணல் வேணும்" எண்டு சொன்னாக் காணும், நல்லூர்க் கோயில்மணி விடிய நாலுமணிக்கு அடிக்க அம்மான் வண்டில் எடுத்தாரெண்டால் காலமை ஒன்பது மணிக்குல்லாம் மண்பறிச்சுப்போடுவார். மம்பட்டியால மண்ணைக் கோலி தனியத்தலையில் தூக்கி வைச்சு, வண்டில் சில்லு கிளாம்புகளில கால் வைச்சு ஏறிக் கொட்டி நிரப்பி.....

போகவும் வரவும் பத்துக்கட்டை ஆள்வந்திடும். பிறகு பின்னடியில் அம்மானால் ஏலாமல் போக வண்டில் பாரமரிப்பு வேலை எல்லாம் குஞ்சியப்புவிட்ட தான் உரும்பிராய்க்குப் போய் செம்பாட்டுமண் எடுக்க வேணுமோ, அல்லாட்டி கிளறுசல்லி எடுக்க வேணுமோ.....

குஞ்சியப்புவுக்கு ஓய்வில்லாத வேலை

நல்ல நாள் பெருநாள் எண்டு வந்தாலும் சரி, ஆண்டுத்துவசம் முக்கியவிரதங்கள் எண்டாலும் சரி எல்லாம் எங்கு தாய் மனையில்தான் நடக்கும்

“டேய் சின்னத்துரை வாற செவ்வாய்க்கிழமை தேய்பிறைச் சஷ்டி. அண்டுதான் ஆச்சியின்ர துவசம் சின்னவருக்கும் இளையவருக்கும் சொல்லிப்போடு மறந்துபோகாத என்ன...” துவசத்திலண்டு சின்னமாமி குடும்பம். ஆசைமாமி குடும்பம், எங்கட குடும்பம், குஞ்சியப்பு குடும்பம், இளையமாமி குடும்பம், எல்லாஞ்சேந்து பெரிய அவியல் துவயல் தான், அயலட்டைக்குச் சொல்லி எல்லாரையும் கூப்பிட்டு....”

முத்தத்தில வட்டமா மொழுகி, சாணியில பிள்ளையார் பிடிச்சு, குத்துவிளக்குக் கொழுத்தி கோழியள், காகங்கள், கும்பத்து அரிசியை கொத்தித் தின்னாமல் இருக்க கும்பத்தைச் சரிக்காமல் விட கரப்பால் மூடி, சமையல் வேலை நடக்கும். ஐயர் வந்து தன்ர கடமையளச் செய்து, வீடெல்லாம் தண்ணி தெளிச்சுப் போக, தலைவாசல் மாவிடை கட்டி போட்டு சமையல் வேலை தொடந்து நடக்கும். எப்பவோ செத்துப்போன அப்பாத்தையைப்பற்றியெல்லாம் பெரியமாமி கனக்க கதையள சொல்லுவா. கேக்கக் கேக்க ஆசையாய் கிடக்கும்.

அப்பாத்தையின்ர துவசத்துக்கு அடுத்த நாள் எல்லாரும் மத்தியானம் நிண்டு சாப்பிட்டுத்தான் வீடுகளுக்கு போக வேணும் எண்டு குஞ்சியப்பு சொல்லிப்போட்டு விடிய வெள்ளைவா வண்டிலை எடுத்துக் கொண்டு உரும்பிராய்க்கு போய், எட்டுப்பவண் விலையில நல்ல கறுத்தக் கிடாய் ஒண்டும், மூண்டு ரூபாய்க்கு கோழிச் சாவல் ஒண்டும் வாங்கிக் கொண்டு வந்து, அறுத்து காய்ச்சி குரக்கன் புட்டு, ஓடியல் புட்டு எல்லாம் அவிச்சு எல்லாரும் சந்தோசமாச் சாப்பிட்டு.....

குஞ்சியப்பு மாதிரித்தான் குஞ்சாத்தை பிள்ளையளும் ஆக்களை வரவேற்று சாப்பாடு குடுக்கிறதில பின்னுக்கு நிக்கிறேல்ல. ஆடுபிடிச்சது, கோழிபிடிச்சது, விறகு கொத்தினது, தண்ணி அள்ளினது, சமையல் சாப்பாடு, எண்டு குஞ்சியப்பு களைக்காமல் எல்லாம் செய்வார். நாங்கள்

எவ்வளவுதான் செய்தாலும் எல்லாம் சரியோ என்குஞ்சியப்புவும் வேலையள மேலால ஒருக்கா கண் போட்டுத் தான் வைப்பார்.

எல்லாருக்கும் சாப்பாடு குடுத்து முடிஞ்சு குஞ்சியப்பு முத்தத்து வேப்பமரத்துக்குக் கீழ் எப்பன் ஆறினார். மத்தியானம் ரெண்டுமணி இருக்கும். குஞ்சாத்தை அவசரமா குஞ்சியப்புவை தேடிக் கொண்டு வாறா.

“முத்தவா..... எங்க..... குஞ்சி.....”

வேப்பமரத்தடியை நான் காட்ட அங்கபோன குஞ்சாத்தை “என்ன சாப்பிடேல்லய் . எல்லாரும் சாப்பிட்டினம் தானே நீங்களும் சாப்பிடுங்கோவன்”

குஞ்சாத்தை கெஞ்சிக் கேக்கிறா.

குஞ்சியப்பு ஏதோ யோசித்த படி

“என்னப்பா நாங்கள் ஓராள் மறந்தெல்ல போனம் அந்தாளுக்கும் சாப்பாடு குடுத்திட்டு வந்துதான் நான் சாப்பிடுறது”

எண்டு சொல்ல, “ஆருக்கு விட்டுணு அம்மானுக்குத் தான, அவருக்கு நான் சோறு கட்டிப் போட்டன் உவன் மணியனிட்ட குடுத்து விடுவம் நீங்கள் கையைக் கழுவிப் போட்டு வாருங்கோ சாப்பிட”

குஞ்சாத்தை பேந்தும் பேந்தும் கெஞ்சுகிறா சாப்பிடச் சொல்லி.

“ஆரிட்ட மணியனிட்டயோ, சாச்சா அது நான் தான் கொண்டு போய்க் குடுக்க வேணும். விட்டிணுப் பெரியப்புவை நான் ஒருக்கா பாத்திட்டும் வந்திடலாம். அந்த சாப்பாடு வைச்ச பையிக்க முழுப்பொயில ஒண்டும், ஐஞ்சாறு வெத்தில பாக்கெல்லாம் வை நான் கொண்டு போக.....” குஞ்சியப்பு விட்டுணுப்பாட்டாவுக்கு எல்லாம் கொண்டு போய் குடுத்திட்டு வந்துதான் சாப்பிட்டவர். அப்பிடி மூத்தாக்கள் மற்ற ஆக்கள எல்லாம் நேசிக்கிற நல்ல குணம் குஞ்சியப்புவில கிடக்கு.

இளைய மாமியின்ர சாமத்திய வீடும் தாய் மனை எண்டு பெரியமாமி வீட்டில் தான் நடந்தது. எனக்கு அந்த சம்பவம் எல்லாம் மெல்லிசாக நினைவில் தெரியது.

இளைய மாமி சாமத்தியப் பட்டு, ரெண்டு வரியத்தில அவவுக்கு, இளையம்மான கலியாணம் பேசி செய்துவைச்சதும் எனக்கு நல்லாத்

தெரியும். அப்ப எனக்கு ஒன்பது வயது இருக்கும். அப்ப எங்கட பின் வளவுக்க இளையமாமிக்கு பெத்தப்பா ஒரு வீடு கட்டினவர். பெத்தப்பா எண்டு நாங்கள் சொல்லுறது அப்பூன்ர அப்புவை.

ஒரு அறையும் விறாந்தையும் குசினியுமாக ஒரு மண் வீடு. சண்முக ஆசாரிதான் அந்த வீட்டுக்குத் தச்ச வேலை செய்தவர். வண்டர் எண்டு சொல்லுற ஒரு ஆள்தான் மண்சுவர் வைச்சவர் ஒரு சாண் அகலத்தில மேல் வளையில இருந்து ஆறிஞ்சி பதிச்சு, அந்த சுவர் இருக்கும். செம்பாட்டு மண்ணை தண்ணியூத்தி காலால நல்லா நசுக்கி குழைச்ச மண்வெட்டியால வெட்டி வெட்டி அள்ளிக் குடுக்க சுவரின்ர அகலத்துக்கு ரெண்டு பக்கமும் கயிறுகட்டி, சுவர் வைச்சாஆ..... என்னவடிவா இருக்கும். அந்த மண்ணை குழைக்கேக்க வாறவாசம் எனக்கு இப்பவும் மூக்குக்ககிடக்கு. மண்சுவர் வைக்கிறதில வண்டர் அப்பா நல்ல கெட்டிக்காரன்.

அப்பெல்லாம் பெரிய பிள்ளையாகினால் பெம்பிளைப் பிள்ளையள் படலையை விட்டு வெளியில போறதில்லை, பெத்தப்பா, பூட்டப்பா, ஆச்சி மற்ற மூத்தாக்கள், தேவையானது எல்லாம் வேண்டிக் குடிப்பினம். கோயில் அல்லாட்டி வேற எங்கையும் முக்கிய அலுவல் எண்டால் ஆத்த, பெரியாத்த, அம்மான், அப்பு ஆக்களோட வண்டில்லதான் போறது.

அப்புவம் அம்மானும் பின்னால இருக்க, குஞ்சியப்பு வண்டில்விட, ஆத்தையும் ஆச்சியும் சின்னமாமிக்கு பக்கங்களில இருக்க, போட்டு வருவினம். அப்ப படம்பாக்க போறதெண்டால் அத "வசுக்கோப்பு" பாக்கப்போறதெண்டு தான் சொல்லுறது. அதுக்கும் இப்பிடித்தான். எல்லாரும் சேந்து, ஒரு பறுவ நாளிலதான் போறது. எனக்கு இப்ப எண்டாப்போல நினைவில கிடக்கு எங்கட பெரியமாயி குஞ்சியப்புவிட்ட சொல்லிவிட்டவ

"எட சின்னத்துரை இஞ்ச வா உந்த நெசவடிக்கிற ஆறுமுகம் வீட்டபோய் லங்காசீலை ஒண்டு வாங்கிவா. அவள் கமலத்தின்ர மூத்தவளுக்கு வாற கிழமை கலியாண வீடு கட்டிக்கொண்டு போக....."

"ஓம் பெரியக்கை....."

எண்டு போன குஞ்சியப்பு எட்டி நடந்து போய் ஆறுமுகம் வீட்ட லங்காசீலை, நல்ல குஞ்சம் வைச்சது. நீல நிறம் வாங்கிக்கொண்டு வந்து குடுத்தவர் லங்காச்சீலையை கையில் வாங்கின பெரியமாயிக்கு ஒரு "சமசியம்" வந்திட்டுது. பெரியமாயியின் பார்வை சரியில்லை

எண்டு குஞ்சியப்பவுக்கும் விளங்கிவிட்டுது. "என்னக்கை யோசிக்கிராய் சொல்லன்"

"இல்லையடா சின்னத்துரை இந்தச்சீலை பாரம்குறைவா கிடக்கு அதுதான்..... இஞ்ச சின்னத்துரை உன்ரகையால ஒருமுழம் அளந்து தடி ஒண்டு முறிச்சுத்தா அளந்து பாப்பம்."

சீலையின்ர ஒரு தொங்கலை பெரியமாமியும் மற்றத்தொங்கலை குஞ்சியப்பவுமாய் பிடிக்க முழுத்தடியால பெரியமாமி அளக்க அது ஏழரை முழந்தான் இருந்தது. பெரியமாமிக்கு வந்ததே கோவம்.

"வாடா சின்னத்துரை இந்தச்சீலையை ஆறுமுகத்தானிட்ட குடுத்திட்டு எட்டு முழச்சீலை ஒண்டு வாங்கிக் கொண்டுவா"

பெரியமாமியின்ர கோவத்தை அண்டைக்குத்தான் பாத்தன் குஞ்சியப்பவுமும் பாவம் அந்த நீல லங்காச்சீலையை வாங்கிக் கொண்டுபோய் குடுத்து... பிறகு எட்டுமுழச்சீலை ஒண்டு கட்டிக் கொண்டு தான் பெரியமாமி கமலகுஞ்சியம்மான்றை மேள் காந்தத்தின்ரை கலியாண வீட்டுக்குப்போனவ.

குஞ்சியப்பவின்ர அன்பு குடும்பப்பற்று, உழைப்பு, எல்லாமே எனக்கு பிடிக்கும். குஞ்சியப்பவின்ர கூடப்பிறந்தவை. மூத்தவை எண்டு எல்லாரும் போனப்பிறகு குஞ்சியப்பு, அவையள்எல்லாரையும் நினைச்சு நினைச்சு கவலைப்படுவார். நான்தான் அவருக்கு ஆறுதல் சொல்லுறான். அவருக்கு வயது வந்து அவர் வருத்தம் எண்டு பாயிலபடுத்தத நான் அறியேல்ல.

எங்கட ஆச்சி சொல்லுறவ "உவன் சின்னத்துரையனுக்கு சின்னவயசில நெருப்புக் காச்சல் வந்து சரியாப் பயப்பிடுத்திப் போட்டுது. நாங்களும் எல்லா வைத்தியமும் பாத்து, கோயிலுக்கு நேந்து, கையில காசு கட்டி முடிஞ்சு..... காச்சல் பிள்ளையை நல்லாக் கஸ்டப்படுத்திப் போட்டுது.

பிறகு மூத்தண்ணயின்ர மாட்டு வண்டில்ல மானிப்பாய்க்குக் கொண்டு போய், இருபத்தொரு நாள் வச்சிருந்து தான் மாத்தினது. காசுவைத்தியம், அது எவ்வளவு சிலவெண்டாலும் பரவாயில்ல சின்னத்துரையன் சுகப்படவேணும் எண்டு, கொப்பு அன்னந்தண்ணி இல்லாமல் ஆசுப்பத்திரியோட அலைஞ்சவர்.

பேந்து செல்லச்சன்னதிக்கு செடில்குத்தி காவடி யெடுக்கிறதெண்டு நேந்து.... சின்னத்துரையன் சுகப்பட்டு வந்து ரெண்டு மாதத்தால

எல்லாருமா மாட்டு வண்டில்ல செல்லச் சன்னதிக்குப் போய், ஆத்தில குளிச்ச சின்னத் துரையனுக்கும் குளிக்க வாத்து, கொப்பு செடில் குத்தி காவடி எடுத்து நானும் மச்சாளாவையும் பால்செம்பு காவி நேத்திக்கடன் முடிச்ச நாங்களெல்லே”

ஆச்சி சொல்லச் சொல்ல எங்களுக்கு புல்லரிக்கும். அதுதான் குஞ்சியப்பு எங்களில் நல்ல அன்பு. அதால நான் குஞ்சியப்புவை கடசிக் காலத்தில நல்லா கவனிக்க வேணும்....., குஞ்சியப்புவுக்கு குஞ்சாத்தை பிள்ளையள் இருக்கின்றதான். இருந்தாலும் நான் என்ற கடமையைச் செய்யவேணும் என்று காத்திருந்தனான்.

திடீரெண்டு வட்டக்கச்சிக்கு மேள்வீட்ட போகவேணும் என்று நினைச்சப் போனாப் போல, இஞ்சால வரேலாமல் போச்சு, பாதை பூட்டு. ஒரு தொடர்புமில்லை குஞ்சியப்புவுக்கு வருத்தம் வந்து ஏலாமல்போய் ஒரு கிழமை படுக்கையில் கிடந்து அவர் செத்துப்போனார். குஞ்சியப்பு வருத்தமா கிடக்கேக்க “அண்ணையின்ர மூத்தவன்” “அண்ணையின்ர மூத்தவன்” என்று நெடுக கூப்பிட்டவராம். பிறகு தெண்டிமை குறையக் குறைய சீவன் போறநேரம், குஞ்சாத்தைக்கு ஒரு யோசனை வந்து. “இஞ்சருங்கோ கொண்ணையின்ர மூத்தவன் வந்திருக்கிறான் பால்குடியங்கோ” என்று என்னைச் சொல்லி ஒரு கரண்டி பால் வாக்க குஞ்சியப்புவின்ர சீவன் போட்டுதாம். குஞ்சாத்தை என்னைக் கண்டு பிறகு சொல்லி சொல்லி அழுதவ.

குஞ்சியப்புவின்ர மூத்தவன் குஞ்சியப்புவின்ர துவசத்துக்கு முத்தத்தில கும்பம்வைக்க வட்டமா மெழுகிறாள். குஞ்சியப்பு காதில கடுக்கனோட நிக்கிற அரைப்படம் ஒண்டு மாலைபோட்டு வைச்சுக்கிடக்கு. அந்தப்படத்தைப் பாக்கேக்க எல்லாம் குஞ்சியப்பு என்னைப்பாத்து “கவலைப்படாத” என்று சொல்லுற மாதிரிக்கிடக்கு.

குஞ்சாத்தை குஞ்சியப்புவின்ர பிள்ளையள் மருமக்கள் எல்லாரும் குஞ்சியப்புவை நல்லமாதிரிப் பார்த்தாலும், நான் என்ற கடமையை அவற்றை கடசிக்காலத்தில செய்யேல்லையே என்க கவலை என்ற நெஞ்சை உறுத்திக் கொண்டே இருக்குது.

“மேற்கன் தமிழ்ச்சங்கம் 2013 இல் நடந்திய
சிங்கதைப் போட்டியில் கந்தாயிரம் சூபா
ஆறுநல் பறிக் பெற்ற சிங்கதை”

"அகில இலங்கை ரிதியில்" நடைபெறவிருக்கும் சாதாரண சைக்கிள் ஓட்டப்போட்டி ஆரம்பமாக இருப்பதால் போட்டியில் பங்குபற்றும் வீரர்களை போட்டி ஆரம்பமாகும் இடத்துக்கு வருமாறு அழைக்கின்றோம்"

மோட்டார் வண்டி ஒன்றில் கட்டியிருந்த ஒலிபெருக்கிகளில் இருந்து வந்த அழைப்பை ஏற்று, சைக்கிள் ஓட்ட வீரர்கள் தங்கள் தங்கள் சைக்கிள்களுடன், ஆரம்ப இடத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தனர்.

பிரபல நிறுவனமொன்றின் ஆதரவில் ஆண்டு தோறும் நடைபெறுகின்ற போட்டி என்பதாலும், புகழ் பெற்ற வீரர்கள் பங்கு பற்றும் போட்டியில் பங்கு பற்றுவதனால் பிரபல்யம் அடையலாம் என்ற நோக்கிலும் போட்டியாளர்கள் சற்று அதிகமாகவே காணப்பட்டனர். போட்டி ஆரம்பிக்கும் இடம் பார்வையாளர்களினால் நிரம்பி வழிந்தது. "எட விக்னேஸ்வரனும் நிக்கிறான் அப்ப அவன் தான் இந்த முறை முதலாவது"

என்றவாறு ஒருவர் தன் சுட்டு விரலால், தன் பக்கத்தில் நின்று ஒருவருக்கு, விக்னேஸ்வரனை அடையாளங்காட்டினார்

"பிறகென்ன பொறுத்த காயன் நிக்குது. இராசதுரை, மகேந்திரன், கிளி, சூரி, செல்வம்..... மச்சான் இண்டைக்கு போட்டி கடுமையாகத்தான் இருக்கும் 'பினிசிங்' சரியான கஸ்டமாகத்தான் இருக்கப் போகுது."

இது இன்னொரு குழு, எல்லோருடைய அபிப்பிராயங்களையும் கேட்டவாறு பார்வையாளர்களில் ஒருவனாக நானும் அங்கே நிற்கிறேன். போட்டியாளர்கள் அனைவருக்கும் இலக்கங்கள் கொடுக்கப் படுகின்றன. ஒலிபெருக்கி வாகனங்கள் சில போவதும் வருவதுமாக இருக்கின்றன. மோட்டார் சைக்கிள்கள் சில அங்கும் இங்கும் ஓடித்திரிகின்றன. கைகளில் பைல்களை வைத்திருந்த படி சிலர் அமைப் பாளர்கள் போல் தெரிகிறது. அங்கே உலவுகின்றனர். ஊதல் ஒன்றில் நூலைக் கோர்த்து அந்த நூலின் நுனியைப் பிடித்துச் சுழற்றிக்கொண்டு ஒருவர், யாரோ ஒருவருடைய வரவை எதிர்பார்த்தபடி நிற்கின்றார்.

சுண்டல், கச்சான் வியாபாரிகள் மும்முரமாக தங்கள் வியாபாரங்களை கவனிக்கின்றனர்.

விக்னேஸ்வரன்! விக்னேஸ்வரன்!! விக்னேஸ்வரன்!!! இந்தப் பெயர்தான் பார்வையாளர்களிடம் அதிகமாக ஒலித்த பெயர்

பார்வையாளர்களின் உரையாடல்களிலிருந்து அவர் ஒரு உள்ளூர் போட்டியாளர் என்றும், இது அவர் பங்கு கொள்ளும் மூன்றாவது போட்டி என்றும், ஏற்கனவே அவர் பங்குபற்றிய இரண்டு போட்டிகளில் ஒன்றில் இரண்டாவது பரிசும், ஒன்றில் மூன்றாவது பரிசும் பெற்றார் என்றும் அறியக்கூடியதாய் இருந்தது. “கமோன் விக்னேஸ்வரன்”

என்பவர்களும் “விக்கி எங்களின்ர ஊரின்ர மதிப்பு உன்ற கையில தான்ராப்பா,” என்பவர்களுமாக விக்னேஸ்வரன் அப்பொழுது வரை ஒரு கதாநாயகனாகவே கணிக்கப்பட்டான்.

“எண் பொன்னியாச்சி, மேனின்ர சைக்கிளோட்டத்தைப் பார்க்க வந்திட்டியே கவனமாக நில்லண, சனம் இடிச்சு விழுத்திப்போடும்”

..சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி, பொன்னியாச்சி யார் என்பதை அறிந்து கொண்டேன்.

“சொல்லச் சொல்லச் கேக்கிறான் இல்லையடா பெடியா, உவ்வளவு சனத்தோட சைக்கிளோடி ஏதேனும் வில்லங்கம் வந்திட்டா என்ற மனம் தாங்குமயடா கணேசு”

விக்னேஸ்வரன் இந்த சைக்கிளோட்டப் போட்டியில் கலந்து கொள்வது பொன்னியாச்சிக்கு விருப்பம் இல்லை என்பது பரிகிறது. கிழவியின் வார்த்தைகளில் தாய்மையின் பக்குவம் இளையோடியதைக் காண்கின்றேன். என் நெஞ்சம் நீண்ட பெருமூச்சொன்றை எறிகின்றது. “எண் பயப்படாதயெண், விக்கிதான் இண்டைக்கு முதலாவது.....” என்றவாறு கணேசு இடம் மாறுகின்றார்....

விழா அமைப்பாளர்களிடம் ஒரு வேகத்தைக் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது. யாரையோ எதிர்பார்த்திருந்து அவரது வாகனம் தூரத்தே வருவதைக்கண்ட மகிழ்ச்சியில் அவர்கள் வேகமெடுத்தது பரிகின்றது. ‘மோட்டார் சைக்கிள்’ ஒன்று வந்து நின்றது. அதன் பின்ஆசனத்தில் இருந்து திடகாத்திரமான ஒருவர் இறங்கினார். அமைப்பாளர்களில் ஒருவர் அவருக்கு கைலாகு கொடுத்து வரவேற்றார். அவருக்கு வழங்கப்பட்ட வரவேற்பிலிருந்து போட்டியின் ஆரம்பிப்பாளர் அவர் தான் என்று கணிக்க கூடியதாகவுள்ளது.

ஆரம்பிப்பாளரிடம் இருவர்ணக் கொடி ஒன்று கையளிக்கப்பட்டது. போட்டியாளர்கள் எண்களின் ஒழுங்கின்படி

தரையிலே இடப்பட்டிருந்த கோட்டின் பின்னால் நின்றார்கள். முப்பத்திநான்கு போட்டியாளர்களையும் வரிசைக்கிரமப்படுத்தி விட்டு, எல்லோரது சைக்கிள்களையும் நோட்டம் விட்டார் ஆரம்பிப்பாளர்.

“மச்சான் விக்கிக்கு ஏழாம் நம்பர். ‘லக்கிசெவன்’ அவன்தான் இண்டைக்கு முதலாவது மச்சான் என்றவர், “பொன்னி ஆச்சியின் காதிலும்” உன்ர மேனுக்கு ஏழாம் நம்பரென” என்று கூறிவிட்டு, விக்கி நின்ற இடத்தை, தன் சுட்டு விரலால் பொன்னி ஆச்சிக்கு காட்டினார். “கடவுளே” என்று இரண்டுகைகளையும் தன்முகத்துக்கு நேராய் உயர்த்தி குலதெய்வத்தை வேண்டினார் பொன்னியாச்சி

தன்கையில் இருந்த இருவர்ணக்கொடியை மேலே உயர்த்தி, பின் நிலத்தை நோக்கி தாழ்த்தினார் ஆரம்பிப்பாளர். முப்பத்திநான்கு சைக்கிள்களும் வீர் என்று விரைந்தன. யாரும் நிலத்தில் வீழ்ந்து விடக் கூடாது என்ற வேண்டுகோலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் பொன்னியாச்சி முன்னே ஒலிபெருக்கி வாகனம் பின்னே போட்டியாளர்கள், அதன்பின்னே விளம்பர வாகனங்கள், ஆதரவாளர்களின் வாகனங்கள், என சென்றுகொண்டிருக்க, கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை பார்த்து விட்டு, பார்வையாளர்கள் ஓரமாக ஒதுங்குகின்றனர். அமைப்பாளர்களால் போடப்பட்டிருந்த கதிரையில் அமர்ந்திருந்த ஆரம்பிப்பாளருக்கு ‘எவர்சில்வர்’ கிண்ணம் ஒன்றில் குளிப்பானம் வழங்கப்படுகின்றது.

“எவ்வளவு நேரத்தில ‘சேர்’ வருவினம்” அமைப்பாளர்களில் ஒருவர் ஆரம்பிப்பாளரிடம் பேச்சை ஆரம்பிக்கின்றார்.

“.....ம்..... 50மைல்கள் எண்டால் ரெண்டு மணித்தியாலங்கள் எண்டாலும் எடுக்கும்..”

எனது மணிக் கூட்டைப் பார்த்தேன். இன்னும் ஒன்றரை மணித்தியாலம் இருக்கிறது.

பக்கத்தில் இருந்த கடையில் ஒருசோடாவை வாங்கிப் பருகிவிட்டு, மரநிழலில் உட்கார்ந்து அங்கு நடைபெறுகின்ற நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்கின்றேன். முன்பு நின்ற சனத்திரள் இப்போ இல்லை. பார்வையாளர்கள், நேரத்தைக் கணிப்பிட்டு, தங்கள் தங்கள் விடயங்களை கவனிக்கச் சென்று விட்டனர் போலும்.

“போட்டியாளர்கள் வெகு வேகமாக வந்து கொண்டிருக்கின்றனர் பார்வையாளர்களே ஓரமாக ஒதுங்கி நில்லுங்கள்.....”

அறிவிப்பாளர் கடுமையான தொனியில் அறிவிக்கிறார். சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி, பார்வையாளர்கள் தங்கள் பார்வைகளைச்

செலுத்துகின்றனர். ஒலிபெருக்கி வாகனம் மிக வேகமாக வருகின்றது. அமைப்பாளர்கள் உசாரடைகின்றனர். ஆதரவாளர்கள் பார்வையாளர்களை மிகுந்த சிரமத்தோடு, வீதியின் இரு மருங்கிலும் கரை ஒதுக்குகின்றனர்.

பார்வையாளர்களோ போட்டி முடிவுகளைப் பார்க்க முண்டியடிக்கின்றனர். கோசங்கள் வானைப் பிளக்கின்றன. ஒரு திக்கில் இருந்து "விக்கி விக்கி" என்றும் இன்னொரு மூலையில் இருந்து "சூரி" என்றும் 'கிளி' யென்றும் இரசிகர்கள் ஆரவாரித்தபடி இருக்கின்றனர். சந்தியின் அருகேயிருந்த கடையொன்றின் தாழ்வாரத்தில் நின்று இவற்றையெல்லாம் கவனித்தபடி, பொன்னியாச்சியையும் நோட்டம் விடுகின்றேன்.

இவ்வளவு நெரிசலில் தன்னால் முண்டியடிக்க முடியாதென்ற நோக்கமோ என்னவோ, கடையின் அருகே சுவரோடு சாய்ந்தபடி குந்திக் கொண்டிருக்கிறார் பொன்னி ஆச்சி. ஒலிபெருக்கி வாகனம் காற்றாய் பறந்து வந்து ஆரம்பித்த இடத்தைத் தாண்டிப் போகின்றது. தொடர்ந்து ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஐந்து 'சைக்கிள்'கள் வருகின்றன.

....'23'....'14...06'31' ...18' நடுவர்கள் இலக்கங்களைக் குறித்துக் கொள்கின்றார்கள்.

விக்கி, கிளி, சூரி ஆகியோர்களது ஆதரவாளர்களின் சத்தங்கள் அடங்கிவிட்டன. ஆதரவாளர்களின் முகங்களில் சோகரேகைகள் படர்ந்து கேள்விக்குறியாக மாறுகின்றன. போட்டியில் முன்னணியில் வந்த வீரர்களுக்கு கைலாகொடுப்பவர்களும், முத்தமிடுபவர்களும் 'மசாஜ்' செய்பவர்களும் எனவாக, ஒரே அமர்க்களமாய் இருந்தது சந்தி.

"தம்பி என்றமேன் வந்திட்டான..?"

பொன்னியாச்சி, என்னைத்தான் கேட்கிறார்.

"வந்த ஐஞ்சு பேருக்குள்ளையும் இல்லையாச்சி இனித்தான் வருவார்.."
அன்போடு சொல்கிறேன் நான். பொன்னியாச்சியின் கண்களில் ஏக்கம் தெரிகிறது.

முதலாவது புன்னாலைக் கட்டுவனாம், இரண்டாவது நாவற்குழியாம், மூன்றாவதும் நாலாவதும் ஈச்ச மோட்டையாம், ஐந்தாவது கொக்குவிலாம் அங்கு நின்றோரின் சம்பாஷணைகளில் இருந்து புரிந்தது. சில நிமிடங்களில் உத்தியோகபூர்வ முடிவுகளும் அறிவிக்கப்பட்டன.

மேலும் சிலசைக்கிள்கள் வருகின்றன. அவற்றிலும் இலக்கம் 'ஏழு' இல்லை பொன்னியாச்சி பெருமூச்செறிகின்றார். சனக்கூட்டம் மெல்ல மெல்லகுறைகின்றது. இருபது முடிவுகள் அறிக்கப்பட்டு விட்டன. ஆனால் இலக்கம் ஏழு இன்னும் வரவில்லை. பொன்னியாச்சி வீதிக்கு வந்து வீரர்கள் வரும் வழியையே பார்த்த வண்ணம் நிற்கின்றார். மேலும் சில சைக்கிள்கள் வருகின்றன. அதிலும் விக்கி இல்லை பொன்னியாச்சியைப் பார்க்க எனக்கு பரிதாபமாக இருந்தது. அருகில் சென்று

“ஆச்சி பயப்பிடாதயெண சைக்கிள் தான் ஏதோ குழப்பிப்போட்டுது போல கிடக்கு. ஆள் எப்படியும் வரும். நீ எப்பன் நிழலுக்க போய் நிலலண”

என்று ஆறுதல் கூறினேன் நான்.

“நல்லூர்க்கந்தா...” என்று வேண்டுகிறாள் பொன்னியாச்சி. வெய்யிலும் சுள்ளென்று எரிக்கத் தொடங்கி விட்டது. அமைப்பாளர்களும் பார்வையாளர்களிற் சிலருமே அவ் குகாணப்பட்டனர். விக்கியின் அபிமானிகளிற் பெரும்பாலானோர் சென்று விட்டனர்.

மேலும் இரண்டு சைக்கிள்கள் தூரத்தே வருகின்றன. கூர்ந்து கவனிக்கின்றேன். விக்கி வந்து விட்டான், சுகமாக வந்து விட்டான். என்ற நல்ல செய்தியை பொன்னியாச்சியின் காதுகளிற் போட வேண்டும் என்று ஒரு ஆவல் என்னுள்ளே தேங்கி நிற்கிறது. இரண்டு சைக்கிள்களும் முடிவிடத்துக்கு வந்து விட்டன.

இலக்கம் ஒன்பது. இலக்கம் ஏழு.

“ஆச்சி விக்கி வந்துவிட்டான்.”

எனது குரல் கேட்ட ஆச்சி

மகிழ்ச்சி மேலிட்டவராக “என்ர முருகா” என்று கூறியபடி தன் மகனைக் கூர்ந்து நோக்குகின்றார். இறுதியாக வந்து சேர்ந்த இரண்டு வீரர்களில் ஒருவன் தன் மகன்தான் என்பதை நிச்சயப்படுத்திய பொன்னியாச்சி தன் சேலைத்தலைப்பில் முடிந்து வைத்திருந்த நாணயக்குற்றியொன்றை அவிழ்த்தபடி பக்கத்தேயிருந்த வைரவர் கோவிலை நோக்கிப் போய்கொண்டிருக்கிறார்.

கிராமத்துப் பெரியம்மா வீடு

எனக்கு பெரியம்மா வீட்டிற்கு போவதென்றாலே மிகவும் சந்தோசம். பெரியம்மா, பெரியப்பா, அக்காச்சி, அண்ணா போன்றோரின் அன்பும் உபசரிப்பும் என்னை மிகவும் ஈரத்திருந்தன.

ஓலையால் வேயப்பட்ட வீடு. களிமண்ணால் அமைக்கப்பட்ட சுவர்கள், பெரியப்பா இரவில் நித்திரை கொள்ளுவ தெற்கென்று கட்டப்பட்ட முழங்காலளவு உயரமுள்ளிருந்து. அதுவே பெரும்பாலும் பகலில் யாராவது வந்தால் இருக்கையாகப் பயன்படுத்தப்படும். நல்ல பசுஞ்சாணம்போட்டு மெழுகப்பட்ட அறை நிலங்கள்.

அசவிலே சுருட்டிவைக்கப்பட்ட பனை ஓலைப்பாய்கள். பெரிய அறைக்குள் அடுக்கப்பட்டிருக்கும் குறையாத நெல்லு மூடைகள்; தாழ்வாரத்தில் தொங்கும் வெங்காயக் கட்டுகள், பெரிய அறையின் தென் மேற்கு மூலையில் வைக்கப்பட்டு தெய்வீக நிலையில் காணப்படும் கடவுளரின் திருவுருப்படங்கள் என, எல்லாமே ஈரப்பைத் தருவனவாக இருந்தன.

அகன்று நீண்டு விரிந்திருக்கும் அந்தப் பெரியவளவின் மையப்பகுதியிலேயே குடியிருக்கும் வீடு இருக்கிறது. வளவு முழுவதும் தென்னைமரங்கள் உயர்ந்து வளர்ந்து நிற்கின்றன. சூரிய வெளிச்சம் நிலத்தில் நேரடியாக விழமுடியாத வண்ணம் தென்னைமரங்கள் தடைபோட்டுள்ளன.

மாடுகள், ஆடுகள் என ஆங்காங்கே மரங்களிற் கட்டப்பட்டிருக்கும். அவைகளுக்கான பணிவிடைகளை யெல்லாம் பெரியப்பா அந்தந்த நேரங்களிற் செய்து முடிப்பார். பெரியப்பா அதிகாலையில் எழுந்து, விழுந்து கிடக்கும் தென்னை ஓலைகளை எடுத்து ஓரமாக அடுக்கி, முற்றங் கூட்டி தண்ணீர் அள்ளி வைத்து.... என தனது அன்றாட வேலைகளைச் செய்வார்.

நெற்றியில் திருநீறு அணிந்தபடி கறவைமாடுகளிற் பால்கறந்து, மாடுகளைக் கட்டை மாற்றிக்கட்டி, மேயவிடும் மாடுகளை வெளியே விட்டு, வீழ்ந்து கிடக்கும் தேங்காய்களை, கழுகம் பாக்குகளை, மாம்பழங்களை பொறுக்கி வைத்து.... ஒழுங்காகத் தவறாது தன்வேலைகளிற் கவனமாக இருப்பார்.

"செந்தூரன் எழும்பு இந்தா தண்ணி. வாயைக் கொப்புளிச்சுப் போட்டு பாலைக் குடி"

கைப்பிடி 'யொக்' நிறைய சீனி போட்டுக் காய்ச்சிய பசும் பாலையும் 'கப்' ஒன்றையும் கொண்டு வந்து வைத்து விட்டு பெரியம்மா 'சூசினிக்குள்' போய்விட்டார். தோசையின் மணம் மூக்கினுள் நுழைந்து. விரைவாக எழுந்து முகத்தை கழுவ என்று கூறுவது போல் இருந்தது. அக்காச்சி சம்பல் இடிக்க ஆயத்தமாகின்றாள் அவளது இரண்டு வயது மகள் நிலா தாயார் செய்வதை அவதானித்த படி நிற்கிறாள்

"நிலா சம்பல் இடிக்க என்னன்ன வேணும் சொல்லுங்கோ....."

அக்காச்சி கேட்கிறாள்.

"ம்.....ம்..... வெங்காயம், செத்தல், தேங்காய்ப்பூமற்றது.. உப்பு, தூதுவளை இலை" நிலா தடக்கி தடக்கி எல்லாவற்றையும் கூறுகிறாள்.

"கெட்டிக் காரி"

என்று மகள் நிலாவைத் தட்டிக்கொடுத்த படியே உரலைத் துடைத்து நிமிர்த்தி சம்பல் இடிக்கிறாள் அக்காச்சி. அந்த கிராமத்து வாழ்வை எண்ணும் போதெல்லாம் எனது நெஞ்சம் இனிக்கும்.

கோழி வளர்க்கும் வேலையை பெரியம்மாவே செய்வார். அண்ணா வசதியான நல்ல கூடுகள் செய்து கொடுத்திருக்கிறான். எல்லாம் ஊர் கோழிகள். காலையில் திறந்து விடுவதும் மாலையில் அடைப்பதும் முட்டைகளைச் சேர்த்து விற்பனை செய்வதும் பருவத்துக்குப்பருவம் அடைவைப்பதும் என பெரியம்மா ஒழுங்குமுறைபாக எல்லாம் செய்வார். அவித்த முட்டை, பொரித்த முட்டை, கோழி இறைச்சி என குறைவில்லாத வாழ்க்கை.

இந்த சித்திரை மாத விடுமுறைக்கு இன்னும் பத்து நாட்கள் தான் கிடைக்கு. சோதினை முடிந்து லீவு விட்டதும், அடுத்த நாளே பெரியம்மா வீட்டை போக வேணும்.

நல்ல குத்தரிசிச் சோறு, மீன், இறைச்சி, பல்வகை உடன் மரக்கறியன் பால், தயிர் பழுவகைகள் என நினைக்கவே வாய் ஊறுகிறது. 'செந்தூரன் செந்தூரன்' என்ன இவன் கேக்காதமாரி நிக்கிறான், டேய் செந்தூரன்"

சற்று பலமாகவே அம்மா அழைக்கிறார்.

"என்னம்மா..... வாறன்....."

"இஞ்ச வா..... மதில் கட்ட மேசன்மார் வந்திட்டினம் கோடாலி எங்க ஒருக்கா எடுத்துக்குடு" அம்மா உரமாகவே கட்டளை இடுகிறார்.

“ஒரு கோடாலி காணாது ரெண்டு வேணும்”

வேலை செய்ய வந்த கூலியாள் கூறுகிறார்.

“எங்கு கோடாலியை எடுத்து குடுத்துட்டு அங்க மணியண்ணர் வீட்டோய் அவையினர் கோடாலியையும் வாங்கிக்குடு.”

அம்மா சூரிய நமஸ்காரத்துக்கு ஆயத்தம் பண்ணிக் கொண்டே கட்டளை இடுகிறார். இருக்கிறது இந்த ஒரு வேலி தான், அதையும் தறிச்சமதில் கட்டினா இந்த வளவுக்க பச்சை என்றதுக்கு இடமேயில்லை. நாலுபக்க வேலியளையும் மதிலாக்கினா நல்ல சுவாசத்துக்கு எங்க போறது. எல்லாம் ஒரே கட்டிடக்காடு.

பெரும்பாலும் வளவுக்க நிலங்கள் எல்லாம் சீமெந்து. வெக்கை தாங்கேலாது. பூக்கண்டுகள் எண்டு இலையள் இல்லாத பூக்கண்டுகள், இல்லாட்டி சின்னச் சின்ன இலைளோட பூக்கண்டுகள், அப்பா சொல்லுவார் எவ்வளவு சோலையாகக் கிடந்தது இந்த வளவு. இப்ப காத்துவாறத்துக்கு ஒரு வசதியும் இல்லை எண்டு

முன் வளவுக்க அடர்ந்த வேப்பமரம், மாமரம், முருங்கைமரம், மாதுளை, வேலி முழுக்க பூவரச மரம் எண்டு நிண்டது. அதைக்கு வீடுகட்டுறதுக் கெண்டு அந்த வேப்ப மரத்தையும் மாமரத்தையும் தறிச்ச அதுக்குள்ள பெரிய வீடு கட்டியாச்சு வேலியில் நிண்ட பூவரசமரங்களை அப்பப்பாவுக்கும், அப்பம்மாவுக்கும், மாமாவுக்கும் அவையினர் கடைசிக் காலங்களுக்கெண்டு விட்டு, அவையள் செத்தாப்பிறகு தறிச்ச கூலையில் கொண்டு போய் அடுக்கி அவையினர் உடல்களை எரிச்ச பிறகு, வீட்டினர் வடிவுக்கு வேலியள் சரியில்லை எண்டு மூண்டுபக்க வேலியளையும் அழிச்சு, மதிலைக் கட்டி, பிறகு அப்பப்பா தனக்கொரு வீடுகட்ட பின் வளவுக்க நிண்ட தென்னமரம், நெல்லிமரம், பிலாமரம் இதுகளை வெட்டி சே... எவ்வளவு குழுமையாக இருந்த இடங்கள் இப்ப நெருப்பு தணலாய்க்கொதிக்குது.

ஒரு நாள் பள்ளிக் கூடம் முடிஞ்சு மத்தியானம் ரெண்டுமணி போல வீட்ட வாறன் எங்களினர் தெருவில் வாகனம் ஒண்டு நிக்குது. மூண்டுபேர் “ரேப்” நாடாவை பிடிச்ச அளந்து அளந்து இடங்களைக் குறிக்கீனம். வீடுகளில் இருந்து ஆக்கள் வெளியில் வந்து பதினம் பாக்கீனம்.

“என்ன பவளம்மாமி ஏன் அளக்கீனம்”

நான் ஆவலோடு கேட்கிறேன்.

அதெடா செந்தூரன் எங்கடரோட்டுக்கு "கரண்ட்" வரப்போகுது. அதுதான் "போஸ்ட்டு"கள் நட இடங்களைக் குறிக்கீனம். பவளம்மாமி வாயெல்லாம் பல்லாகச்சொல்லுகிறார். வீட்ட போனபிறகு அப்பா, அம்மா, அக்கா, தம்பி எல்லாரும் இதே கதைதான். இனி ஒரு கரைச்சலும் இல்லாமல் 'ரீ.வி' பார்க்கலாம் என்ற மகிழ்ச்சியில் மிதக்கிறாள் அக்கா.

"என்னங்க வீட்டுக்கு 'ஸைற்' போட வேணும் 'ஸைற்' வேலை செய்யிற முருகேசண்ணரிட்ட ஒருக்காச் சொல்லுங்கோ. அம்மா, அப்பாவுக்கு இப்பவே "வைன்" கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

காலை பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். எங்கட தெருவில செல்லத்துரை மாமா வீட்டு வேப்பமரம் கிளைகளை அகல விரித்தபடி பாறி விழுந்து கிடக்குது. மணிமணியான வேப்பங்காய்கள், பச்சை இலைகள், விளாமரத்தின் பாதியளவு, வெட்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

மின்சாரக்கம்பங்கள் நட்டு மின்இளை பொருத்தப்படும் போது முட்டுமாம். பாறிவிழுந்து கிடக்கும் வேப்பமரத்தைப் பார்க்கும் போது எனக்கு அழுகை அழுகையாகக் கிடந்தது.

வளவு முழுவதும் மின்விளக்குகள், மின் விசிறி, தொலைக் காட்சி, மின் அழுத்தி சற்று வசதியானவர்கள் குளிர் சாதனப் பெட்டிகள் என தெருவே அமர்க்களப்பட்டது. எனக்கோ இவைகள் ஏதுமில்லாத அந்தக் கிராமத்துப் பெரியம்மா வீடு, அங்கே கிடைக்கும் அந்த இயற்கையான சுகம், அதுதான் விருப்பம். எண்ண எண்ண இனிமையாக இருந்தது.

சர்க்கரைமரம், வேப்பமரம், ஆலமரம், இந்த மூன்றும் முக்கோண வடிவில் நின்று பரந்த அளவிற்கு குளிர்ச்சியான நிழலை வழங்கிக் கொண்டிருக்கும். அந்த நிழலில் அமர்ந்திருப்பதே தனியான சுகந்தான் வீதி நெடுகிலும் நிழல் தருமரங்களின் குழுமை. பச்சைப்பச்சை என்று குளிர்ச்சியாகப் பரந்த வயல் வெளிகள், மேயும் கால் நடைகள், அவற்றில் உண்ணி பொறுக்கும் கொக்குகள், தூரத்தே தெரியும் குளம், அழகாக விரிந்து மணம்பரப்பும் தாமரை, அல்லிமலர்கள், தண்ணீரில் மிதந்தபடி தாமரை இலைகள், அவற்றின் மேல் சிந்தப்பட்டு முத்துக்கள் போல் ஆடும் நீர்த் துளிகள்,

ஆளை மறைக்கும் உயரம் அளவு வளர்ந்த சம்புப் புற்கள், அதற்குள் குதித்து விளையாடும் முயற் கூட்டங்கள், பற்றை மரங்களின் கூடுகளில் இருந்து ஒலி எழுப்பும் செண்பகக் குஞ்சுகள், அவற்றிற்கு

உணவு அளிக்கும் தாய்ப்பறவைகள், வியக்கவைக்கும் தூக்கணாங்குருவிக்கூடுகள், குளக்கரை அருகே அடர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் மருத மரங்கள், அதைச்சுற்றிவாழும் குரங்குகள், இன்னும் இன்னும் எல்லாமே அழகும் சுகமும் அளிப்பனவாகவே இருந்தன.

பெரியம்மா வீட்டு நாய் குரைத்துக் கொண்டு ஓடி வருகிறது. நானென்று அறிந்ததும் வாலை ஆட்டி ஆட்டி என்னை வரவேற்கிறது. அதன் உச்சந் தலையில் தொட்டு மெதுவாகத் தட்டிவிட்டு, சேட்டின் தெறிகளைக் கழற்றி விடுகிறேன். மெல்லிய காற்று ஓடிவந்து என்னை தழுவிச் செல்கிறது. அந்த இதமான காற்றின் தழுவல் என்னை ஆனந்தத்தில் ஆழ்த்துகிறது.

“பெரியம்மா தண்ணி தாங்கோ”

மண்பானையில் வைக்கப்பட்டிருந்த தண்ணீர், செம்புக்குமாறி எனது வயிற்றுக்குள் செல்கிறது. குளிர் சாதனப் பெட்டியில் வைக்கப்பட்டிருந்த நீரை விட பன்மடங்கு இதமாக இருக்கிறது இந்த மண்பானைத் தண்ணீர்.

“செந்தூர் சாப்பாடு போட்டே”

“வேண்டாம் பெரியம்மா நான் கொஞ்சம் சுணங்கி சாப்பிடுறன்”

என்றவாறே வீட்டின் பின்புறம் சென்று பலாமரத்தைப் பார்க்கிறேன். நிறைய பழங்கள் தொங்குகின்றன. கனிந்த பழங்களின் வாசம் மூக்கில் நுழைந்து இனிக்கிறது.

“பெரியம்மா கத்தியைத் தாங்கோ”

“ஏன் பிலாப்பழம் வெட்டப் போறியே வேண்டாம் இஞ்ச வா காலம் பெரியப்பா இறக்கிவைச்ச பழம் ஒண்டு கிடக்கு அதைவெட்டு.”

சின்ன அறைக்குள் சென்று பார்க்கிறேன் பலாப்பழம், மாம்பழம், ஜம்புப்பழங்கள் என நிறைய கிடக்கின்றன. எதை தெரிவு செய்வது, தவித்தபடி நான்.

கொய்யா மரத்தின் நிழலில் வாங்கு ஒன்றில் நல்ல தூக்கம். நேரம் போனதே தெரியவில்லை. காதுக்குள் நாராசமாய் ஒலி வந்து வீழ்ந்து, எனது நித்திரையைக் குழப்பியது. திரும்பி திரும்பிப் படுக்கிறேன். என்னால் நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை. தலையை நிமிர்த்தி அந்த ஒலி வந்த திசையை நோக்குகிறேன். அந்த ஒலி என்னவென எனக்கு புரியவில்லை

பெரியம்மா அடி வளவுக்குள் கோழிக்குஞ்சுகளைத் தேடிப்பிடித்து தாயோடு இணைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். கீரி ஒன்று வந்ததால் கோழிக்குஞ்சுகள் ஓடி ஒழிந்து அமளிப்பட்டிருக்கும்.

ம்.... என்ன சத்தமிது மீண்டும் உறங்குநிலை.

“செந்தூரன் என்ன நித்திரை, எழும்பு தேத்தண்ணியைக் குடி”

பெரியம்மா என்னை தட்டி எழுப்புகிறார். அப்போதும் அந்த சத்தம் என் காதுகளில் நாராசமாய்

சலிப்போடு கேட்டேன்

“பெரியம்மா அது என்ன சத்தம்....”

“அதெடாமோன மரம் அறுக்கிற மிசினால பெரியமரங்களை வெட்டுற சத்தம். எங்கட தெருக்களுக்கு ‘லைற்று’ வரப்போகுதாம், வீடுகளும் கட்டப் போறாங்களாம், அது தான் இடைஞ்சலான மரங்களை வெட்டிற் சத்தங் கேக்கிது.”

பெரியம்மா சொல்வதில் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியாய் இருக்குதா, துக்கமா இருக்குதா, எனக்கு புரியவில்லை. ஆனால் எனக்கோ துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. குடியிருக்க வீடுகள் வேணுந்தான், மின்சாரமும் வேணுந்தான், ஆனால் பச்சை மரங்களை அழிக்கிறதை நினைக்க சே..... என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

சுமார் ஒன்றரை மணித்தியாலமாக அந்தப் பிரதான வீதியில், மிதி வண்டியில் ஓடி குறிப்பிட்ட சந்தியைச் சென்றடைந்து, அந்தச் சந்தியின் இடதுகைப் பக்கமாகத் திரும்பி, இரண்டு கிலோமீற்றர்கள் தூரம் சென்று.....

ஓமோம் பாலன் சொன்ன சங்கக் கடை தெரியுது.... அதுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கோயில்எண்டு சொன்னவன் ம்....இடதுகைப்பக்கம் ஒரு கோயில்..... சரி பக்கத்தில் ஒரு ஒழுங்கை... ஓம்..... அதுக்கை இறங்கினால் மூன்றாவது வீடு.

முதுமை நிலையை எட்டியுள்ள கார்த்திகேசண்ணரைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவல் உந்த மிதிவண்டியில் ஓடியபடியே அந்த மூன்றாவது வீட்டைத் தேடுகின்றேன். மணல் ஒழுங்கைக்குள் மிதிவண்டி ஓட மறுக்கிறது. புதிய இடம் என்பதனால் பராக்குப் பார்த்துப் பார்த்து மிதிவண்டி ஓட சிரமமாகவே இருந்தது. வேலிகளோ, வேறு அடைப்புக்களோ இல்லாது, காரைப்பற்றைகளும், சம்புப் புற்களும், நீர்வற்றிய துரவுகளும் என காணிகள் காணப்பட்டன. தென்னமரங்கள் காற்றில் அசைந்தாடின.

ஆங்காங்கே மாடுகள் மேய்ந்த வண்ணமாய் இருந்தன. வெய்யில் எரித்துக் கொண்டாலும் காற்று தடவிக்கொடுத்தது சற்று ஆறுதலாக இருந்தது. கையிலே பை ஒன்றினைச் சுமந்தபடி எதிரேஅம்மா ஒருவர் வந்துகொண்டிருந்தார். சந்தைக்குப் போகிறார் போல.

“அம்மா கார்த்திகேசண்ணர்.....” அந்தப் பெயர் அந்த அம்மாவுக்குப் புரியாத பெயராக இருப்பது எனக்குப் புரிகிறது. “.....இப்ப கிட்டடியில தான் இங்க வந்தவர். மகளோட இருக்கிறார். நல்ல வயதானி. முந்தி நல்ல கூத்துகள் எல்லாம் ஆடினவர்”

நான் விபரம் கூறினேன் அந்த அம்மா சற்று யோசித்து விட்டு கீழ் உதட்டைப் பிதுக்கியபடி தலையை இடம் வலமாக ஆட்டிவிட்டு அப்பால் செல்கிறாள். சரி மேலே சென்று பார்ப்போம். கார்த்திகேசண்ணரின் மகனின் பெயரையோ மருமகனின் பெயரையோ தெரிந்துக் கொள்ளாமல் வந்தது என்பிழைதானே

என்று எனக்கு நானே சொல்லிக் கொண்டு முன்னோக்கிச் செல்கிறேன்.

மூன்றாவது வீடு இதுவாகத்தான் இருக்கும்.... கிழுவங் கதியால்கள் போடப்பட்ட வேலியால் எட்டிப் பார்த்தேன். யாரையும் காணவில்லை. கோழிகள் சில மேய்ந்த வண்ணம் இருந்தன. முற்றம் அழகாக கூட்டப்பட்டிருந்தது.

மிதி வண்டியின் மணியை அடித்தேன். குழந்தை ஒன்றை இடிப்பில் தூக்கியவாறு இளம் பெண்ணொருத்தி எட்டிப்பார்த்து விட்டு, கிட்டே வருகிறாள்.

நீங்கள்.... ஆரைத்தேடி, என்பது போல் அவளது கண்கள் வியப்பில் விரிகின்றன.

".....நான் சிவராமன், கார்த்திகேசண்ணர் அவரைத் தேடித்தான் வந்தனான். இது தானே வீடு, அவர் நிற்கிறாரோ"

"ஓ ..அவர் அப்பா தான், இருக்கிறார்.

உள்ளே அழைத்தாள் அந்தப் பெண். வேலியோரமாக நின்ற மாமர நிழலில் மிதி வண்டியை நிறுத்திவிட்டு வீட்டுக்குள்ளே செல்கிறேன். விநாந்தையின் இடதுபுறத்தில் போடப்பட்டகட்டிலில் அமர்ந்திருக்கிறார் கார்த்திகேசண்ணர் என்பது வயதை எட்டிய தோற்றம். நெற்றியிலே ஒரு ரூபா நாணயக் குற்றயளவில் வட்டமாய் திருநீற்றுக் குறி. அவரின் தோல்கள் சுருங்கியிருந்தன. தோய்த்துலர்ந்த தூய ஆடையணிந்திருந்தார். யன்னல்கள் திறக்கப்பட்டு, காற்று தடையின்றி உள்ளே வந்து சென்று கொண்டிருந்தது. பெருமளவாக அவரால் நடமாட முடிய வில்லை என்பதுவும், மகளாலும் குடும்பத்தவராலும் நன்றாக பராமரிக்கப்படுகிறார் என்பதுவும் அந்தக் கணப்பொழுதில் விளங்கக் கூடியதாகவுள்ளது. இலையான்களோ, துர்நாற்றமோ, அழுக்காடைகளோ அவரது இருப்பிடத்தில் இல்லை.

"அப்பா ஆரோ உங்களைத்தேடி வந்திருக்கினம்....."

மகள் கூற, கார்த்திகேசண்ணர் வியப்பில் என்னை நோக்குகிறார். அவரைக் காணவேண்டும் என்ற, என் ஆவல் நிறைவேறுகின்ற மகிழ்ச்சி எனக்குள். "நான் சிவராமன்.... அண்ணாவியார் பரமசிவம், அவற்றை மூன்றாவது மகன்." இந்த வயதிலும் செவிப்புலன் அவருக்கு நன்றாகவே இருந்தது. நான் சொன்னதை அவர் நன்றாக விளங்கிக் கொண்டார்.

என்னை முதலில் கண்ட வியப்பும், பின்னர் நான் யார் என்பதை அறிந்து கொண்ட விதமும், அண்ணாவியார் பரமசிவம் என்றபெயரைக்

கேட்டதும் வந்த துயரமும், இந்த மூன்று விதமான பாவங்களும் அவர் முகத்தில் தோன்றியமை உண்மையிலேயே அவரை நவரச நாயகனாகவே தோற்றுவித்தது.

"கதிரையில் இருங்கோ அண்ண....."

அந்தப் பெண் கதிரையைக் காட்டி விட்டு குழந்தையுடன் அவ்விடத்தை விட்டு அகல்கிறார்.

தோளில் இருந்த துண்டை எடுத்து வாயைப் பொத்தியபடி கார்த்திகேசண்ணர் குலுங்குவது எனக்குத் தெரிகிறது. ஒரு சில நிமிடங்கள் அமைதியாக இருந்து அந்த இடத்தை நோட்ட மிடுகிறேன். இறந்து போன அம்மா ஒருவரின் நிழற்படம் மாலையிடப்பட்டுள்ளது. மூலைகள் அரிக்கப்பட்டபடி கறுப்பு வெள்ளைப் புகைப்படங்கள் "இணைக்கப்பட்ட கூட்டுப்படம்" ஒன்று ஆணி அடித்துக் கொழுவப்பட்டுள்ளது. கடவுள் படங்கள் சில சுவரில் கொழுவப்பட்டு பூக்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. தனது கண்களைத் துடைத்தபடி கார்த்திகேசண்ணர் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவர் கண்கள் இன்னும் ஈரமாகவே இருந்தன. இறந்து போன என் அப்பாவான அண்ணாவியார் பரமசிவத்திற்காய் அவர் கண்ணீர் உகுத்தார் என எண்ணும் போது எனக்கு அவர்மேல் மேலும் அன்பும் இரக்கமும் ஏற்பட்டது.

"அண்ணாவியார் பரமசிவம் என்ற கலையுலக நண்பன் எண்டிறதைவிட, அவர் என்ற குரு எண்டிறதுதான் மேல நிக்ந்து, அந்த நாளையில எவ்வளவு கூத்துகளை மேடையில் ஆடியிருப்பம், எவ்வளவு காலங்களை உந்தக் கூத்துகளுக்காய் கழித்திருப்பம், ஆர்மோனியப் பெட்டியோட பரமசிவம் அண்ணர் பாடினாஆடாதவங்களுக்கும் ஆட்டம் வரும்."

கலையைப்பற்றிக் கதைக்கும் போதே கார்த்திகேண்ணரில் இளைஞனாக மாறின தோற்றத்தையும் தெம்பையும் காணமுடிந்தது. அப்படியே எழுந்து ஓர் ஆட்டத்தை ஆடிக்காட்டினால் என்ன என்ற உணர்வில் அவர் கால்கள் உந்துவதையும் காணமுடிந்தது. நான் அவரது உணர்வுகளோடு கலந்து மெல்லிய புன்னகையை வீசிக் கொண்டிருந்தேன்.

"அண்ண, தேத்தண்ணி குடியங்கோ....."

கார்த்தி கேசண்ணரின் மகள் வெள்ளி ரம்ளரில் தேநீர் கொண்டு வந்து தந்தார்.

"குடியங்கோ தம்பி "

அன்பாய்க் கூறினார் கார்த்திகேசண்ணர். கார்த்திகேசண்ணரின் நல்ல குணவியல்கள் எல்லாவற்றையும் எனது அப்பா அடிக்கடி சொல்வார்.

கார்த்திகேசண்ணர் தன் கடும் உழைப்பால் காடுகளை களனியாக்கியவர், ஆழக் கிணறுகளைத் தோண்டி நீர் எடுத்து மண்ணைப் பொன்னாக்கியவர், பிள்ளைகளைப் பெற்று நல்லநிலைகளுக்காளாக்கி, அவர்களுக்கு வாழும் வழிகாட்டியவர். ஒழுங்கான வாழ்வால் உன்னதம் பெற்றவர், நாடகக் கலையை நேசித்து அதன் பால் நல்ல கலைஞன் என்ற பெயர் பெற்றவர், இப்போ மூப்பு.... எய்திய நிலையில்...

“சிவராமன் ஊரில் மழை பெய்ததே.....” “அந்தக் குளத்தடியில நீண்ட மருதமரம் இப்பவும் நிக்குதே.....” “இப்ப ஆவணியில குளம் நல்லா வத்தியிருக்கும் என்ன....?”

தளதளக்கும் குரலில் கேட்கிறார் அவர். இன்னும் ஒரு மாதமோ இரண்டு மாதங்களோதான் அவரின் வாழ்வு. ஆனால் அதை இம்மியளவும் பொருட்படுத்தாது தன் ஊர் தொடர்பான அவரது கேள்விகள் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தின.....

ஓமோம் கிட்டடியில மழைபெய்யேல்ல....., மருதமரம் நல்ல செழிப்பா நிக்குது..”

எனது பதிலைக் கேட்டபடியே தன்தலையணையை உயர்த்தி, தன் பாயின் அருகையுயர்த்தி எதையோ தேடுகிறார்.

“என்ன தேடுறியள்.....” நான் வினவுகிறேன்.

“.....ம்..... வெத்திலபாக்கு எல்லாம் போட்டு இடிச்ச துவையல் ஒருசரையில வைச்சனான் அதுதான் தேடுறன்....”

“இஞ்சகிடக்குது அப்பா, நான் தான் எடுத்து வைச்சனான்” என்று கொடுத்தபடியே.... “அப்பாவில இதுதான் ஒரு கெட்டபழக்கம் எந்த நேரமும் வெத்திலை வேணும் நாங்களும் இப்பசப்பவேணாம் எண்டு மறிக்கிறேல்ல, இனி ஏன் அவரின்ர ஆசையை கெடுப்பான் எண்டு கேக்கிறநேரமெல்லம் குடுப்பம். பல்லுகள் இல்லைத்தான், அதுதான் துவையலா குடுக்கிற நாங்கள்.....”

கார்த்திகேசண்ணரின் மகள் மூச்சு விடாமல் சொல்லி முடித்தார். மகளின் சொற்களைக் கேட்டு புன்னகை தவழ தலையை மேலுங் கீழுமாக ஆட்டியபடியே,

“தம்பி சிவராமன்.... என்ர பிள்ளையள் எனக்கு ஒருகுறையும் விடேல்ல, கவனிச்சிருப்பீர்தானே. எல்லாப் பிள்ளையளும் அடிக்கடி வந்து பாக்குங்கள். தேவையான எல்லாந் தருவினம். குளிப்பு, முழுக்கு, சாப்பாடு ஒரு குறையும் இல்லை”

சற்று நிமிர்ந்து மூச்சு விட்டபடியே “தம்பி, கடைசிக்காலம் எண்டு எல்லாருக்கும் இருக்குதையா, மூப்பு, மரணம் அது தவிர்க்கேலாது, அப்பு அப்பூன்ர அப்பு எண்டு, எல்லாரும் செத்துத்தான போச்சினம். இனி என்ன நானும் போற ஆள்தான். ஆனா இந்தக் கடைசிக் காலத்தில எங்களுக்கும் எங்களைப் போல ஆக்களுக்கும், நம்பிக்கை தரவேணும். நாங்கள் இருக்கிறம் உங்களைப்பாக்க எண்டு கைதர வேண்டும். நம்பிக்கை தரவேணும். அந்த நம்பிக்கையில எங்கட இறுதிக்காலம் கழியவேணும், அப்பதான் தம்பி எங்களுக்கு மன நிம்மதி ஏற்படும். இப்ப நீ என்னை தேடி வந்தாய் பார், அது தான் தம்பி எங்கள் மாதிரி முதியோர்களுக்குத் தேவை. வேற என்ன இருக்குது சொல்லு” கார்த்திகேசண்ணரின் அந்த வேண்டுகை, அவரது தனிப்பட்ட வேண்டுகை அல்ல, முதியோர் நிலையில் உள்ள எல்லோரது வேண்டுகையாகவும் எனக்குத் தோன்றியது. ஓம் முதியோருக்கு நாம் கை கொடுக்க வேண்டும். நம்பிக்கை கொடுக்க வேண்டும்.

13.10.2013 சூல்

உதயன் பத்திரிகையில்

விரகராமன் சிலுகதை.

வீரன் நாய் தெருப்படலையை நோக்கிக் குரைத்தது. பாடசாலைக்குச் செல்லவுள்ள தன் மகளுக்கு தலைவாரிக் கொண்டிருந்த இராசமலர், "தம்பி சித்திரன் நாய்குலைக்குது, ஆரெண்டு பாரய்யா அப்பாட்டத்தான் ஆரும்வந்தினமோ தெரியாது ஆரெண்டுபாரப்பு நாய்கடிச்சுப் போடும்...." தன் தலையில் சொருகிய சீப்பை எடுத்து மகள் சித்திராங்கியின் பிடரிப்பக்கத்தை வடிவாக அழுத்தி, இழுத்துப் பின்னி, 'றிபன்' கட்டி.....

படலை வரைபோய் வந்த சித்திரன், 'அம்மா அது'.....

"ஆரெண்டு சொல்லன்" அதட்டிக்கேட்டாள் இராசமலர். காலை வேளையின் பரபரப்பு அவளை அப்படிக் கேட்கவைத்தது. "அது-அது." சித்திரன் சொல்லிமுடிப்பதற்குள் தெருவை எட்டிப் பார்த்தாள் இராசமலர். ஓ நடராசா மாஸ்ரர், "வாறேன் மாஸ்ரர் வாறேன்" என்று சொல்லியபடியே தெருப்படலை நோக்கி விரைகின்றாள் அவள். நடராசா மாஸ்ரர் தன் சைக்கிளை ஒரு கையிற் பிடித்தபடி நிற்கிறார். தடித்த துணியில் தைக்கப்பட்ட பை ஒன்று சைக்கிளின் 'கான்ரிலில்' கொழுவப்பட்டிருந்தது. அதற்குள் பாற்போத்தல்கள் கிடந்தன.

"இராசமலர் ஒரு பத்து கட்டு கிடுகு அவசரமாகக் குடுக்க வேணும். நேற்று பின்னேரமே ஓலையன் எல்லாம் கிழிச்சு நளையப் போட்டிட்டன், நல்லா நனைஞ்சு கிடக்கு. நேற்று மாலையிக்க வந்து சொல்லுவம் எண்டு பாத்தன். இந்த ஒழுங்கேக்க வர நாயளுக்குப் பயமாக் கிடந்தது. அதுதான் வரேல்ல. கிடுகு பின்ன பவளமும் வரும் அவவுக்கு நேற்றே சொல்லிப்போட்டன். இப்ப கதிராழு வீட்ட பால் கொண்டு போறன், அதுதான் இதால வந்து சொல்லிப்போட்டுப் போவமெண்டு....."

"நீங்க போங்கோ மாஸ்ரர் நான் பிள்ளையள பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பிப்போட்டுவாறன்." நடராசா மாஸ்ரர் போய்விட்டார். இப்போ இராசமலரின் நடையில் செயலில் வேகத்தை காணக்கூடியதாக இருந்தது.

'சித்திராங்கி 'வாக்கை எடு, சித்திரன் நீ ஏன் நிக்கிறாய்.. கழிசானைப் போடு, எங்க சேட்டு..... இந்தா போடு"

கொடியில் கிடந்த சேட்டை எடுத்துக் கொடுத்தாள் இராசமலர். "சித்திராங்கி இப்ப ஏன் சினுங்கிறாய்..."

"பாக் பிஞ்சு போச்சு தைக்கவேணும்" சித்திராங்கி சினுங்கியபடி தயங்கித் தயங்கிக் கூறுகிறாள்.

“அ... இண்டைக்குக் கொண்டுபோ... பின்னேரம் அப்பா வரவிட்டு
கடையில் குடுத்துத்தைப்பம்...”

“எனக்கு இந்த ‘பாக்’ வேணாம் வேற பாக் வேண்டித் தாங்கோ...”
இராசமலரும் எத்தனை நாள்களாக எல்லாவற்றுக்கும் தவணை சொல்லி
வருகிறான். அவளது மனதுக்கு எல்லாமே புரிகிறது. ஆனால் எப்படி
அடுத்த கட்டத்துக்கு நகர்வது என்பது அவளுக்குப் புரியாததாலேயே
இந்தத் தவணை முறை சொல்லல் நடைபெறுகிறது.

“சித்திராங்கி தம்பி சித்திரனையும் கூட்டிக்கொண்டு வா, அழாமல்
வா.. சாப்பிடுங்கோ, பழங்கறியும் புட்டும் குளைச்சது சாப்பிடுங்கோ,
எனக்கு நேரம் போகுது”

கிடுகு பின்னப்போக வேண்டும் என்ற அவசரம் அவளது
சொல்லில், செயலில் தெரிகிறது.

இராசமலர்.... சங்கரலிங்கம் இருவரின் ‘காதல்’ இவர்கள்
இருவரையும் திருமண பந்தத்தில் இணைத்தது. இப்போ மூன்று
பிள்ளைகளைக் கொண்ட இளங்குடும்பம். மூத்தவள் சித்திராங்கி ஆண்டு
நான்கிலும், இளையவன் சித்திரன் ஆண்டு இரண்டிலும் கல்விகற்கின்றனர்.
கடைக்குட்டி யுவன் நான்கு வயதுக் குழந்தை. திருமணமான புதிதில்
சந்தோசமாகப் போன குடும்ப. வாழ்க்கை, நாள் செல்ல நாள் செல்ல
துன்பஞ் சூழ்ந்து துயர்ப்படத் தொடங்கியது. கூலிவேலையையே
தொழிலாகக் கொண்ட சங்கரலிங்கனின் குடிப்பழக்கம் மெல்ல மெல்ல
அதிகரித்து, இராசமலரின் உழைப்பிலேயே குடும்ப வண்டி நகரும்
நிலைக்கானது.

“இனிக் குடிக்காதேங்கோ அப்பா.” என்ற இராசமலரின்
வேண்டுகோள்கள் எல்லாம் சங்கரலிங்கனால் நிராகரிக்கப்பட்டே வந்தன.
காதல் திருமணங்காரணமான வெறுப்பு, இரண்டு வீட்டாரையும்
இணையவிடவில்லை. ஐந்து பெண்பிள்ளைகளோடு நடுவிலாளாய்
மூன்றாவதாகப் பிறந்த இராசமலருக்கு சீர்வரிசை கொடுத்து இணைக்க,
இராசமலர் வீட்டில் வசதிகள் இல்லை. எப்படியோ போகட்டும் என்று
இராசமலரின் பெற்றோரும் கைவிட்ட நிலை.

அப்பா அம்மாட்ட என்ன கிடக்கு.... அக்கா அவையாளுக்கும்
ஒண்டுங்குடுக்கேல்ல. இன்னும் ரெண்டு தங்கச்சியவை இருக்கினம்.
அப்பா ஓராள் உழைச்சு..., மூத்தக்காவும் அத்தான் செத்தாப்பிறகு மூண்டு
பிள்ளையளோட அப்பா அம்மாவோடதான். இப்ப தங்கச்சியினர் தையல்
உழைப்புத்தான் அவையினர் வருமானம்..... ம்.....

சித்திராங்கியும் சித்திரனும் பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டு விட்டனர். அவர்களை வழியனுப்பி அவர்கள் போவதைப்பார்த்த இராசமலர், என்ற பிள்ளையன் வளர்ந்தாப்பிறகெண்டாலும் நான் நல்லாயிருப்பன்தானே..... என மனதில் எண்ணிக் கொண்டாள். அவளின் எதிர்கால நம்பிக்கை முழுவதுமே சித்திரனில் தான் தங்கி இருந்தது.

கடைக்குட்டி யுவனுக்கு பிட்டைக் குழைத்துத் தீத்தி வாய்கழுவி, மேல் கழுவி பார்வதி அம்மம்மாட்ட விட்டிட்டுப் போவன் அழாமல் இருக்க வேணும் என்ன...." செல்லமாகக்கூறி கன்னத்தில் முத்தமிட்டு, அவசர அவசரமாக வீட்டைச்சுத்தம் செய்து கொடியில் கிடந்த சோட்டியை எடுத்துப்போட்டு தலையிழுத்து பெரிதாக குங்குமப்போட்டு வைத்து..... ஆணிகள் கழன்று ஆடிக்கொண்டிருந்த வீட்டின் கதவை இழத்துச்சாத்தி கயிற்றால் கட்டி.....

"யுவன் வாங்கோ...."குழந்தையைத்தூக்கி இடுப்பில் வைத்தபடி வீட்டின் பின்பக்க வேலியில் இருந்த பொட்டுக்குள்ளால் நுழைந்து.....

"அம்மம்மா.... அம்மம்மா...." கூப்பிட்டபடியே, பார்வதி வீட்டின் முற்றத்தில் நின்றாள் இராசமலர்.

"இஞ்ச பின்னுக்கு நிக்கிறன், வாறன்பிள்ளை"

குரல்கொடுத்த படியே வந்த பார்வதிக்கு இராசமலர் வந்த விடயம் புரிந்துவிட்டது.

"என்ன கிடுகு பின்னப் போறியே அ பிள்ளையை உதில இறக்கிவிடு நான் பாக்கிறன்...." பிள்ளை யுவனை இறக்கி விட்டு கையில் கொண்டு வந்த கிண்ணத்தை பார்வதி வீட்டின் விறாந்தையில் இருக்கும் வாங்கின்மீது மூடிவைக்கிறாள்.

"அம்மம்மா இதுக்குள்ள புட்டுக்கிடக்கு மத்தியானம் போல தீத்தி விடண..."

"ஓம்பிள்ளை.. அதல்லாம் நீ சொல்ல வேணும் நான் கவனமாகப் பாப்பன் நீ போட்டுவா....

"செல்லம் அழக்கூடாது அம்மம்மாவோட நிக்கோணும் என்ன..." யுவனின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டுவிட்டு பார்வதியின் வீட்டுப் படலையைத் திறந்து வீதியில் ஏறி நடக்கத் தொடங்கினாள் இராசமலர். காலைக்கதிரவனின் கிரகணங்கள் சூடேறியிருந்தன.

இராசமலரைக் காணவில்லையே என்ற தவிப்பில் வீதியைப் பார்ப்பதும், அன்றைய நாளிதழை வாசிப்பதுமாய் நடராசா மாஸ்ரர். இராசமலரோடு கூட கிடுகு பின்னும் பவளம் நேரத்துக்கே வந்துவிட்டார். படலையைத் திறந்து கிடுகு பின்னும் கொட்டிலை நோட்டமிட்டவாறே..... ம்.... பவளக்காவும் வந்திட்டா... எனநினைத்தபடி தன் குந்துபலகையைத் தேடி எடுத்து தன் இருப்பிடத்தில் வைத்து....

"ஏன்.... ராசமலர் செண்டது... ம்..... சரி துவங்கு துவங்கு... கிழிச்ச ஓலையள் எல்லாம் வசதியா மாஸ்ரர் எடுத்துப் பக்கத்திலேயே போட்டிட்டார்".

"ஓம் பவளமக்கா.... காலம் புட்டவிச்சு, பிள்ளையள பள்ளிக்குடம் அனுப்பி சின்னவனை பார்வதி அம்மம்மாவிட்ட விட்டிட்டு வர நேரம்சரிதானே....."

"சங்கரன் என்ன வீட்டிலதானோ அல்லாட்டி வேலைக்கோ....."

பவளம் கிடுகைப் பின்னிப் பின்னியே சம்பாஸனையைத் தொடங்கி வைத்தார். இனியென்ன இன்று முழுவதும் அவர்கள் ஏதோ கதைத்துக்கொண்டு தானே இருக்க வேண்டும்.

"அவர் பாலசுப்பிரமணியம், காலமை எங்கயோ வேலி அடைக்கவேணும் எண்டு சொல்லி கூட்டிக் கொண்டு போனவர். போட்டார்". எனச்சொல்லிய இராசமலரின் கரங்கள் வேகமெடுத்தன. எவ்வளவு வேகமாக கிடுகுகளைப் பின்னமுடியுமோ அவ்வளவு வேகமாக பின்னினால் தானே பின்னேரம் ஒரு இருநூறோ முன்னூறோ வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் வீட்டுச் செலவைச் சமாளிக்கலாம்.

"ஏனடி பிள்ளை ராசமலர், சங்கரன் வேலைக்குப் போனால் பின்னேரத்தில காசு கீசு ஏதேனும் கொண்டுவந்து தருவானோ"....

பவளம் அக்கா இராசமலருக்கு ஒருவகையில் தூரத்துச் சொந்தந்தான். அதனால் வயதில் இளையவனான சங்கரனை, நீ "அவன்" என கதைக்கும் நிலையைக் கொண்டிருந்தாள்.

"இப்ப அவர் குடிக்கிறேல்லத் தான அக்கா, அதால தன்ர சில்லறைச் சிலவுக்கு, ஏதேனும் எடுத்துக் கொண்டு மிச்சத்தை தருவார்... ம்..... அதெல்லாம் என்னத்துக்கு கானும். பிள்ளையள் ஆசைப்பட்டதை வாங்கிகுடுக்க ஏலுமோ அல்லது நல்லது நறியத வாங்கித்தின்ன ஏலுமோ....." தன்பச்சாத்தாபத்தைக் கொட்டினாள் இராசமலர். பின்னியகிடுகை தலை கட்டும் போது ஓலைத் தலைப்பில் கிடந்த மண்

கண்ணுக்குள் அடித்துவிட்டது இராசமலருக்கு.. விழியை உருட்டி உருட்டி இமையை வெட்டி வெட்டிப் பார்த்தாள் 'ம்கும்' கண்ணீர் தான் வழிந்தது.
"என்னபிள்ளை இராசமலர்..."

ஓலைத்தலைப்பு மண் கண்ணுக்க அடிச்சுப் போட்டுது.."

என்றபடியே தன்வலதுகையை உயர்த்தி தோள்பட்டையால் கண்ணைத்துடைத்து.... சில தடவைகள் கண்களை வெட்டி..
கண்ணீரோடு மண் போய்விட்டது...

அவர் இப்ப குடிக்கிறேல்ல.... இராசமலர் அந்த வார்த்தையச் சொல்லும் போது அவளுக்குள் ஒரு நிமிர்வு. இப்படியே சங்கரன் தன் குடிப்பழக்கத்தை விட்டு விடுவானென்றால் இராசமலரின் குடும்பம் நிமிர்ந்துவிடும். பிள்ளைகளின் துயரும் பறந்துவிடும்..

சங்கரன் இப்படி எத்தனையோ தரம் "இனிமேல் குடிக்கமாட்டேன்" என்று சத்தியம் செய்வதும், பின்பு அதை மீறுவதுமாய்.
இராசமலர் அலையில் அடிவாங்கும் தோணியாய் அவலப்பட்டாள்.

இராசமலர், சங்கரனின் காதல் அரும்பும் வேளையிலேயே, இராசமலருக்குத் தெரியும் சங்கரனிடம் குடிப்பழக்கம் இருக்கிறது என்பது. ஆனால் அவனது, அழகும். எல்லோரையும் கவர்ந்திழுக்கும் பேச்சும், அவனை விட்டால் வேறுயார் என்ற ஒருநிலையும், மேலும் சங்கரனை இராசமலர் விரும்பவைத்தது.

இராசமலர் எட்டுமாதக் கர்ப்பிணி, தலைப்பிள்ளைத்தாச்சி அவளில் இப்போது அழகு இன்னும் மெருகேறியிருந்தது. பிறக்கப் போகும் குழந்தை பற்றிய கற்பனை இராசமலரிடமும் சங்கரனிடமும் அளவுக்கதிகமாகவே இருந்தது. சங்கரன் இப்போதெல்லாம் பிறக்கப்போகும் தன் முதற்குழந்தை பற்றியே அதிகம் பேசுவான். குழந்தைக்குச்சூட்டப்போகும் பெயர் முதற்கொண்டு ஆடை அணிகலன் இன்னும் என்னென்னவோ பற்றி எல்லாம் அவன்பேசுவான். அது இராசமலருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

சங்கரன் வேலைமுடிந்து வந்துகுளித்து ஆடைமாற்றி...., இப்போ நல்ல ஒரு 'முட்டி'ல் சங்கரன். இரவு ஏழரை மணி இருக்கும். அவன்வெளியில் புறப்பட்டதயாரானான்.

"இஞ்சருங்கோ...."

இராசமலர் பக்குவமாக அழைத்தாள்.

“முதற்பிள்ளையும் பிறக்கப்போகுது பிள்ளைப் பெறுச்சிலவ, பிள்ளைக்குப்போடச் சின்னனா என்டாலும் ஒருநகை..., எல்லாத்துக்கும் காசு வேணும்எல்லே...”

“ம்.....அதுக்கு.....” இராசமலரின் கன்னத்தை மெதுவாக வருடிக்கொடுத்தபடியே கேட்கிறான் சங்கரன்.

“அதுக்கு கொஞ்சக் காசெண்டாலும் சேத்து வைக்க வேணும் தான.... அதுதான் நீங்க... நீங்க.. இந்தக் குடிக்கிறகாசை எப்பன் சேர்த்து வைச்சா நல்லதுதான....”

தயங்கித்தயங்கிக் கேட்டு முடித்தாள் இராசமலர். உதட்டில் புன்னகை அரும்ப தலையை மேலுங்கீழுமாக ஆட்டிய சங்கரன் “நீர் சொல்லுறதும் நியாயந்தான்... சரி இண்டையோட இந்தக் குடியை விடுறன், உன்மேல் சத்தியம்.....”

தனது வலதுகையை எடுத்து இராசமலரின் தலையில் மெதுவாக வைத்து சத்தியம் செய்தான் சங்கரன். மகிழ்ச்சியில் பூரித்துப்போனாள் இராசமலர். கைவிளக்கு பிரகாசமாக ஒளியைக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. செம்பில் தண்ணீரை வார்த்துக்கொடுத்த படியே “கையைக்கழுவுங்கோ நண்டுக் கறியும் சோறும் குளைச்சுத்தாறன் சாப்பிடுங்கோ.....” செம்பை வாங்கிய சங்கரன் இராசமலர் கொடுத்த நண்டுக்கறி சோற்றுக்குளையலைச் சாப்பிட்டான். அமிர்தமாகவே இருந்தது. இப்போ விளக்கு அணைந்து வீடு அமைதியாய் இருந்தது.

முதற்பிள்ளை பெண்பிள்ளையாகவே பிறந்தது. மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக்குதித்தான் சங்கரன். பிள்ளை பிறந்ததால் சங்கரனுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியானது இராசமலருக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. தன் நண்பர்களுக்கும் உறவினர்களுக்கும் பிரசவவிடுதியில் இருக்கும் எல்லோருக்கும் ‘ரொபி’ கொடுத்து தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தான் சங்கரன். “சித்திராங்கி” “எப்பிடிப்போர்” இராசமலரை ஆவலோடு கேட்டான் சங்கரன்.

“நல்ல பேர்” அன்பாக தலையசைத்தாள் இராசமலர். பிறப்புச்சான்றிதழ் பத்திரத்தை தானே நிரப்பினான். தந்தையின் விபரம் என்ற கூட்டுக்குள், தன்பெயர் விபரங்கள் இடப்பட்டதை மீண்டும் படித்தான். அதில் அவனுக்கு உள்ளூர்பெரும் மகிழ்ச்சி அந்தப்பத்திரத்தை ஒப்படைத்துவிட்டு, வாகனம் ஒன்றைப்பிடித்து தாயையும் குழந்தையையும் வீட்டுக்களைத்துவந்து.....

பக்கத்துவீட்டு பார்வதி தான் பிள்ளைப்பேறு அலுவல்கள் எல்லாம் பார்த்தது. முகச்சுழிக்காது சகல அலுவல்களையும் பார்வதி செய்துமுடித்தார்.

தாங்கள் இருவரும் தங்களின் குடும்பங்களால் தனித்துவிடப்பட்டமை, இராசமலர் சங்கரன் இருவருக்குமே வேதனையைக் கொடுத்தது. இருவருமே தங்கள் குடும்பங்களை எதிர்பார்த்திருந்தனர். ஆனால் அந்த இடைவெளி, இடைவெளியாகவே இருந்தது. அது சங்கரனுக்கு சற்று சங்கடமாகவே இருந்தது.

சித்திராங்கியின் முப்பத்தோரம் நாள். ஆடு ஒன்றைவெட்டி கறிசமைத்து.... பிள்ளைக்கு ஒருசோடி காப்புலாங்கிப்போட்டு.... பார்வதிக்கு நல்லதாக ஒருசேலை எடுத்துக்கொடுத்து.. உற்றார் உறவுகள் நண்பர்களுக்குச்சொல்லி விருந்துவைத்து.... அமர்க்களப்படுத்திவிட்டான் சங்கரன்.

அப்பா அம்மா சகோதர்கள் வரவில்லை என்ற துயர் இருந்தாலும்....இப்படியாக முப்பத்தோரம் நாள் நிறைவுபெற்றதே என்ற மகிழ்ச்சியில் இராசமலர்.

இரவு நண்பர்களுடன் கும்மாளங்கள் முடிந்து எல்லோரும் போய் விட்டனர்.

"..... எங்க என்ற செல்லத்தை பாப்பம்....."

என்றவாறே கூரைக்கம்பியில் கொழுவப்பட்டிருந்த லாம்பைத் தீண்டி, தன்மகளின் அழகைப்பார்த்து அந்த பிஞ்சுக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டான் சங்கரன். அந்தச் சாராயவாடை... இராசமலரின் மூச்சுக்குள் எகிறியது. அதிர்ந்து போனான் இராசமலர். இனிக்குடிக்கமாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்தவர்.... அவளின் நெச்ச திக் திக் என்று அடித்தது.

இனி குடிக்கத் தொடங்கீடுவாரோ.... அவள் மனதில் கேள்விகள் பலவாறாய் எழுந்தன. இராசமலரின் கன்னங்கள் கண்ணீர்க்கோடுகளால் நனைந்தன.

"துணிந்தபின் மனமே துயரங் கொள்ளாதே சோகங் கொள்ளாதே...." தேவதாஸ் படப்பாடலை உச்சஸ்தாயியில் பாடுகிறான் சங்கரன். இரவின் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு பாடல் நாலாதிசையிலும் ஒலி அலையாக விரிகின்றது.

"நான் குடிப்பன், நான் குடிப்பன் ஆர் கேக்கிறது. என்னை ஆரும்மறிக்கேலாது....." இன்னும் என்னென்னவோ எல்லாம் பேசியவன்,

சாமங்கடந்து உறங்கி விட்டான். இராசமலருக்கு உறக்கம் வர மறுத்தது. அழுகிற பிள்ளைக்கு பால் கொடுத்துக் கொடுத்து... அவன் விடிகாலை வேளையில் உறங்கிவிட்டான்.

"என்ன ராசமலர் இண்டைக்கு ஒண்டும் பேசாமல் இருக்கிறாய், என்னடி மௌன விரதமே.. இந்தா சரஸ்வதி 'ரீச்சர்' 'ரீ' கொண்டுவந்து தந்தவ இந்தா இந்தப் பாணையும் தொட்டுத்தின்....."

சரஸ்வதி 'ரீச்சர்' நடராசா 'மாஸ்ரரி'ன் மனைவி.

"இல்லைப் பவளமக்கா என்ற மனுசனையும் அவற்ற பழைய கூத்துக்களையும் நினைச்சன் அதுதான்....."

"...ம்..... சரி சரி.... இந்தா பாணைத்தின்"

இருவரின் கரங்களுமே வேக மெடுத்தன பின்னியகிடுகுகள் இருவர் கணக்கிலும் படிப்படியாக உயர்ந்து வந்தன.... பள்ளிக்கூடத்தால் வந்த பிள்ளைகள் என்ன பாடோ, பார்வதி அம்மம்மாவிடம் விட்டுவிட்டு வந்த பிள்ளை என்னபாடோ இராசமலரின் மனம் சஞ்சலப்பட்டது....

சித்திராங்கிக்குப்பிறகு இரண்டு பிள்ளைகளும் பிறந்துவிட்டன. குடியும் வெறியும் அடியும் உதையும்.....

'இனிக்குடிக்கமாட்டேன்' என்ற சத்தியமும், மீறலும் எனவாய், இராசமலர் குடும்பத்தின் வாழ்வு, தொட்டால் விடாதது போதை அதை தொடாமல் விடுவதே நல்லது என்ற நிலைக்குள் சங்கரனின் மனப் போராட்டம்.

இனி குடியை விடவேண்டும் காலையில் மனம் நல்ல சிந்தனையைக் கூறும். பிள்ளைகளின் நல்வாழ்வு, சமூகத்தின் நல்ல மதிப்பு, கௌரவம் இவற்றை எண்ணும் போது சங்கரன் தினமும் காலையில் நல்ல முடிவெடுப்பான். ஆனால் மாலையிலோ.... உள்ளத்தின் ஏவல், தாகம், அடக்கமுடியாத உணர்வலைகளின் வேகம், சங்கரன் தேவதாஸ் படப்பாடலுடனேயே வீட்டுக்கு வருவான்.

அவனுக்குள் விவாதம். தவிர்க்க வேண்டும் என்று எண்ணியதை தவிர்க்கமுடியாது போன தோல்வி. அதனால் சிரிப்பான், அழுவான், பாடுவான்.... காலையில் வெட்கத்தால் நாணிக்கோணி சங்கரன் துன்பப்படுவான். இராசமலருக்கோ கண்ணீரும் வாழ்வும் என்றாகிவிட்டது. இராசமலரின், சங்கரனின் ஒவ்வொரு சண்டையின்போதும், பிள்ளைகள் பூனையைக் கண்ட எலிகளாய் ஓடி ஓடி, விழிகள்பிதுங்கி, வீட்டின் ஒவ்வொரு மூலைக்குள்ளும் முடங்குவார்கள். அப்பா போனதும்

அம்மாவைக் கட்டிப்பிடித்து அழுவார்கள். பிள்ளைகளின் அழுகையை நிறுத்த கண்களைத் துடைத்தபடி தன் வீட்டு வேலைகளைத் தொடர்வாள் இராசமலர் தன்னை நோவதா விதியை நோவதா....

“இராசமலர் எனக்குத் தெரியுது குடிக்கக் கூடாது எண்டு ஆனா... எ..... என்னால அதை விடமுடியல்லையே, நான் என்ன செய்ய....” சிலவேளைகளில் இப்படிச் சொல்லிச் சொல்லி சிறு குழந்தை போல அழுவான் சங்கரன்.

சித்திராங்கிக்கு காலில் ஆணி குத்தி விட்டது. இரவிரவாக காயத்தின் வேதனை தாங்கமுடியாது அவள் அழுதாள்.

“அழாதயம்மா, நாளைக்கு கொண்டுபோய் மருந்து கட்டுவம் என்ன அழாத குட்டி....” குடித்தாலும் அடித்தாலும் சித்திராங்கிக்கு அப்பாமேல் தான் அன்பு கூட. கால் வேதனையிலும் அவள் “அப்பா” “அப்பா” என்றே அழுகிறாள். காயத்தைப் பார்த்த சங்கரன் தடவிக்கொடுக்கிறான்.

“என்ற பவுண் அழக்கூடாது அப்பா நாளைக்கு விடிய பிள்ளையை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போய் மருந்து கட்டுவிப்பன், அதுமாறும் என்ன...” ஆறுதல் சொல்லி பிள்ளையின் காலை தன் மடியில் வைத்து தடவிக்கொடுத்து வாயினால் ஊதி..... சித்திராங்கி உறங்கி விட்டாள்.

“இராசமலர் விடிய வெள்ளணவாய் எழுப்பி விடு, பிள்ளையை ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுபோய் ஊசி போடவேணும்” சொல்லிய படியே சங்கரனும் உறங்கி விட்டான்.

காலை விடிந்து ஏழு மணியாகி விட்டது. உள்ளங்காலை வைத்து நடக்கமுடியாது குதிக்காலை ஊன்றி ஊன்றி நடக்கிறாள் சித்திராங்கி. தனது சைக்கிளின் முன் சில்லை நசித்து பார்த்த சங்கரன், காற்றடித்தாலும் இருவரும் போக முடியாத படி ‘ரயர்’ நைந்து போய் இருப்பதைக் கண்டு முருகேசண்ணரைக் கேட்டுப்பாப்பம்..... என்ற நினைவோடு முருகேசண்ணர் வீட்டுக்குச் சென்று, அங்கும் சைக்கிள் இல்லாததால் மணியத்தின் மகனிடம் மன்றாடிக் கேட்டு “உடன வந்திடுவன் தம்பி” என்று கூறி, பெற்றுக் கொண்டு வந்து, பிள்ளையை ஏற்றியபடி ஆஸ்பத்திரி சென்று வரிசையில் இருக்கும் போது..... அங்கு ஓட்டப்பட்டிருந்த விளம்பரம் சங்கரனின் கண்களில்பட்டு அவன் கண்களைத் திறந்தது.

“எனது அப்பா ஒரு குடிகாரன் இல்லை என்பதே எனக்குத் தேடிய பெருமை”

மீள மீள அந்த விளம்பரத்தை படித்த சங்கரன், சீ... நாங்கள் குடிக்கிறதால் பிள்ளையாளுக்கு எவ்வளவு அவமானம் குடிக்காமல் விட்டால் எவ்வளவு பெருமை - இனிக் குடிக்க கூடாது. சித்திராங்கியும் வளர்ந்திட்டாள், பெரிய பிள்ளையாகிற வயதும் நெருங்குது. குடிக்கக் கூடாது ஓ..

மகள் சித்திராங்கியின் தலையை வருடுகிறான் கன்னத்தில் முத்தமிடுகிறான். மருத்துவரிடம் காட்டி மருந்து கட்டி ஊசி, போட்டு ஒருமாத, ஆறுமாத ஏற்புசிகள் போடும் அட்டையும் பெற்றுக்கொண்டு வீடு வந்து, மீண்டும் அந்த சத்தியத்தை இராசமலருக்குச் சொல்லி இருவரும் மகிழ்ந்து அப்பப்பா....

“இராசமலர் இண்டைக்கு காணும் இந்த மட்டையோட நிப்பாட்டுவம் என்ன...” பவளம் இராசமலரைக் கேட்டபடியே தலைகட்டிய கிடுகை பின்னிய கிடுகுகளோடு போட்டுவிட்டு, வாய்க்குள் இருந்த வெற்றிலைக்கக்கலை உள்ளங்கையில் எடுத்து தூர எறிகிறாள்.

“ஓமக்கா வீட்டிலயும் பிள்ளையள் என்ன பாடோ தெரியேல்ல....”

குந்து பலகைகளை எடுத்துவைத்து கை கால்களை அலம்பி நடராசா மாஸ்தர் கொண்டு வந்து கொடுத்த காசைப் பெற்றுக் கொண்டு வேகமாக நடக்கிறாள் இராசமலர்.

சித்திரனின் பள்ளிக்கூட உடுப்புகள் தோய்க்க வேணும்.. விடிய புட்டவிக்க மா வாங்க வேணும், மண்ணெண்ண சொட்டுமில்ல மண்ணெண்ண வாங்க வேணும், பட்டியலை மனதுள் போட்டபடியே செல்கிறாள். பொழுது இருட்டிவிட்டிருந்தது. பார்வதி வீட்டிற்குச் சென்ற இராசமலர்

யுவனைத்துக்கி முத்தமிட்டு, இடுப்பில் வைத்தபடி பொட்டுக்குள்ளால் நுளைந்து, வீட்டுமுற்றத்தில் ஏறி

“சித்திராங்கி”, “சித்திரன்” “எங்க நிக்கிறியள்...” சித்திராங்கியும் சித்திரனும் ஓடி வந்து அம்மாவைக் கட்டிப்பிடிக்க

“அப்பா இன்னும் வரேல்லையா.....”

“இல்லை அம்மா இன்னும் காணேல்ல....”

எங்க நிக்கிறாரோ.... மனதில் ஆதங்கப்பட்டவளாய்..., “அழாமல் நில்லுங்கோ... அம்மா கடைக்குப் போயிற்று வாறன்.”

மண்ணெண்ணெய், மா.. பிள்ளையாளுக்கு மரவள்ளிப் பொரியல் எல்லாம் வாங்கிவந்து..... விளக்குக்கொழுத்தி சித்திரனின் பள்ளிச் சீருடை தோய்த்து இரவுச் சாப்பாடு செய்து.....

இன்னும் சங்கரனைக் காணவில்லை. இராசமலரின் மனதில் சஞ்சலம் குடிகொண்டது.

..... இந்தாள் பேந்தும் தவறணைப்பக்கம் போவிட்டுதோ..... இல்லாட்டி இவ்வளவு நேரமும் நிக்க மாட்டாரே.....

சங்கரன் சத்தியத்தை மீறினால் அதனால் வரும் சங்கடங்களை எண்ணி எண்ணி அவள் கண்கலங்கினாள் அடி உதை ஏச்சு பட்டினி என்ற ஒவ்வொரு நிலைகளையும் எண்ணி எண்ணி அவள் துயரப்பட்டாள். பிள்ளைகள் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்து விட்டு உறங்கிவிட்டனர்.

".....துணிந்தபின் மனமே" தேவதாஸ் படப்படல் தூரத்தே கேட்கிறது.

இராசமலரின் சப்தநாடிகளும் ஒடுங்கின. இனி நடக்கப் போகும் சங்காரங்களை எண்ணி எண்ணி அவள் கலங்கினாள். தன் தலையில் அடித்துக் கொண்டாள். உறங்கும் பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவரின் முகங்களையும் உற்றுப்பார்த்தாள். கண்களில் கண்ணீர் முட்டி கரையுடைக்கத் தயராகியது.

எதுவுமே செய்ய முடியாத நிலையில் இராசமலர். தட்டிக் கேட்க யார் என்ற நிலையில் சங்கரன். படலை திறந்து சாத்தப்படும் ஓசையில் பெரும் அதிர்வு.

"துணிந்தபின் மனமே....." பாடல் இப்போ உச்சஸ்தாயியில். கீறல் விழுந்த கிராம போன ஹைக்கோட், தட்டுமாதிரி, மீள மீள பல்லவியின் முதல் இரண்டு வரிகள்.

"எங்கயடி ராசமலர் ... எடியேய்.... இராசமலர்... கொப்பன்..... கொப்பன்.... பெரிய ஆளோடி...."

இராசமலரின் உச்சி மயிரைப்பற்றி இழுத்து அடிக்க, அவள் "ஐயோ" என்று குளறிய படியே ஓரமாக விழுந்து விட்டாள். இந்த சத்தத்தில் சித்ராங்கியும் சித்திரனும் விழித்துக் கொண்டார்கள். கீழே விழுந்து கிடந்து அழும் அம்மாவைக் கட்டிப்பிடித்து அழுகிறார்கள். சங்கரனுக்கு எதுவுமே தெரியவில்லை. இல்லை அவனுக்கு எல்லாமே தெரிகிறது. ...

“கொப்பனுக்கு..... கொப்பனுக்கு....”

என்று கூறிக் கூறியே இராசமலருக்கு அடிக்கிறான் சங்கரன்.

பிள்ளைகள் இரண்டையும் அணைத்த படியே

“சீ” இவனும் ஒரு மனுனா..... குடிகாரப் பாவி....
இரக்கமில்லாதவன்.... இந்த.... இந்தக் குடும்பத்துக்காய் எவ்வளவு
சுமைகளைச் சுமக்கிறன் நான், இந்தப் பிள்ளையள வளர்க்க வேணும்
எண்டுதான்.... கண்டறியாத குடி, எத்தின தரம் சத்தியம் செய்யிறது.
எத்தின தரம் அதை மீற்றது.”

சித்திரனின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள். அந்தப் பிஞ்சு
முகத்தில், கவலைகளின் ரேகைகள் படர்ந்திருந்தன. பயத்தால் அவன்
வெட வெடத்துப் போயிருந்தான். அவனது தலையை ஆதரவாகத்
தடவியவள், உறக்கத்தில் இருக்கும் யுவனைத் தூக்கி எடுத்தாள். ஏதோ
முடிவெடுத்தவளாக....

“சித்திரன் வா இஞ்ச....”

இப்போ இராசமலரின் குரலில் கம்பீரம் இருந்தது. தன்கண்களைத்
துடைத்தாள்.

“சித்திரன் வா இஞ்ச. யுவன்ர கையைப்பிடி. நீங்க ரெண்டுபேரும்
நல்லாய் இருக்க வேணும், வருங்காலத்தில உங்கட குடும்பங்கள் நல்லா
இருக்க வேணும், அம்மாந்ர தலையில அடிச்ச சத்தியம் செய்..., நான்
குடிக்கமாட்டன், தம்பியையும் குடிக்க விடமாட்டன்.... எண்டு சத்தியம்
செய்..., செய்யடா....” இராசமலரின் தலையை பிஞ்சுகளான சித்திரனதும்
யுவனினதும் கரங்கள் இணைந்து தொட்டன. அந்த சத்திய சும்பாஸணை
சங்கரனின் காதுகளிலும் வீழ்ந்தது. தாய் மீதான சத்தியத்தால் தன்
பிள்ளைகளாவது மதுவைத் தொடாமல் நல்லாயிருக்கட்டும் என
எண்ணினான் சங்கரன். “.....துணிந்த பின் மனமே.....” என்ற தேவதாஸ்
படப்பாடல் இப்போ வெளியே ஒலிக்காமல் சங்கரனின் மனதுக்குள்
ஒலித்து அவனுக்குள் பெரும் உணர்வலையைத் தோற்றுவித்தது.

நூலாசிரியர் பற்றி....

நடந்திருந்த நல்ல கலைஞராகிய இவர் வசதி கர்த்தாவாக கர்ணன், திருவிளையாடல், தெய்வீக உருவா, ஒற்றுமையே பலம், பாலன் விதை, தாயன் மடி போன்ற நாடகங்களுக்கு கதை வசனம் எழுதியவர். இவை தவிர 50 ிற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும், 200க்கு மேற்பட்ட கவிதைகளையும், 25க்கு மேற்பட்ட நாடகங்களையும் இலக்கிய உலகிற்குத் தந்ததோடு மட்டுமல்லாது சிறந்த மேடை நாடக நடிகராகவும் தோன்றி மகனின் இயோனான் பெற்றுவர்.

இனமதயாக இருந்து இலக்கியத்துறையில் இளப்பரிய சாதனைகளைப் புரிந்த கலாபூசணம் நடராசா இராமநாதன் இவர்களின் சூக்கங்கன் ஐதர்த்தம் கூறும் என்ய தமழ் நடை கொண்டவை. கல்விப்பல சூருமை இவரது சூக்கங்களில் வெளிப்படும். சமூககத்துக்கு ஒதோ ஒன்றிற்ச சொல்ல வேண்டும் என்ற சுவமை இவரது சூக்கங்களில் காணலாம்.

சுந்த வகையில் 50 வருட இலக்க உலக இனுவலங்களின் கூட்டு முயற்சியே “உழுத்தும் ரீசங்கள்” என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு சூகம். சாதாரண மானிட வாழ்விலே ஒப்பருக்கின்ற வாழ்வியல் சிக்கல்களையும் மனோபாவங்களையும் எளிமையாக ஒன்று கூட்டி இலக்கிய உலகல் பிரசவித்தருக்கும் இச் சிறுகதைத் தொகுப்பு கலாபூசணம் ரு.இராமநாதனின் இனுவலத் தெனின் திரட்டு உருவம் எனலாம்.

வீரசுங்கம் வீரதிபன்
கலாசார உத்தியோகத்தர்,
விரதேச செயலகம்,
புதுக்குடியிருப்பு.

ISBN-978-955-42471-0-9

